தமிழியல்

JOURNAL OF TAMIL STUDIES

DECEMBER 2012

திருவள்ளுவராண்டு 2043 (கார்த்திகை - மார்கழி)

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

82

INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES
Board of Governors
December 2012
CHAIRMAN
Dr.N.R. SIVAPATHI
Hon'ble Minister Of School Education, Sports and Youth Welfare, Tamil official Language and Culture, Govt. of Tamil Nadu

VICE-CHAIRMEN

VICE-CHANCELLOR
Tamil University, Thanjavur.

VICE-CHANCELLOR
University of Madras, Chennai.

VICE-CHANCELLOR
Annamalai University, Annamalai Nagar.

VICE-CHANCELLOR
Madurai Kamaraj University, Madurai.

Dr. V.C. KULANDAISWAMY
Former Vice-Chancellor, Indira Gandhi National Open University, New Delhi.

MEMBERS

Dr. F. GROS
Former Director, French Institute of Indology, Pondichery (IATR-Representative).

DIRECTOR
Central Institute of Indian languages, Mysore.

SECRETARY TO GOVERNMENT
Tamil Development, Endowment and Information Department, Govt. of Tamil Nadu.

SECRETARY TO GOVERNMENT
Finance Department, Govt. of Tamil Nadu.

MEMBER SECRETARY

Dr. G. VIJAYARAGHAVAN
Director, International Institute of Tamil Studies, Chennai.

தமிழியல்

JOURNAL OF TAMIL STUDIES

82

DECEMBER 2012

Articles in the Journal of Tamil Studies do not necessarily represent either the views of the International Institute of Tamil Studies or those of the Board of Editors

BOARD OF EDITORS

Dr. F. GROS
Former Director, French Institute of Indology, Pondicherry.

Dr. G.L. HART
Dept. of South and South East Asian Studies, University of California, U.S.A.(Retd.)

Dr. A. VELUPILLAI
Former Professor of Tamil, University of Jaffna, Srilanka.

Dr. S.N. KANDASAMY
Former Professor of Tamil, Tamil University, Thanjavur.

Dr. Pon. KOTHANDARAMAN
Former Vice-Chancellor, University of Madras, Chennai.

Editor-in-Chief
Dr. G. VIJAYARAGHAVAN

Associate Editor
Dr. P. SELVAKUMAR

OUR CONTRIBUTORS

Arulselvan Raju	*Research Scholar* Malasiya Saba University Kothaginabalu
Dr. U. Karuppathevan	*Assistant Professor* Department of Comparative Literature Madurai Kamarajar University, Madurai - 625 021
Dr. P. Maruthanayagam	*Fellow* Central Institute of Classical Tamil IRT Complex, Tharamani Chennai - 600 113
Dr. S. Kannan	Tamil Professor S4, Sri Lakshmi Apartments 8, III Cross Street, Dhandeeswaran Nagar Velacheri, Chennai - 600 042
Dr. V. Sabapathy	*Associate Professor* Department of Indian Studies University of Malaya 50603 Kuala Lumpur, Malaysia
P. Meenakumari	*Research Scholar* St. Joseph College of Art and Science (Bharathidasan University) Tiruchirapalli - 2
Pawathy A/P Nalliannan **Dr. K. Karunakaran**	Department of Indian Studies University of Malaya 50603 Kuala Lumpur, Malaysia
Dr. R. Kothandaraman	*Fellow* Central Institute of Classical Tamil IRT Complex, Tharamani Chennai - 600 113
Dr. S. Manoharan	*Fellow* Central Institute of Classical Tamil IRT Complex, Tharamani Chennai - 600 113
Dr. N. Ramaswami	*32, Block* - 14 S-B-M Layout, Sriramapura - 2nd Stage Mysore - 570 023

CONTENTS

1.	தமிழை அயல்மொழியாகக் கற்கும் மாணவர்களின் எழுது திறனிலுள்ள அடிப்படை இலக்கணக் குறைகள்- ஓர் ஆய்வு	அருள்செல்வன் இராஜூ	1
2.	தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இளையோர் அடையாளம்	உ. கருப்பத்தேவன்	9
3.	விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் தமிழ் அக இலக்கியச் செல்வாக்கு	ப. மருதநாயகம்	23
4.	உறுதிக் கணிப்பு "கலிங்கத்துப் பரணி" காட்டாத "கல்வெட்டு"ச் செய்தி	சீனி. கண்ணன்	45
5.	மலேசியாவில் தமிழர்களின் குடியேற்றமும் விடுதலைக்குமுன் அவர்களின் போராட்டங்களும் (1941-இன் போராட்டம் ஒரு சிறப்புப்பார்வை)	வே. சபாபதி	49
6.	"பெண்டிர் விடுதூது"வில் வாழ்வு மதிப்பீட்டு நோக்கு	பா. மீனாகுமாரி	63
7.	Structure and use of Demonstrative and Interrogative Bases in Tamil	PAWATHY A/P NALLIANNAN K. KARUNAKARAN	69
8.	Dative Representation in Tamil	R. KOTHANDARAMAN	83
9.	Tamil Dialects Through Ages	S. MANOHARAN	93
10.	The River Cintu (Indus) and Tamil	N. RAMASWAMI	115

தமிழை அயல்மொழியாகக் கற்கும் மாணவர்களின் எழுது திறனிலுள்ள அடிப்படை இலக்கணக் குறைகள் - ஓர் ஆய்வு

அருள்செல்வன் இராஜூ

1.0 முன்னுரை

மொழி மனிதனின் சிறந்த தொடர்புக் கருவி. இன்றைய உலகமயச் சூழலில், தாய்மொழியையும் உலக மொழியான ஆங்கிலத்தையும் கற்பதைத் தவிர்த்து, சப்பான், செர்மனி, கொரியா போன்ற அயல்மொழிகளைக் கற்பது கல்வி உலகில் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக உருவாகி வருகின்றது. இந்த அயல்மொழி கற்றல் என்பது சவால்மிக்க ஒன்றாகும். இக்கற்றலில் முதன் மொழியின் தாக்கமும் ஆங்கில மொழியின் தாக்கமும் தவிர்க்க முடியாது ஒன்றாக விளங்குகின்றன.

இவ்வகைக் கற்றல் கற்பித்தலில், கற்கும் மொழியின் இயல்புகளைப் பற்றிய கருத்துணர்தலை மாணவர்களிடையே வளர்ப்பது ஆசிரியர் எதிர்கொள்ளும் முதன்மைச் சிக்கலாகும். இவண் மொழியின் இயல்புகள் எனக் குறிப்பிடப்படுவன கற்கும் மொழியின் மரபும் அதன் அடிப்படை இலக்கணமுமாகும். மாணவர்கள் தாங்கள் கற்கும் அயல்மொழியில் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் இக்கருத்துணர்தல் முக்கியக் கூறாக அமைகின்றது.

2.0 மாணவர் பின்னணி

பல்கலைக்கழக விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு, அனைத்துலக மொழிகளுள் ஒன்றாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ள தமிழைக் கற்கும் இவர்கள் அனைவரும் தமிழரல்லாதவர்கள். அவர்கள் மலாய், சீன, கடாசன், ஈபான் முதலிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுள் எவரும் இம்மொழியைக் கற்றவர்கள் அல்ல.

3.0 ஆய்வின் அடக்கம்

இது மலேசிய சபா பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்மொழியை அயல் மொழியாகக் கற்கும் முப்பது மாணவர்களுக்கிடையே நடத்தப்பட்ட ஆய்வு ஆகும். இவர்கள் அனைவரும் தமிழ்மொழியை அடிப்படை (Elementary Level) நிலையில் கற்பவர்கள். இம்மாணவர்களின் எழுத்தில் (வாக்கியம், கட்டுரை) காணப்படும் இலக்கணப் பிழைகள் இங்கு அடையாளம் கண்டு விவாதிக்கப்படுகின்றன.

4.0 ஆய்வின் நோக்கம்

தமிழ்மொழியை அயல்மொழியாகக் கற்கும் இவர்கள் தங்கள் கருத்துகளை வாய்மொழியில் மட்டுமின்றி எழுத்திலும் வெளிக்கொணர வேண்டும். ஆனால், பெரும்பாலான சமயங்களில் மாணவர்களின் பேச்சுத் திறனே அதிகம் பேசப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் எழுத்தாற்றல் பற்றிய ஆய்வுகள் அதிகம் காணப்படவில்லை. ஆக, இந்த ஆய்வின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

- மாணவர்கள் எழுத்துத் திறனில் காணப்படும் அடிப்படை இலக்கணப் பிழைகளை அடையாளம் காணல்.
- இக்குறைகளுக்கான காரணங்களைக் கண்டறிதல்.

5.0 முந்தைய ஆய்வுகள் (Literature Review)

தமிழ்மொழியை அயல்மொழியாகக் கற்பிப்பது தொடர்பான ஆய்வுகளைச் சண்முகம்பிள்ளை (1966), அகத்தியலிங்கம் (1966), சுப.திண்ணப்பன் (1965, 2006), P.பாலசுப்பிரமணியம் (1977) போன்றோர் செய்துள்ளனர். அவை பெரும்பாலும் மாணவர்களின் பேச்சுத் திறனை அடிப்படையாகவும், கற்றல் கற்பித்தலில் எழும் சிக்கல்களைப் பற்றியதாகவுமே அமைந்துள்ளன.

இவர்களுள் சுப.திண்ணப்பன் (2006), "தமிழரல்லாதவர்களுக்குத் தமிழ்ப் பயிற்றுவதில் எழும் சில தொடரியல் சிக்கல்கள்" என்ற தம் கட்டுரையில், ஆங்கிலம் வழி தமிழைக் கற்பிக்கும் சூழலில் எழும் தொடரியல் சிக்கல்களைப் பற்றி விவாதித்துள்ளார். P.பாலசுப்பிரமணியத்தின் கட்டுரையோ தமிழ் கற்கும் மலாய் மாணவர்களின் உச்சரிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

இக்கட்டுரையோ மாணவர்களின் எழுத்துத் திறனின் கூறுகளுள் ஒன்றான அடிப்படை இலக்கண அறிவை ஆய்வதாக அமைந்துள்ளது.

6.0 ஆய்வு முறைமை

இது மலேசிய சபா பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழை அயல்மொழியாகக் கற்கும் முப்பது (30) மாணவர்களுக்கிடையே நடத்தப்பட்ட ஆய்வாகும். இங்கு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பயிற்சிகளின் வழி தரவுகள் திரட்டப்பட்டன.

7.0 ஆய்வின் தகவல்கள்

இலக்கணக்கூறு	கருத்துணர் சதவிகிதம்
ஒரு, ஓர்	95
எண் (ஒருமை, பன்மை)	92
திணை	90
காலம்	52
வேற்றுமை	48
குறில், நெடில்	80

இந்த ஆய்வின் அடிப்படையில் பெற்ற தகவல்கள்

1. பெரும்பாலான மாணவர்கள் ஒரு, ஓர், எண், திணை முதலிய இலக்கணக் கூறுகளில் மிக குறைவான தவறுகளைச் செய்துள்ளனர்.
2. வினைச்சொல் காலத்தைக் குறிக்கும் சூழலில் அதிகமான தவறுகள் செய்துள்ளனர் (அட்டவணை 2).
3. வேற்றுமைச் சொற்களின் பயன்காட்டிலும் அதிகமான சிக்கலை எதிர்கொள்கின்றனர் (அட்டவணை 3).

தமிழில் வினைச்சொல் காலம், பால், எண், திணை முதலிய கூறுகளைச் சுட்டி நிற்கும். அட்டவணை 2 குறிப்பாக வினைச்சொல்லில் காணப்படும் தவறுகளைச் சுட்டுகின்றது.

வினைச்சொல்		கருத்துணர் சதவிகிதம்
காலம்	இறந்தகாலம்	47
	நிகழ்காலம்	68
	எதிர்காலம்	54
திணை		75
பால்		82
எண்		87

இதன் அடிப்படையில் பெற்ற தகவல்கள்

1. நிகழ்காலச் சொற்களைக் கையாள்வதில் மாணவர்கள் அதிகமான சிக்கலை எதிர்கொள்ளவில்லை. மற்ற காலங்களில் கருத்துணர்தல் குறைவாகவே உள்ளது.

2. வினைச்சொல் பால், திணை, எண் முதலிய கூறுகளைத் தாங்கி வருமிடத்தில் சிக்கல்கள் குறைவு எனலாம். இவ்விடத்தில் மாணவர்களின் கருத்துணர்தல் சிறப்பாக இருக்கின்றது.

அட்டவணை 3 (பெயர்ச்சொல்லும் வேற்றுமையும்)

வேற்றுமை உருபு	கருத்துணர் சதவிகிதம்
ஐ	22
கு	40
இல்	45
இருந்து	43
உடன், ஒடு	38
உடைய	26

இந்த அட்டவணை மேலும் சில தகவல்களைத் தருகின்றது. பொதுவாகப் பார்க்கும்போது, மாணவர்கள் வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்துவதில் அதிகமான சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றனர். இதன் அடிப்படையில் பெற்ற தகவல்கள்:

1. 30% குறைவான மாணவர்களே இரண்டாம் ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகளைச் சரியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

2. 35 - 45% மாணவர்களே மூன்று, நான்கு மற்றும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளைச் சரியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

8.0 கருத்துரை

தமிழ்மொழியை அயல்மொழியாகக் கற்பித்தல் என்பது சவால்மிக்க ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. அதிலும் மொழியைப் பிழையறக் கையாள்வதற்குத் தேவையான மொழியமைப்பையும் இலக்கணப் பயன்பாட்டையும் கருத்துணரக் கற்பித்தல் அதிக சவால்மிக்க ஒன்றாகும் என்பது ஐயமற்ற துணிபாகும். மாணவர்கள் தங்கள் கருத்துகளை வாய்மொழியாகவும் எழுத்து மூலமாகவும் மற்றவர்களுக்கு உணர்த்த முடியும். வாய்மொழியைப் பயன்படுத்தும் சூழலில் மொழி மற்றும் இலக்கணப் பிழைகள் அதிகம் கவனத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆனால், எழுத்தில் கூறவருமிடத்து, இலக்கணப் பயன்பாடு அதிகம் கவனத்தில் கொள்ளப்படுகிறது.

இதனால் மாணவர்களுக்கு அடிப்படை இலக்கணத்தைக் கற்பித்தல் என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிறது. மாணவர்களுக்கு அடிப்படை இலக்கணத்தைக் கற்பிக்கும்போது, அதனுடன் தொடர்புடைய முதல்மொழி (தேசியமொழி) மற்றும் இரண்டாம் மொழியுள்ள (ஆங்கிலமொழி) இலக்கணக் கூறுகளுடன் தொடர்புபடுத்திக் கற்பிக்க வேண்டிய சூழல் அமைகின்றது.

8.1 ஒரு, ஓர், திணை, எண்

ஒரு, ஓர், ஒருமை மற்றும் பன்மைக் கூறுகள் அதே போன்ற இயல்புடைய ஆங்கிலமொழி இலக்கணத்தின் வழி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இதனை மாணவர்கள் நன்கு கருத்துணர்ந்து, சிரமமின்றிப் புரிந்து பயன்படுத்துகின்றனர்.

திணை என்ற இலக்கணப் பகுதியை அதற்குரிய எடுத்துக்காட்டுகளுடன் கற்பிக்க, மாணவர்கள் எளிதில் கருத்துணர்ந்து கொள்கின்றனர். குறில், நெடில் கூறுகளும் குறுகிய, நீண்ட ஓசையுடைய சொற்கள் என்ற உச்சரிப்பு அடிப்படையில் அணுக, பெரும்பாலோர் சரியாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

ஒருமை (singular), பன்மை (plural) பற்றிய கூறுகளை ஆங்கிலமொழி இயல்புகளின் வழி அறிமுகப்படுத்த, மாணவர்கள் எளிதாகக் கருத்துணர்ந்து துலங்குகின்றனர். இங்கு அதிகமான சிக்கல் என்ற நிலை இல்லை.

8.2 காலம்

தமிழ்மொழி இலக்கணப் பகுதிகளில் காலம் மிகவும் இன்றியமையாத கூறாகும். காலத்தை விளக்கவரும் அகத்தியலிங்கம், "ஒரு வினை அல்லது செயலைக் குறிப்பிடும்போது, அவ்வினை எப்போது நடைபெறுகின்றது என்பதை வினைச்சொல் காட்டுவதே காலம்" (2002 :178) என்கிறார். தமிழில் வினைச்சொல் காலம், எண், திணை மற்றும் பால் கூறுகளுக்கு ஏற்ப மாறும் இயல்புடையது. அதிலும் குறிப்பாகக் காலத்தைச் சுட்டவரும் மாற்றம் முக்கியமான ஒன்றாகும். இது மாணவர்கள் அறிந்த மற்ற இரு மொழிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் மாறுபடுகிறது. ஆக, இது மாணவர்களுக்குப் பெரும் சவாலாக அமையப் பல தவறுகளைச் செய்கின்றனர்.

இவண் நிகழ்காலத்தை விட, இறந்த மற்றும் எதிர்காலத்திலேயே மாணவர்கள் அதிகம் தவறு செய்கின்றனர். நிகழ்காலச் சொல் அமைப்பு முறையை

எளிதில் புரிந்து கொள்கின்றனர். நிகழ்காலத்தில் அடிப்படை வினைச்சொல், கிற் (அல்லது கின்ற) என்ற சாரியைகளுடன் இணைகின்றது. மேலும், ககரம் முன் ள், ட் ஆகவும், ல், ற் ஆகவும் மாறுவதையும் உணர்ந்து பயன்படுத்துகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக,

செல்	செல்கின்றேன்
நில்	நிற்கின்றேன்
கேள்	கேட்கின்றேன்

ஆனால், இறந்தகால வினைச்சொல்லில் ஏற்படும் மாற்றம் இவர்களுக்குச் சிக்கலாக உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக,

செல்	சென்றேன்
நில்	நின்றேன்

இங்கு வினைச்சொல்லில் (root word) ஏற்படுகின்ற மாற்றம் மாணவர்களுக்குத் தடுமாற்ற நிலையைத் தருகின்றது.

இதைத் தவிர நான், நீ, நீங்கள் என்ற சொற்களுடன் வினைச்சொல் இணைகின்ற இடத்திலும் பிரச்சினையை எதிர்கொள்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக,

நான்	செய்கிறேன்
நீ	செய்கிறாய்
நீங்கள்	செய்கிறீர்கள்

இக்குறைகளுக்கு முதன்மொழியின் (தேசியமொழி) அமைப்பு முறையே காரணமாக அமைகிறது எனலாம். மாணவர்களின் முதன்மொழியில், வினைச்சொல் காலத்தைக் குறிப்பிடாது. அங்குக் காலத்தைக் குறிக்கவருமிடத்து, வினைச்சொல்லின் முன் telah (தெல்லா), akan (அக்கான்), sedang (செடாங்) போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்படும். இது மாணவர்களின் கருத்துணர்தலில் ஒரு சிக்கலாக உள்ளது.

8.3 வேற்றுமை

தமிழில் உள்ள மற்றொரு இலக்கணக் கூறு வேற்றுமையாகும். இதனைச் சுட்டவரும் பொன். கோதண்டராமன், "பெயர்ச்சொல்லுக்கும் வினைச் சொல்லுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பே வேற்றுமை" (1980, 43-54) என்கிறார்.* பெயர்ச்சொல்லின் பொருளை வேறுபடுத்திக்காட்ட, வேற்றுமை உருபுகளின் பயன்பாடு இன்றியமையாததாகும். தமிழை அயல்மொழியாகக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு இது பெரும் சிக்கலாக உள்ளது.

மாணவர்களின் முதன்மொழியில் முன்னிடைச் சொற்களின் (preposition) பயன்பாடு உண்டு. இது இடம், உள், போகும் இடம், உடன், ஒடு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடும் போது ஒரு சொல்லின் முன் வரும்.

எடுத்துக்காட்டாக,

di rumah	(இடம்)	- வீட்டில்
ke rumah	(போகும் இடம்)	- வீட்டிற்கு
dari rumah	(இருந்து)	- வீட்டிலிருந்து
dengan bapa	(உடன், ஒடு)	- அப்பாவுடன்
dalam darjah	(உள்)	- வகுப்பினுள்

இங்கு முன்னிடைச் சொற்கள் சொல்லின் முன் வருகின்றன. ஆனால், தமிழில் இச்சூழலில் வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்துகிறோம். அவை சொற்களின் இறுதியில்தான் வருகின்றன.

எடுத்துக்காட்டாக,

வீட்டில்	di rumah
வீட்டுக்கு	ke rumah
வீட்டிலிருந்து	dari rumah
அப்பாவுடன்	dengan bapa
வகுப்பினுள்	dalam darjah

மொழி மரபிலுள்ள இவ்வேறுபாடு, மாணவர்களுக்குப் பிரச்சினையாக உள்ளது. பெரும்பாலான சமயங்களில், வேற்றுமை உருபைப் பயன் படுத்தாமலேயே எழுதுகின்றனர்.

இதைத் தவிர, உடைய(genitive) என்ற வேற்றுமை உருபைப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்துவதே இல்லை எனலாம். எல்லாச் சூழல்களிலும் உடன் என்ற உருபையே பயன்படுத்துகின்றனர்.

8.4 வலிமிகும், வலிமிகா

இக்கற்றல் கற்பித்தலில் அடிப்படை இலக்கணக் கூறுகள் முதன்மையாகக் கருதப்பட்ட போதிலும், வலிமிகும், வலிமிகா இடங்கள் வலியுறுத்தப் படவில்லை. வேற்றுமைக் கூறுகளை அறிமுகப்படுத்தியபோது மட்டும், இரண்டாம் மற்றும் நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளுடன் தொடர்புடைய வலிமிகும், வலிமிகா விதி சொல்லப்பட்டது. இது மிகவும் சிக்கலான கூறு என்பதால், இந்த ஆய்வில் இணைக்கப்படவில்லை.

9.0 பரிந்துரைகள்

இதுகாறும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பெரும்பாலான ஆய்வுகள் தமிழ்மொழி கற்பித்தலில் ஆங்கிலமொழியின் தாக்கம் என்ற நிலையிலையே நிலைத்துள்ளன. இது மலேசியச் சூழலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்று. இன்று மலேசியாவில் தமிழரல்லாத மாணவர்களும் தமிழ்மொழியைக் கற்கின்ற சூழல் ஆரம்பப் பள்ளி முதல் ஏற்பட்டுள்ளது.

இங்கு முதன்மை மொழியான தேசியமொழியுடன் தொடர்புபடுத்திக் கற்பிக்க வேண்டியுள்ளது. அதன் தொடர்பான ஆய்வுகள் அதிகம் இல்லாத நிலையில், இதன் கற்றல் கற்பித்தல் சிறப்பாக அமையத் தொடர்பான ஆய்வுகளுக்கு வித்திட வேண்டும். மேலும், கற்றல் கற்பித்தலுக்குத் தேவையான துணைக் கருவிகள், பாடம் மற்றும் பயிற்சி நூல்கள் உருவாக்கத்தைப் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும்.

10.0 முடிவுரை

இக்கட்டுரை சில அடிப்படை இலக்கணக் கூறுகளைப் பற்றிய ஆய்வாக மட்டுமே அமைகின்றது. இது மலேசிய சபா பல்கலைக்கழக மாணவர்களை மட்டுமே உள்ளடக்கிய ஆய்வாகும். ஆக, இதன் முடிபுகள் இறுதியானதல்ல. இது போன்ற ஆய்வுகள் இன்னும் அதிகம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

★ *குறிப்பு :* The relationship between a noun and a verb is called case.

துணை நூல்கள்

தமிழ்

1. திண்ணப்பன், சுப., 2006. 7 ஆவது உலகத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டு ஆய்வடங்கல், கோலாலம்பூர்.
2. ________________, 1992. 5 ஆவது உலகத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டு மலர், சிங்கப்பூர்த் தமிழாசிரியர் சங்கம், சிங்கப்பூர்.
3. ______________, 1970. தமிழர் அல்லாதவர்களுக்குத் தமிழ் பயிற்றுவதில் எழும் சிக்கல்கள், தமிழ்நேசன், 6.12.1970.
4. வீரமோகன், வீ.மூ., 2006. 7 ஆவது உலகத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டு ஆய்வடங்கல், கோலாலம்பூர்.
5. முத்துச்சண்முகன், 1998. இக்கால மொழியியல், முல்லை நிலையம், தி.நகர், தமிழ்நாடு.
6. இக்காலத் தமிழில் பயன்பாட்டு இலக்கணம்,1994. ஆய்வடங்கல், தெமங்கோங் இப்ராஹிம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி, ஜோகூர் பாரு.
7. அகத்தியலிங்கம், ச., 2002. தமிழ்மொழி அமைப்பியல், மெய்யப்பன் தமிழாய்வக வெளியீடு.

ஆங்கிலம்

1. Agesthialingam, S. 1966, **Teaching of Tamil as a Foreign Language.**

2. Balasubramaniam, P. 1977, **Teaching of Tamil as a Second Language to Non-Tamils with Special References to Malay Students,** M.A. Dissertation, Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur.

3. Brown, H.G. 1980, **Principles of Language Learning and Teaching, Eaglewood Cliff,** New Jersey, Prentise Hall.

4. Kothandaraman,P. 1972, **Studies in Tamil Linguistics,** Madras, Tamil Nūlakam.

5. ___________,"Case System" **Linguistic Studies in Tamil,** (Madras: Tamil Nuulagam, 1980): 27 - 42.

6. Narayanan, V. 1968. **Some Problems in Teaching Tamil,** Annamalai University Library, Annamalainagar, Tamil Nadu State.

7. Farid M. Onn, Hashim Hj. Musa, Abdul Hamid Mahmood. 2003, **Nik Safiah Karim,** Tatabahasa Dewan, Edisi Baharu, Kuala Lumpur.

8. Richards, J. 1985. **The Contact of Language Teaching,** Cambridge, Cambridge University Press.

9. Shanmugam Pillai. M. 1966. **"Problem in Teaching Tamil to Foreign Students", Proceeding of the First International Conference of Tamil Studies,** Published by the International Association India Studies , University of Malaya, Vol.2, K.L.

10. Shanmugam, S.V. 1983. **Aspects of Language Development in Tamil,** All India Tamil Linguistics Association, Annamalainagar, India.

11. Thinnappan, S.P., 1971/72, Constructive Study of Tamil and Malay (Phonology – Consonants), **Tamil Oli** .Vol .9, Department Indian Studies, U.M. K.L.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இளையோர் அடையாளம்

உ. கருப்பத்தேவன்

முன்னுரை

'யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்' என்று சமூகத்தின் இயல்பைச் சுருக்கமாக அறிமுகப்படுத்தும் கணியன் பூங்குன்றனார், சமூக மக்கள் அனைவரும் நம் உறவினர் என்றும், அன்னவர்க்கே நம் தொண்டும் கடமையும் உரியன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பொன்முடியார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் சமூகத்தில் அங்கம் பெறுவோர் போற்ற வேண்டிய கடமைகளை,

ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தர்க்குக் கடனே
ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே (புறம்.பா.எண்.312)

என்று முறையாக எடுத்துரைத்து, சமூகத்தின் அடித்தளமாக விளங்கும் குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களை வரிசைப்படுத்திக்காட்டி அவர்தம் கடமைகளையும் சுட்டிக் காட்டிள்ளார். தாய், தந்தை, தொழிலாளி, அரசன், காளை (இளையோன்) எனச் சமூகக் கட்டமைப்பிற்கு இன்றியமையாத உறுப்பினர்களை அறிமுகப் படுத்தியுள்ளார். அக்காலச் சமூகத்தில் அரசனே சமூக உறுப்பினர்கள் அனைவர்க்கும் இறைவனாகப் போற்றப்பட்டான். சமூகம் போற்ற வேண்டிய நன்னெறிகளை வழங்கிப் போற்றி வரவேண்டிய அரசனுக்குத் தொண்டனாக இருந்து பணிபுரிபவர்களுள் ஒருவனாகவும் இன்றியமையாதவனாகவும் இருப்பவனே மறவன் அல்லது மறவர் ஆவர். அவர்கள் துடிப்புள்ள செயல்திறம் கொண்ட இளைஞர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

'மூத்தோன் வருக' என்னாது, அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்

புறநானூற்றில் பொதுவியல் திணையில் பொருண்மொழிக்காஞ்சித் துறையில் ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாடிய பாடல் ஒன்று இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் உயிருக்கு உறுதிதரும் பொருளான கல்வியின் சிறப்புக்களை எடுத்துப் பேசுகின்றது. ஆயினும் கல்வியறிவற்ற மூத்தோனைச் சாடி, கல்வியைக் கற்று நிறைந்த அறிவினைப் பெற்று, அதனால் பல்வேறு சிறப்புக்களைப் பெற்ற இளையோனைப் போற்றுவதுடன் அவனை வாழ்த்தி வரவேற்கின்றது.

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்,
பிற்றை நிலை முனியாது, கற்றல் நன்றே;
பிறப்பு ஓரன்ன உடன் வயிற்றுள்ளும்,

சிறப்பின் பாலால், தாயும் மனம் திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்,
'மூத்தோன் வருக' என்னாது, அவருள்
அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்;
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்,
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்,
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே *(புறம். 183)*

என்பது அப்பாடலாகும். தன் ஆசிரியருக்கு ஒரு துன்பம் வந்தவிடத்து அதனைத் தீர்ப்பதற்கு உதவி செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் தன் ஆசியருக்குத் தேவையான பொருளை மிகுதியாகக் கொடுக்க வேண்டும். அவ்வாறு மிக்க பொருளைக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளதே என்று மனம் வருந்தாமலும் வெறுப்படையாமலும் ஆசிரியரை வணங்கி வழிபடுதல் வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் செய்து ஒருவன் கல்வியைக் கற்றால் அது அவனுக்கு நன்மையைக் கொடுக்கும்.

பிறப்பு ஒரு தன்மையாகிய ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவருள்ளும் அவரவர் கல்விச் சிறப்பின் காரணமாகத் தாயும் பாசம் காட்டுவதில் வேறுபடுவாள். ஒரு குடியில் பிறந்த பலருள்ளும் மூத்தோனை வருக என்று அழைக்காமல், அவருள் அறிவுடையோனாகிய இளையோனை முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருக என அழைத்து, அவன் காட்டும் நெறிவழியே அந்நாட்டை ஆளும் அரசனும் செயல்படுவான். வேற்றுமை தெரிந்த நாற்குல மக்களுள் கீழ்க்குலத்தான் (கீழ்ச்சாதி) ஒருவன் கற்று வல்லவன் ஆயின், மேற்குலத்துள் பிறந்த ஒருவனும் இவன் கீழ்க்குலத்தான் என்று உயர்வு தாழ்வு பாராமல் அவன் கற்ற கல்வியின் சிறப்பால் அவனை வணங்கி வழிபடுவான். ஆதலால் சாதிவேற்றுமை, மூத்தோன்-இளையோன் என்ற பாகுபாட்டை நீக்க எவ்வகையானும் கல்வியைக் கற்றலே சிறப்புடையது என்கின்றான் ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

1) ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளில் கல்வி கற்றவனையே அவன் இளையோனாக இருந்தபோதிலும் தாய் விரும்புவாள்.

2) அன்பிலே சிறந்தது கலப்படமற்றது தாயன்பு; அந்தத் தாயன்பும் கற்ற இளையோனையே விரும்பும்; கல்லாத மூத்தோனை விரும்பாது; இவ்வாறு தாயின் மனமும் வேறுபடுவதற்குக் காரணம் இளையோன் பெற்ற கல்விச் சிறப்பேயாகும். 'மூத்தது மோழை; இளையது காளை' என்னும் பழமொழியும் எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கதாகும்.

3) ஒரு குடியில் பிறந்த பலருள் குடிச்சிறப்பினால் மூத்தோனுக்குச் சிறப்புச் செய்யாமல், கல்விச் சிறப்பினால் இளையோனுக்கே அரசனும் சிறப்புச் செய்வான். உலக மக்களுக்கு இன்ப வாழ்வைக் கொடுக்கும் அரசனும், நன்னெறி காட்டும் அறிவுடையோனாகிய இளைஞனின் வழிகாட்டு தலிலேயே அரசாட்சியை இயக்குவான்.

இதிலிருந்து கல்வியால் இளையோன் பெறும் சிறப்புக்களை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

இளையோர், மூத்தோர்க்கு அளித்த மரியாதை

சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, மோசிகீரனைக் காட்டிலும் வயதில் இளையவன்; ஆயினும் பேரரசன். மோசிகீரனார் வயதில் மூத்தவர்; எனினும் புலவன்; இரவலன். வழிநடைப் பயணத்தின் களைப்பால் சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் அரண்மனையில் முரசு வைக்கும் கட்டிலில் அறியாமல் ஏறி மோசிகீரனார் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டார். முரசுக் கட்டிலில் ஏறித் தூங்குவது மாபெரும் அரச குற்றமாகும். இத்தவறுக்கு இளையோனும் அரசனுமாகிய பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை உரிய தண்டனையை வழங்காமல், மோசிகீரனாரின் தமிழ்ப் புலமையைப் போற்றி மதித்து அருளுடன் அவர் தூங்கி எழும் வரை கவரி கொண்டு வீசினான். இதிலிருந்து அரசன் இளையோனாகியபோதும், சங்க காலத்தில் புலவர்களுக்கும் வயதில் மூத்த அனுபவமிக்க சான்றோர்களுக்கும் அளித்த மரியாதையினை அறிய முடிகின்றது.

அக்காலத்தில் அரசர்கள் இளையோராயினும் முதியோராயினும் தமிழுக்கு மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் அளித்துள்ளனர். இதனை மோசிகீரனார் புறநானூற்றில் பாடாண் திணையில் இயன்மொழி வாழ்த்து என்னும் துறையில் பாடிய பாடலால் அறியமுடிகின்றது.

....
இரு பாற்படுக்கும் நின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉம் சாலும்; நல்தமிழ் முழுது அறிதல்;
அதனொடும் அமையாது அணுக வந்து நின்
மதனுடை முழவு தண்ணென தோள் ஓக்கி,
வீசியோயே; வியலிடம் கமழ,
இவண் இசை உடையோர்க்கு அல்லது, அவனது
உயர்நிலை உலகத்து உறையுள் இன்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குரிசில் நீ ஈங்கு இது செயலே (புறம். 50)

பெரியோரை வியத்தலும் சிறியோரை இகழ்தலும்

புறநானூற்றில் பொதுவியல் திணையில் பொருண்மொழிக் காஞ்சித் துறையில் கணியன் பூங்குன்றனார் பாடிய 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற பாடல் இடம்பெற்றுள்ளது. உயிர்கள் அனைத்தும் தாம் செய்த வினைகளுக்கேற்ப இன்பமும் துன்பமும், உயர்வும் தாழ்வும், வறுமையும் செல்வமும் அடையும் என்பதை உலகோர் அறியும் வகையில் புலவர் இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

வாழ்க்கை இன்பமானது என்று மகிழ்தலும், துன்பமானது என்று வெறுத்தலும் இன்றித் தன் இயல்பிலே வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கின்றார் கணியன் பூங்குன்றனார். உயிர், ஊழின் வழியே செல்லும்; ஊழின் இருப்பும் அதன் செயற்பாடும் - காட்சி அளவையால் அன்றிக் கருத்தளவையால் நூல்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆகையால் நன்மையால் மிக்க பெரியோரை மதித்தலும் கூடாது. சேய்கையில் சிறியோரைப் பழித்தலும் கூடாது என்னும் சிந்தனையைப் புலவர் இப்பாடலில் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

....
கல் பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர்யாற்று
நீர் வழிப்படூஉம் புணைபோல், ஆர் உயிர்
முறை வழிப்படூஉம், என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆதலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே (புறம். 192)

இப்பாடலில் ஊழின் வழிப்பட்ட வாழ்க்கையில் பெரியோர், சிறியோர் என்ற பாகுபாடு இல்லை என்பதைப் புலவர் வலியுறுத்துவதை அறிய முடிகின்றது.

குலவிச்சை கல்லால் பாகம் படும்

நம்மால் உரைக்கப்படும் வழக்கினது தன்மையை ஆராய்ந்து, அவ் வழக்கின் தீர்ப்பினைக் கூறும் அறிவு நிரம்பப் பெறாதவன்; இவன் இளமையோன்; அனுபவ முதிர்ச்சி இல்லாதவன் என்று இகழ்ந்துரைத்த நரை முடிகளைக் கொண்ட முதியவர்கள் மனம் மகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு இளம் வயதினனான சோழமன்னன் கரிகால் பெருவளத்தான், வயது முதிர்ந்தவனைப் போல நரைமுடியைத் தலையில் கவிழ்த்துக் கொண்டு அவ்வயது முதிர்ந்தவர்கள் உரைத்த சொற்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, நல்ல நீதியையும் தீர்ப்பையும் வழங்கினான். ஆதலால் அக்காலத்தில் இளையோர் வாதிடும் திறமையும் அறிவுக் கூர்மையும் ஆராய்ச்சித் திறனும் பெற்றிருந்தனர் என்பதைக் கல்லாமலேயே இனிதாய் எவருக்கும் வந்தமையும் என்பதைப் பழமொழி நானூறு பாடலொன்றில் முன்னுறையரையனார் நுட்பமாக வெளிப்படுத்தியிருப்பது சிந்திக்கத் தக்கதாகும். அப்பாடல் வருமாறு:

உரைமுடிவு காணான் இளமையோன் என்ற
நரைமுது மக்கள் உவப்ப - நரைமுடித்துச்
சொல்லால் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை
கல்லாமல் பாகம் படும் (பழமொழி நானூறு, பா.எண் 6)

இதில் 'குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம் படும்' என்னும் பழமொழி இடம் பெற்றுள்ளது. அத்துடன் பாரம்பரியம், மரபியல் உயிரணுக்களின் அறிவியல் சார்ந்த சிந்தனைகளையும் இப்பழமொழி சுட்டிக் காட்டுகின்றது. 'புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா?' என்ற நாட்டுப்புறப் பழமொழியும் இதனுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

இளையோனே ஆயினும் மூத்தோனே

பழமொழி நானூற்றில் 'முயற்சி' என்னும் அதிகாரத்தில் முன்றுறையரையனார் பாடிய பாடலொன்றில் எடுத்த செயலை இனிதே செய்து முடிக்கும் இளைஞனே 'அறிவுடையோன்' என்றும், அவனே வயதில் இளையோனாயினும் 'மூத்தோன்' என்றும் வலியுறுத்திக் கூறப்படுகின்றது.

கற்றறிந்தது ஒன்றுமில்லையாயினும் தொடங்கிய செயலை முயற்சியில் தளராமல் செய்து முடிப்பவனே அறிவுடையவன் என்றும், அங்ஙனம் அச்செயலைச் செய்து முடிப்பவன் வயதால் இளையவனாக இருப்பினும், அறிவில்

முதிர்ச்சியுடையவன் ஆவான் என்றும் முன்றுறையரையனார் இளையோனின் அறிவாற்றலையும் செயல்திறனையும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். அச்செய்யுள் வருமாறு:

கற்றதொன் றின்றி விடினும் கருமத்தை
அற்ற முடிப்பான் அறிவுடையான் - உற்றியம்பும்
நீத்தநீர்ச் சேர்ப்ப இளையோனே யாயினும்
மூத்தானே யாடு மகன் *(பழமொழி நானூறு, பா.எண். 150)*

நின்ற சொல்லர்

'தலைவனின் பிரிவு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி கூறியது' என்னும் துறைக் குறிப்பில் குறிஞ்சித் திணையில் கபிலர் பாடிய பாடலில் (நற்றிணை) இளையோனாகிய தலைவன், தலைவிக்கு வாய்மை தவறாதவனாகவும், நெடிதாகத் தோன்றும் இனிமையுடையவனாகவும் காட்சி தருகின்றான். இவ்வாறு காதலில் தலைவியாகிய காதலியின் நம்பிக்கைக்கும் அன்புக்கும் உரியவர்களாக அக்காலத்தில் இளையோர் விளங்கியமையை நற்றிணைப் பாடலடிகள் கொண்டு உணரமுடிகின்றது.

நின்ற சொல்லர்; நீடுதோ றுஇனியர்;
என்றும் என்தோள் பிரிபு அறியலரே;
தாமரைத் தண்தாது ஊதி, மீமிசை
சாந்தில் தொடுத்த தீம்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
.... *(நற்றிணை. 1, 1-5)*

சமூகத்தின் வெளிக்கட்டமைப்பில் ஆண்கள்

சமூகத்தின் வெளிக்கட்டமைப்பின் அடிப்படைக் கூறுகளாகச் சமூக மக்கள் வாழும் இடம், அவர்களுடைய சமுதாய உணர்வு, சார்புணர்வு ஆகிய மூன்றும் அமைகின்றன. இவற்றின் அடிப்படையில் தமிழ் மக்கள் என்றும் வாழ வேண்டுமென்ற நன்னோக்கில் ஔவையார் என்னும் பெண்பாற்புலவர் நிலத்தையும் அதில் வாழும் மக்களையும் இணைத்து விதியொன்று விடுத்து உலகறியச் செய்துள்ளார்.

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே *(புறம். 187)*

எனப்பாடி, சமூகத்தில் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு ஆண்களால்தான் உருவாகின்றது என்பதை நினைவுபடுத்தியுள்ளார் ஔவையார். சமூகத்தின் உள்கட்டமைப்பிற்குப் பெண்கள் முக்கியமானவர்களாக இருப்பதைப் போலவே, சமூகத்தின் வெளிக்கட்டமைப் பிறகு ஆண்கள் முக்கியமானவர்கள் என்று ஔவையார் வலியுறுத்தியுள்ளார். நாடும் காடும் அவலும் மிசையும் என்ற பாகுபாடு நிலத்தின்கண் காணப்படுவதைப்போல, நாட்டில் பாகுபாடு இருப்பதை ஔவையார் கண்டார். இவருள் ஆண்மையும் இளமையுமிக்க இளையோராகிய ஆடவர் நல்லவராக ஒழுகினால்தான் மக்கள் அனைவரும் நலமுடையவராகவும், அவர்களால் நாடுகளும்

நற்புகழ் பெறுவம் என்று ஔவையார் இவ்வாறு பாடியிருப்பதாகக் கருதலாம். நாடும் மக்களும் நலமுடன் வாழ இளையோராகிய ஆண்கள் நல்லவராகவும் நல்லொழுக்கம் கொண்டவராகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதை இதன் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

மானம் காத்தல் - தமிழினத்தின் தலையாய கோட்பாடு

சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதும், சமூக மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாக அமைவதும், தலைமுறை தலைமுறையாக நாட்டு மக்களால் பின்பற்றப்படுவதுமாகிய வழிமுறைகளே நாட்டார் வழக்குகள் அல்லது நாட்டார் வழக்காறுகள் ஆகும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் இத்தகு நாட்டார் வழக்குகள் எண்ணிக்கையில் மிகுதி. அவை, இலக்கியங்களில் தேவைப்படும் இடத்திற்கேற்பப் புலவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தமிழர்தம் நாட்டார் வழக்குகளில் முதன்மையானதாகக் கருதப்படுவது 'மானங்காத்தல்' என்பதாகும். இது தமிழினத்தின் தலையாய கோட்பாடு என்பதை அனைவரும் அறிவர். இதனை வாழையடி வாழையாகப் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கில் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை என்ற மன்னன், தன் வாழ்வில் நடந்த உண்மை நிகழ்ச்சியைக் கூறித் தமிழினத்திற்கு என்றும் வேண்டுவது மானங்காத்தலே என்று வலியுறுத்திப் பாடலாகப் படைத்து வழங்கிச் சென்றுள்ளான்.

குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
'ஆள் அன்று' என்று வாளின் தப்பார்;
தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத்து இரீஇய
கேள் அல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்,
மதுகை இன்றி, வயிற்றுத் தீத் தணிய,
தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை
ஈன்மரோ, இவ் உலகத் தானே (புறம். 74)

இப்பாடல் புறநானூற்றின் பொதுவியல் திணையில் முதுமொழிக்காஞ்சித் துறையில் இடம்பெற்றுள்ளது. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சோழன் செங்கணானோடு திருப்போர்ப்புறத்தில் போரிட்டு, பற்றுக் கோட்பட்டு, குடவாயில் கோட்டத்துச் சிறையில் கிடந்து, 'தண்ணீர் தா' என்று வேண்டி, காலம் தாழ்த்தித் தண்ணீர் கொடுக்கப்பட்டதால், அதனைக் குடிக்காமல் சொல்லித் துஞ்சியது இப்பாட்டு.

குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும், தசைப் பிண்டமாக வந்து பிறந்தாலும் அதனை ஆள் அல்ல என்று கருதார்; அக்குழந்தையை வாளால் வடுப்படுத்தி அடக்கம் செய்யும் முறைமையில் தவறார். அதைப்போலவே அரசனாகயிருந்து போரில் பகைவர் வாளினால் வடுப்பட்டு அழியாமல் உயிர் பிழைத்தால், சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்ட நாய்போல விலங்குபூட்டித் துன்புறுவர் பகைவர். அத்தகைய உறவு இல்லாத பகைவர் உதவியால் சிறிது நீரினை 'அவரிடம் இரந்துண்ணோம்' என்னும் மனவலிமை இல்லாது வயிற்றுத் தீயினைத் தணிக்க வேண்டி இரந்திடும் இழிந்த இயல்புடையார்; இவ்வியல்புடையாரை அரசர்களும் பெறுவார்களோ?

இப்பாட்டு பழந்தமிழருடைய விழுப்புண் வேட்கையையும், போர்க்களத்தில் மரணமடைதலையும் உணர்த்துகின்றது. மறவர்க்குரிய

வீரப்பண்பைக் குறிப்பாக இளையோர்க்குரிய தன்மான உணர்வை வளர்க்க இத்தகைய புறப்பாடல் சிந்தனைகள் தேவையானதாகும்.

வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்

சங்க காலத்தில் 'வினை செய்தல்' என்பது ஆடவர்க்குக் குறிப்பாக இளையோர்க்கு உயிரைப் போன்றது. மனையுறை மகளிராகிய மனைவியர்க்கு அத்தகு ஆடவரே உயிர் போன்றவர் என்ற பண்பாடு சார்ந்த போலியான பாவனைக் கோட்பாட்டினை அனைவரும் ஏற்றுப் போற்றியுள்ளனர்.

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே; வாள் நுதல்
மனயுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர் (குறுந். பா.எண். 135)

இளமைத் துடிப்புள்ள அரசனின் ஆணவம்

மலையமானின் மக்களைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் யானைக்காலால் இடறி வீழ்த்திக் கொல்லக் கருதினான். அப்போது அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி அச்சிறுபிள்ளைகளைக் கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர் காப்பாற்றினார். கோவூர்கிழார் கிள்ளிவளவனிடம் 'நீ புறாவின் துன்பத்தை மட்டுமின்றிப் பிற உயிர்களின் துன்பத்தையும் தீர்த்த சோழ மன்னர்களின் வழித்தோன்றல்; மெல்லிய தலையையுடைய இச்சிறுவரோ, அறிவால் உழுதுண்ணும் புலவர்களின் வறுமைக்கு அஞ்சித் தம் பொருளைப் பகுத்துண்ணுவோரும் குளிர்ந்த நிழலினை உடையவருமானோர் மரபில் வந்தவர்கள். புல்லிய தலையையுடைய சிறுவர்களாகிய இவர்கள் தம்மைக் கொல்லவரும் யானையைக்கண்ட அளவில் தம் அழுகையையும் மறந்தனர். பலரும் கூடிய பொதுமன்றத்தில் யானையை அச்சத்துடன் நோக்கிப் புதியதோர் வருத்தமும் அடைந்தனர்' என்கின்றார். கிள்ளிவளவன் ஒரு புலவன் சொல்வதைத் தான் கேட்பதோ? என்று ஏளனமாக நினைக்காமல் அவர் சொல் கேட்டு நடந்து வரலாற்றில் அழியாப் புகழினைப் பெற்றான்: அப்பாடல் வருமாறு;

நீயே! புறவினல்ல லன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை
இவரே, புலனுழு துண்மார் புன்கணஞ்சித்
தமதுபகுத் துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்
களிறுகண் டழூஉ மழாஅன் மறந்த
புன்றலைச் சிறாஅர் மன்று மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ வுடையர்
கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே (புறம். 46)

இவ்வாறு இளையோனாகிய அரசனின் சீற்றத்தைத் தணிவித்து ஆணவத்தை அடக்கி, மலையமான் காரியின் மக்களாகிய சிறுவர்களின் உயிர்காத்த பெருமைக் குரியவராகக் கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர் விளங்குகின்றார்.

யான்கண் டனையர் என் இளையர்

புறநானூற்றி ல் பொதுவியல் திணையில் பொருண்மொழிக் காஞ்சித் துறையில் பிசிராந்தையார் பாடிய பாடலொன்று சங்க காலச் சமூகத்தின் விழுமிய

சிறப்பிற்கு நற்சான்று அளிக்கின்றது. 'நுமக்குக் கழிந்து சென்ற ஆண்டுகள் பலவாயின; ஆயினும் நரையில்லையே; எவ்வாறு இந்நிலை பெற்றீர் எனக் கேட்பாராயின், என்னுடைய மாட்சியமைப்பட்ட குணங்களைக் கொண்ட மனைவியொடு, புதல்வரும் அறிவு நிரம்பியவர். என்னுடைய பேச்சைக் கேட்டு ஏவல் செய்பவரும் யான் கருதியதனையே கருதுபவர். அரசனும் முறையில்லாதன செய்யாதவனாய் மக்களைக் காத்து வருகின்றான். அதற்கும் மேலே யான் வாழும் ஊரில் கல்வி, நற்குணங்களால் நிரம்பிப் பணிய வேண்டிய உயர்ந்தோரிடத்துப் பணிந்து, ஐம்புலனும் அடங்கிய கோட்பாட்டினையுடைய சான்றோர் பலர் வாழ்ந்து வருகின்றனர்' என்கின்றார் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர். அவர் வடக்கிருந்து உயிர்நீத்த கோப்பெருஞ்சோழனின் நெருங்கிய நண்பர் ஆவார். அப்பாடல் வருமாறு:

யாண்டு பல ஆக, நரை இல ஆகுதல்
யாங்கு ஆகியர்?' என வினவுதிர் ஆயின்,
மாண்ட என் மனைவியொடு, மக்களும் நிரம்பினர்;
யான் கண்டனையர் என் இளையரும்; வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான், காக்கும்; அதன் தலை
ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர், யான் வாழும் ஊரே (புறம். பா. எண். 191)

ஏறு தழுவுதலும் மண முறையும்

ஆயர்குல மங்கையொருத்தியை அக்குலத்தில் பிறந்த இளைஞன் ஒருவன் மணக்க வேண்டுமாயின் அம்மங்கைக்குரிய ஏற்றினை அடக்கியே மணக்க வேண்டும் என்னும் வரையறையைச் சங்க கால ஆயர் மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆயர்குல மங்கையரும் ஏறுகளைத் தழுவியடக்கும் ஆயர்குல ஆண்மை யாளர்களையே மணக்க விரும்பினர். இதனை,

கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆயமகள் (கலி. 103: 63-64)

என்னும் முல்லைக்கலிப்பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. ஏறுகளைத் தழுவியடக்கிய தம்குல இளைஞர்களிடம் தம் மங்கையர்க்கு விலையாகப் பொருள் எதுவும் வேண்டாது பெற்றோர் மணம் செய்து கொடுத்தனர் என்பதை முல்லைக்கலியின் பின்வரும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தகின்றன.

விலை வேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப்புகின் (கலி. 103: 71-73)

முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த ஆயர்கள் பசுத்திரள், எருமைத்திரள், ஆட்டுத்திரள் ஆகியவற்றைக் காத்து ஓம்புவதை முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். காடும் காடு சார்ந்த பகுதியில் அவர்கள் வாழ்ந்தமையால் கொடிய விலங்குகளாலும் கள்வர்களாலும் அவர்களுக்கும் அவர்தம் கால்நடைகளுக்கும் அடிக்கடி தீமைகள் ஏற்பட்டன. இத்தீமைகளிலிருந்து அவர்கள் தங்களையும் தங்கள் குடும்பத்தாரையும், தம் கால்நடைகளையும் காத்துக்கொள்வதற்கு அவர்கள்

வீரமறவர்களாகத் திகழ வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. மேலும் ஆநிரையும் ஆடும் எருமையும் வளமான புல், தழை முதலியனவற்றை வயிறாரத் தின்று வலிமையுடன் விளங்கியமையால் அவற்றைப் பாதுகாக்கும் ஆயரும் அவற்றை அடக்கியாள்வதற்காக வீரமறவர்களாகத் திகழவேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டது. இக்காரணங்களினாலேயே ஆயர்தம் மங்கையரை மணக்கவிழையும் ஆயர்குல இளைஞர்கள் ஏறுதழுவியே மணக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது போலும். சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஏறுதழுவுதல் ஆயர்குல இளைஞர்கள் குடும்பப் பொறுப்பினை ஏற்கும் தகுதிக்கு உரியவர்களாகிவிட்டனர் என்று உணர்ந்து கொள்வதற்கான தேர்வுப் போட்டியாகவே அக்காலத்தில் விளங்கிற்று. கோவினத்தாயர், கோட்டினத்தாயர், புல்லினத்தாயர் ஆகிய மூவகை இனத்து ஆயரும் ஏறு தழுவியதை முல்லைக்கலிப் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. (கலி. 103 : 32-49).

ஏறுகளைத் தழுவியடக்கும் மணமுறையைத் தம் குலமரபாகக் கொண்டொழுகிய முல்லைநிலத்து ஆயர், தம் குடும்பங்களில் பெண்மக்கள் பிறந்தவுடன் ஆண் ஏற்றின் கன்றுகளையும் வளர்க்கத் தொடங்கியுள்ளனர். (கலி. 101:7-9; 102: 13-14) ஆயர்குல மங்கையைக் கண்டு அவளிடமிருந்து மாறா அன்புகொண்ட ஆயர்குல இளைஞன் தன்குல வழக்கப்படி, ஏறுதழுவித்தான் அவளை மணக்கவிரும்புவதாகத் தன் தோழன் வழியாக அம்மங்கையின் பெற்றோர்க்கு அறிவிப்பான் (கலி.102:13). இளைஞன் தன் விருப்பத்தை அம்மங்கையின்தோழி வாயிலாக அவளுடைய பெற்றோர்க்கு அறிவிப்பதாகப் பெருமழைப்புலவர் பொ.வே.சோமசுந்தரனார் கூறுகின்றார் (கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, ப.11). புலவர் கா.கோவிந்தன் இளைஞன், தோழன் வாயிலாகத் தம்விருப்பத்தை அம்மங்கையின் பெற்றோர்க்கு அறிவிப்பதாகக் கூறுகின்றார் (கா.கோவிந்தன், முல்லைக்கொடி, பக்.13-14).

ஏறுதழுவுதலைப் பறையறைந்து அறிவித்தல்

இளைஞன் ஏறுதழுவித் தம் மங்கையை மணக்க விரும்புவதை அறிந்த அவள் குடும்பத்தாரும், உறவினர்களும் ஏறுதழுவும் நாளை முடிவு செய்வர். தம் மங்கையை மணக்கவிரும்பும் இளைஞனும், தம் குலத்தில் மணப்பருவம் எய்தியுள்ள ஏனைய மங்கையரை மணக்கவிரும்பும் ஆயர்குல இளைஞர்களும் ஏறுதழுவ வேண்டிய நாள் இதுவென அவர்கள் பறையறைந்து அறிவிக்கச் செய்வர். (கலி. 102:13-14).

இறைவனைத் தொழுதல்

ஏறுதழுவும் ஆயர்குல இளைஞர்கள் பலவகையான மலர்களைக் கொண்டு தனித்தனியே கட்டப்பெற்றனவும் சேர்த்துக் கட்டப் பெற்றனவுமாகிய மாலைகளால் தங்களை அணி செய்து கொள்கின்றனர் (கலி. 101:1-6; 103:1-4). பின்னர் அவர்கள் நீர்த்துறையிலும் ஆலமரம், மாமரம் ஆகியவற்றின் கீழும் உறையும் கடவுளர்களைத் தொழுகின்றனர். இதனை,

> துறையும் ஆலமும் தொல்வலி மராஅமும்
> முறையுளி பராஅய் (கலி. 101: 13-14)

என முல்லைக்கலிப் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தாம் விரும்பும் மங்கையரை மணப்பதற்காக ஏறுதழுவும்போது தமக்கு எவ்விதத்தீங்கும்

நேரக்கூடாது என்பதற்காகவும், எந்தவொரு தொழிலையும் தெய்வங்களைத் தொழுது மேற்கொண்டால் நன்மையே விளையும் என்பதற்காகவும் முல்லைநில ஆயர் இளைஞர் கடவுளரைத் தொழுதுள்ளனர்.

பலநிற ஏறுகள் பற்றிய வருணனை

தொழுவிற்குள் விடப்பட்ட ஏறுகள் பலநிறம் பொருந்தியனவாகக் காணப்பெற்றன. அவற்றுள் ஒன்று கருமையும் செம்மையும் கலந்த நிறத்தையுடையது (கலி. 101: 15). மற்றொன்று முழுமதியை விரித்து வைத்தாற் போன்ற வெண்ணிறச் சுழியை நெற்றியிலே கொண்டு, உடலின் ஏனைய பகுதி முழுவதும் கருநிறமுடையதாகக் காட்சி தந்தது (கலி. 101: 21). இன்னொன்று இடையிடையே சிறு சிறு செந்நிறப் புள்ளிகளையுடைய வெண்ணிறத்துடன் காணப்பட்டது (கலி.101:27). இதனையடுத்துத் தொழுவினுள் காணப்பட்ட ஓர் ஏறு வெண்ணிற அருவி விழும் கருநிற மலைபோல் வெண்மையான கால்களைக் கொண்டு கருநிறத்துடன் காணப்பட்டது (கலி. 103: 11-12). வேறோர் ஏறு செவ்வானம் இடையிடையே வெண்ணிற விண்மீன்களைக் கொண்டிருப்பது போல் தன் செம்மேனியில் வெண்ணிறப் புள்ளிகளைக் கொண்டிருந்தது (கலி. 103: 13-14). இன்னுமோர் ஏறு சிவபெருமானின் திருச்சடையில் குடிகொண்டிருக்கும் பிறைத்திங்கள் போல் வளைவான வெண்ணிறக் கோடுகளைக் கொண்ட செந்நிறம் பொருந்தியதாக இருந்தது (கலி. 104: 15-16). பலராமனின் பால்போன்ற வெண்ணிற மேனியை நிகர்த்த வெள்ளைநிற ஏறு ஒன்றும் அத்தொழுவினுள் காணப்பட்டது (கலி. 104: 7-8). திருமாலின் கருநிற மேனியையொத்த கருநிற ஏறு ஒன்றும் அத்தொழுவினுள் நின்றது. இதனை, "பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித் திருமறு மார்பன் போல் திறன்சான்ற காரி" (கலி. 104:9-10) என்று முல்லைக்கலிப் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

தொழுவினுள் விடப்பட்டிருந்த ஏறுகளின் கொம்புகள் அனைத்தும் சிவபெருமானின் குந்தாலிப்படை போலக் கூர்மையாகச் சீவப்பட்டிருந்தன என்பதை,

சீறரு முன்பினோன் கணிச்சிபோற் கொடுசீஇ (கலி. 101: 8)

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலடி புலப்படுத்துகின்றது. அடலேறுகள் நிறைந்து காணப்பெற்ற அத்தொழுவானது சிங்கம், குதிரை, களிறு, முதலை போன்ற விலங்குகள் நிறைந்த மலைக்குகை போல் காணப்பட்ட காட்சியை,

பொருமுரண் முன்பிற் புகலேறு பலபெய்து
அரிமாவும் பரிமாவும் களிறும் கராமும்
பெருமலை விடரகத் தொருங்குடன் குழீஇப்
படுமழை யாடும் வரையகம் போலும் (கலி. 103: 17-20)

என்னும் முல்லைக்கலிப் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

தொழுவிலே விடப்பெற்ற ஏறுகள் சீற்றத்துடன் சுற்றித் திரிகின்றன. அவற்றைத் தழுவியடக்கும் நோக்குடன் ஆயர்குல இளைஞர்கள் தொழுவில் புகுந்தனர். அவர்களுக்குப் பரண்மேல் அமர்ந்திருக்கும் மங்கையரையும், அவரவர்களுக்குரிய ஏறுகளையும் முறையே சுட்டிக்காட்டி, இன்னின்ன ஏற்றை

அடக்குவோர் இவ்விவ் மங்கையரை மணக்கும் தகுதி பெற்றவராவர் என அறிவித்தனர் (கலி. 104: 18-28).

ஆயர்குல இளைஞர்கள் ஏறு தழுவுங் காட்சி

தொழுவில் விடப்பெற்றுள்ள ஏறுகளையும், அவற்றைத் தழுவியடக்குவார் அடையவிருக்கும் மங்கையரையும் முறையாக அறிவித்த பின்னர்ப் பறைகள் முழக்கப்படுகின்றன. பரண்மேல் அமர்ந்திருப்போர் ஆரவாரித்துப் பேரொலி எழுப்புகின்றனர். பறைகளின் ஒலியும் பரண்மேல் அமர்ந்திருப்போர் எழுப்பிய பேரொலியும் ஏறுகளிடையே மருட்சியையும் கடும் சினத்தையும் தோற்றுவிக்கின்றன (முல்லைக்கலி 102: 23-24). ஆயர்குல இளைஞர்கள சினம்மிக்க ஏறுகளைத் தழுவியடக்க வீறுணர்ச்சியுடன் பாய்ந்து செல்கின்றனர். தம்மைத் தழுவியடக்கப் பாய்ந்துவரும் இளைஞர்களைக் கண்ட ஏறுகளும் அவர்களை நோக்கிப் பாய்ந்து செல்கின்றன. இளைஞர்களுக்கும் ஏறுகளுக்கும் கடும்போர் நிகழும் இக்காட்சியை முல்லிக்கலிப்பாடல்,

எழுந்தது துகள்
ஏற்றனர் மார்பு
கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர் (முல்லைக்கலி, 102: 15-20)

என்று எடுத்துரைக்கின்றது. ஓர் இளைஞன் கருமையும் செம்மையும் கலந்த திறமுடைய ஏறு ஒன்றினை அடக்கும் நோக்குடன் அதன்மீது பாய்ந்தான். அவனை அந்த ஏறு தன் கூர்மையான கொம்புகளால் குத்திக்கிழித்துத் தூக்கி அலைக்கழித்தது. அவ் ஏற்றின் இச்செயல் பாஞ்சாலியின் கூந்தலைப் பற்றியிழுத்த துச்சாதனுடன் பொருது வென்று, வஞ்சகம் நிறைந்த அவன் நெஞ்சைப் பிளந்து பின்னர் அவன் உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு வெற்றிக் களிப்புடன் போர்க்களத்தைச் சுற்றி வந்த வீமசேனன் செயலை ஒத்திருந்தது. இக்காட்சியை முல்லைக் கலிப்பாடல்,

மேற்பாட் டுலண்டின் நிறனொக்கும் புன்குருக்கண்
நோக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
கோட்டிடைக்கொண்டு குலைப்பதன் தோற்றம் காண்
அஞ்சீர சையியல் கூந்தற் கை நீட்டியான்
நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவண்தன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம் (முல்லைக்கலி, 101: 15-20)

என்று சுட்டுகின்றது.

மற்றோர் இளைஞன் வெள்ளைச் சுழியை நெற்றியிலே கொண்ட கருநிற ஏற்றைத் தழுவியடக்க முற்பட்டான். அவனை அந்த ஏறு கீழே வீழ்த்தித் தன் இருகொம்புகளாலும் குத்தி அவன் குடலைச் சரியச் செய்தது. இக்காட்சியானது ஊழிமுடிவின் கண் சிவபெருமான் கூற்றுவனுடைய நெஞ்சைப் பிளந்து அவன் குடலைக் கூளிக்கு இரையாக்கிய செயலைப் போன்றிருந்தது என்பதனை,

சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி
விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் தோற்றங்காண்

படரணி யந்திப் பசுங்கட் கடவுள்
இடரிய ஏற்றெருமை நெஞ்சிடத்திட்டுக்
குடர்கூளிக் கார்த்துவான் போன்ம் (முல்லைக்கலி, 101: 21-26)

என்று முல்லைக்கலிப் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவண் கூற்றுவனை ஆய இளைஞனுக்கும் சிவபெருமானைக் கருநிற ஏற்றுக்கும் உவமையாக்கும் திறன் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உடல் முழுவதும் செந்நிறப் புள்ளிகள் கொண்ட வெண்ணிற ஏற்றின் கருஞ்சினத்தை அடக்க முயன்ற இளைஞன் ஒருவனை, அந்த ஏறு தன் கூர்மையான கொம்புகளால் குத்தி மேலே தூக்கி அலைப்புறச் செய்த கொடுஞ் செயலானது, தன் தந்தையாகிய துரோணரைக் கொன்ற திட்டத்துய்மனை அழித்தொழித்த அசுவத்தாமாவின் செயலை ஒத்திருந்தது என்பதனை,

செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்
கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
நுதிநுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் தோற்றங்காண்
ஆரிரு ளென்னான் அருங்கங்குல் வந்துதன்
தாளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத்
தோளிற் றிருகுவான் போன்ம் (முல்லைக்கலி, 101: 27-32)

என்னும் முல்லைக்கலிப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கோட்டினத்து ஆயர் இளைஞன் ஓர் ஏற்றினை அடக்குதல்

எருமைத்திரளை மட்டுமே பெற்று வாழும் கோட்டினத்து ஆயர்குலத்தில் பிறந்த ஓர் இளைஞன் போர் வெறி கொண்டு திரியும் ஓர் ஏற்றின் கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு அணிவித்த மாலைபோல் அதன் கழுத்தை இறுகத் தழுவி அதன் வலிமையை அடக்கினான் (முல்லைக்கலி 103:32-35).

கோவினத்து ஆயர் இளைஞன் ஓர் ஏற்றினை அடக்குதல்

பசுத்திரள் ஒன்றையே பெற்று வாழும் கோவினத்து ஆயர்குலத்தில் பிறந்த இளைஞன் ஒருவன் ஓர் ஏற்றின் மேலே பாய்ந்து ஏறி அதன் வலிமையை அடக்கி வெற்றிக்களிப்பில் அதன்மீதிருந்தே ஆடினான். ஆடியபின் அவ்வேற்றின் மேலே படுத்து அதை மெல்லச் செலுத்தினான். அவனுடைய இச்செயல், தண்ணீரிலே மிதந்து கொண்டிருக்கும் தெப்பத்தின் மீது ஏறி அதனைச் செலுத்திச் செல்வதை ஒத்திருந்தது (முல்லைக்கலி 103: 36-39).

புல்லினத்து ஆயர் இளைஞன் ஓர் ஏற்றினை அடக்குதல்

ஆட்டுத்திரளை மட்டுமே பெற்று வாழும் புல்லினத்தாயர் குலத்தில் பிறந்த இளைஞன் ஒருவன் வெண்ணிற ஏற்றின் கழுத்தில் பாய்ந்த அதன் வலிமை யடங்கும்படி தழுவிக் கிடந்தான். இக்காட்சியானது, வெண் திங்களிடையே விளங்கும் மறுப்போல் காணப்பட்டது (முல்லைக்கலி, 103: 46-49).

தொழு போர்க்களத்தை ஒத்திருக்கும் காட்சி

ஆயர்குல இளைஞர்களும் ஏறுகளும் தம்முன் போரிட்டுக் கொண்ட அத்தொழுவானது பேரரசர் இருவர் தம்முள் பகைகொண்டு போரிட்டுக் கொண்ட

போர்க்களம் போலவும்(முல்லைக்கலி 105: 47-49) ஒருபுறம் புலிக்கூட்டமும் மறுபுறம் யானைக்கூட்டமும் நின்று பொருதிக் கொண்ட போர்க்களம் போலவும் காட்சியளித்தது (முல்லைக்கலி 103: 56-58).

வல்லேறுகளின் கூர்மையான கொம்புகள் தம் மார்பில் தைப்பதைத் தயங்காது பொறுத்துக் கொண்டவர்களோடும், தம்மீது பாய்ந்து ஏறித் தழுவியவர்களோடும், தம் கொம்புகளுக்கிடையே புகுந்து பொருதியவர் களோடும், இந்த ஏற்றை யான் எளிதாகத் தழுவியடக்குவேன் என இயம்பியவர்களோடும் ஏறுகளும் அஞ்சாது எதிர்த்துப் போரிட்டன. தம்மைத் தழுவியடக்க முயன்றவர்களைத் தாக்கித் துன்புறுத்திய ஏறுகளைத் தழுவியடக்காது மீளமாட்டோம் எனச் சில இளைஞர்கள் சூளுரைத்துத் தழுவியடக்க முன்வந்தனர்.

ஏறுகளின் வலிமையை முன்னரே கண்டு அஞ்சிய ஆயருள் சிலர், அவற்றால் இளைஞர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படக்கூடும் எனத் துணிந்து ஏறு தழுவச் செல்லாதவாறு அவர்களைத் தடுத்தனர்; இளைஞர்கள் தம்மவர் தடுப்பதையும் பொருட்படுத்தாதவாறு தொழுவில் புகுந்த ஏறுகளைத் தழுவியடக்க முனைந்தனர். இவ்வாறு ஏறுதழுவலின்போது சிலருடைய எலும்புகள் முறிந்து வீழ்ந்தன சிலருடைய தசைகள் கிழிந்து தொங்கின; இடியொலி போன்ற ஏறுகளின் முழக்கொலியும், பறைகளின் பேரொலியும் தொழுவெங்கும் ஒலித்தன. இத்தகைய கொடிய காட்சிகளுடன் கூடிய அத்தொழுவானது, தம்பால் தீராப்பகைமை கொண்டு படையெடுத்து அழிக்கவந்த துரியோதனனையும் அவன் தம்பியரையும் பாண்டவர்கள் அழித்துக்கொன்ற பாரதப் போர்க்களம் போல் காட்சியளித்தது (முல்லைக்கலி 104: 51-59).

ஏறு தழுவும் இளைஞர்களிடம் மங்கையர் அன்பு

ஆயர்குல இளைஞர்கள் ஏறுகளைத் தழுவியடக்கும்போது அவ்வவ் ஏறுகளுக்குரிய ஆயமங்கையரும் அவர்பால் தம் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தனர் (முல்லைக்கலி.105:67-69). இதனால் ஆயமங்கையரும் ஏறுகளைத் தழுவி யடக்கிய இளைஞர்களையே விரும்பியுள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

இளைஞர்கள் ஏறுகளைத் தழுவியடக்கியபோது அவை வலிமையிழந்து துன்பத்திற்குள்ளாயின; தமது ஏறுகளுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கண்ட ஆயர் மிகவும் வருந்தினர் (முல்லைக்கலி 102: 25-29). இவ்வாறு ஏறுகளின் துன்பம் கண்டு வருந்தும் ஆயர்தம் மனப்பாங்கு மிகவும் சிந்தனைக்குரியதாகும்.

ஏறுகளைத் தழுவிய ஆயர்குல இளைஞர்கள் ஏறுகளால் தாக்குண்டு துன்பமுறவும், இளைஞர்களால் ஏறுகள் வலிமையிழந்து துன்பமுறவும் ஆன சமயத்தில் ஏறு தழுவல்விழா நிறைவுற்றதாக அறிவிக்கப்படும் (முல்லைக்கலி. 101: 47). ஏறுதழுவலின் முடிவில் அனைவரும் குரவைக் கூத்தாடியும் மகிழ்ந்துள்ளனர் (முல்லைக்கலி 103: 60-79).

ஏறுதழுவல் என்னும் இவ்வீர விளையாட்டு தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு ஆயர் வழங்கிய கொடையாகும். சங்க காலத்தில் ஆயர் குலமங்கையரை மணக்க விரும்பிய ஆயர்குல இளைஞர்கள் அம்மங்கைக்குரிய ஏறுகளைத் தழுவியடக்கிய பின்னரே மணந்துகொள்ள முடியும் என்னும் கோட்பாடு ஆயர் சமுதாய வழக்கிலிருந்துள்ளது.

அந்நாளில் ஆயர்குலத்தவர்க்கு மட்டுமேயுரிய விளையாட்டாகத் திகழ்ந்த ஏறுதழுவல், இன்றைய தமிழகத்தில் வாழும் அனைத்து இனமக்களுக்கும் உரிய பொதுவிளையாட்டாகவும் மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. ஏறுகளைத் தழுவியடக்குவோரின் ஆற்றலையும் வலிமையையும் புலப்படுத்தும் வகையில் அமையும் இன்றைய ஏறுதழுவல் தைப்பொங்கலுக்கு மறுநாளாகிய மாட்டுப் பொங்கலன்றும் அதற்கடுத்த நாளிலும் பேரளவில் நடைபெற்று வருகின்றது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பெறும் போர் வீரர்களாகிய மறவர்கள் இளையோரே; அவர்கள் போர்ப் பயிற்சியும் வீரமும் கல்வியும் ஒழுக்கமும் கட்டுப்பாடும் ஒருங்கே கொண்டவர்கள். சங்க இலக்கியம் காட்டும் பண்பாடு வீரநிலைக் காலப் பண்பாடாகும். வீரநிலைக் காலப் பண்பாட்டின் சிறப்பு அது பிற உலக நாடுகளைப் பிடிக்கும் மண்ணாசையால் தோன்றியது அன்று. ஓரினம் தான் தோன்றும் மண்ணில் வாழ்க்கை, சமயம், அரசியல் என்னும் முத்துறைகளிலும் வீரத்தை மையமாக வைத்த, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் வீரத்தைப் பாலமாகக் கருதி வாழ்ந்ததால், அந்த இனத்தை வீரநிலைக் காலப் பண்பாட்டில் ஊறி வளர்ந்த இனமாகக் கொள்கின்றனர். அவ்வாறு சங்க இலக்கியம் காட்டும் வீரநிலைப் பண்பாட்டில் போர் வீரர்களாகிய மறவர்கள் மதித்துப் போற்றப்பட்டுள்ளனர்.

களங்காணும் வீரம் பெருமிதத்திற்குரிய வாழ்க்கையைக் கொடுப்பதாகத் தொல்காப்பியர் வலியுறுத்துகின்றார். அவர் களங்காணும் சிறப்பினைத் 'தறுகண்' என்கின்றார். 'பேராண்மை என்ப தறுகண்' எனப் போர்க்களத்தில் வீரம் நிலைநாட்டப்படுதலைப் 'படைச்செருக்கு' என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார். மறவர் வாயிலாக வள்ளுவர் விடும் எச்சரிக்கை விரைவாக எதிர்க்கும் சிறப்பு, பேராண்மை, அஞ்சா நெஞ்சத்தின் போர்முறை, வீரத்தில் விழித்த கண், விழுப்புண், புகழ், உயிர் அஞ்சா உயர்வு, சூள், காக்கும் கடமை ஆகியவை பழந்தமிழர் வீரத்தின் பண்பாக வெளிப்படும் குறிப்புக்களாகும். இவையாவும் நிரம்பியவர்களே சங்க இலக்கியம் காட்டும் இளம் மறவர்களாகிய போர் வீரர்கள். பழந்தமிழர் வீரநிலைக் காலப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சியில் சங்க இலக்கியத்தில் அகப்பாடல்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் காதல் பாடல் உணர்த்தும் பாலுணர்வில் தமிழன் இன்புற்றுப் பிறவற்றைப் புறக்கணித்து வாழவில்லை.

ஆடவர் ஓதல், வாணிபம் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். ஆயினும் வீரத்திற்காகவும் விழுப்புண் பெறும் புகழுக்காகவும் அரசனுக்காகவும் நாட்டைப் பாதுகாக்கவும் போரில் ஈடுபடுதல் அவர்தம் உள்ளத்தில் ஊறிய, இரத்தத்தில் கலந்த செயலாக அமைந்திருந்தது.

விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் தமிழ் அக இலக்கியச் செல்வாக்கு

ப. மருதநாயகம்

தமிழை ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழியென்று அறிஞர் உலகம் ஐயமின்றி ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமானால், தமிழுக்கும் பிறசெவ்வியல் மொழிகளுக்கும் உள்ள உறவுகளை, கொடுக்கல் வாங்கல்களை, மொழி அளவிலும் இலக்கிய அளவிலும் ஆராய வேண்டியது தமிழ் அறிஞர்களின் தலையாய கடமையாகின்றது. வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றிய ஆய்வுகளில் ஜார்ஜ் ஹார்ட்டின் (George Hart) முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. அது தோன்றுவதற்குமுன் வடமொழி நூல்களெல்லாம் தமிழ்நூல்கள் யாவற்றிற்கும் முந்தியவை என்ற தவறான முடிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தமிழ்மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் வடமொழியின் தாக்கம் பற்றி நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதப்பெற்றன. எல்லிஸ், கால்டுவெல் போன்றோர் தமிழும் வடமொழியும் வெவ்வேறு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகள் என்பதையும் தமிழ் வடமொழியின் துணையின்றியே தனித்தியங்க வல்ல தென்பதையும் நிறுவினர். அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்த மேலை மொழியியல் வல்லுநர்கள் வடமொழியில் தமிழ் மொழியின் தாக்கம் ரிக்வேத காலத்திற்கு முன்னமேயே தொடங்கி விட்டதென்பதைச் சான்றுகளோடு விளக்கினர். ஜார்ஜ் ஹார்ட் சங்கச்சான்றோர் பாடல்களின் செல்வாக்கைக் காளிதாசன் பாடல்களில் பரக்கக் காணலாம் என்பதைப் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் எடுத்துரைத்தபின் வடநூல்களில் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களின் தாக்கம் அளவுகடந்ததென்பது தெளிவாகியுள்ளது. ஆயினும் எபிரேய, கிரேக்க, உரோமானிய மொழிகளிலும் இலக்கியங்களிலும் தமிழ்மொழி, இலக்கியக் கூறுகள் எந்த அளவிற்கு இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்பது இன்னும் உறுதி செய்யப்படாத ஓர் ஆய்வுப் பொருளாகவே இருந்துவருகிறது. யவனர்களோடும் எபிரேயர்களோடும் தமிழர்கள் பழங்காலத்திலேயே வணிகத்தொடர்புகள் கொண்டிருந்ததால் கருத்துப்பரிமாற்றங்களும் அறிவுத்துறைகளில் பங்களிப்புகளும் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. கைம் ராபின் (Chaim Rabin) என்பார் Studies in Religion என்னும் தலைப்புடைய 1973-74ஆம் ஆண்டிற்கான ஆங்கில இதழில் எழுதியுள்ள கட்டுரை நமக்கு இத்துறையில் புதிய பாடம் புகட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள அரசன் சாலமனின் "பாடல்களுள் பாடல்" (King Solomon's Song of Songs) எனும் கவிதை தமிழ் அகக்கவிதை மரபிற்குக் கடன் பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டிக் கைம் ராபின் தமது "The Song of Songs and Tamil Poetry" எனும் தலைப்பிட்ட கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள செய்திகள் நம்மவர் அறியவேண்டியன.

Tamil tradition dates its history back to well before the year 1000B.C. and in particular sees the extant Sangam poetry as the product of the Third Sangam, which had been preceded many centuries previously by two earlier sangams whose output far exceeded that of the Third. The Tamils also claim that there were prosperous cities which disappeared when the east coast of South India receded.

The question is once again wide open, since Scandinavian scholars claim to have deciphered the Indus culture script as representing the Tamil language. Since the Indus culture has also been shown to have extended at least as far as the northern boundary of what is now Dravidian India, identification of the bearers of that culture as Dravidians would make it quite tenable to assume continuous Dravidian occupation of at least parts of South India during the second millennium B.C. This would also imply the possession of an artistic and literary culture, so that there may be some substance in the Tamils' claims that the Sangam literature was preceded by a long development.

(தமிழர் தம் வரலாறு கி.மு. ஆயிரம் ஆண்டிற்கு முற்பட்டதென்றும் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற சங்கக்கவிதையானது மூன்றாம் சங்கத்தின் படைப்பென்றும் அதற்குப்பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த இரண்டு சங்கங்களின் இலக்கியங்கள் மூன்றாம் சங்கத்தின் இலக்கியங்களைவிட அளவில் மிக அதிகமென்றும் சொல்லுவது தலைமுறை தலைமுறையாக வரும் மரபுவழிச் செய்தியாகும். தென்னிந்தியாவின் கீழைக்கடற்கரை பின்னடைந்த போது பெருஞ்செல்வமுள்ள தமிழ் நகரங்கள் கடலால் கொள்ளப்பட்டன வென்றும் தமிழர்கள் உரிமைகோருகிறார்கள். சிந்துவெளிப் பண்பாட்டு எழுத்தானது தமிழ்மொழியைச் சார்ந்தது என்று ஸ்காண்டினேவிய நாட்டு அறிஞர்கள் ஆய்வில் கண்டு கூறுவதால், இதுபற்றிய சிக்கல் இன்னும் விரிந்த தளத்தை உட்கொண்டதாகிறது. இப்பொழுதைய திராவிட இந்தியாவின் வடக்கு எல்லை வரையிலும் சிந்துவெளிப்பண்பாடு பரவியிருந்தது என்று கருதப்படுவதால், அப்பண்பாட்டுக் குரியவர்கள் திராவிடர்கள் என்று அடையாளம் காண்பதும் கி.மு. இரண்டாம்ஆயிரம் ஆண்டுக் காலத்தின் போதே தென்னிந்தியாவின் சில பகுதிகளிலேனும் திராவிடக் குடியிருப்பு தொடர்ந்து இருந்திருக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டுவதும் தவறாகாது. இதிலிருந்து தமிழர்கள் ஒரு பெருமைக்குரிய கலை, இலக்கியப் பண்பாட்டைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பது பெறப்படும். எனவே சங்க இலக்கியத்திற்கு முன் ஒரு நீண்ட சிறப்பான மரபு இருந்ததென்று தமிழர்கள் முன்வைக்கும் கோரிக்கையில் உண்மை இருக்கவேண்டும்.)

இக்கருத்தைத் தெளிவாக்கும் கைம் ராபின் தமது கட்டுரையின் முதல்பகுதியில் சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் தொன்மைபற்றியும் அது தமிழர் நாகரிகமே என்று ஸ்காண்டிநேவிய ஆய்வாளர்கள் கருத்தறிவித்திருப்பது பற்றியும் மன்னன் சாலமன் காலத்தில் அவனது நாட்டிலிருந்து சென்ற கப்பல்கள் கொண்டு வந்த மயில்களும் தந்தங்களும் மணப்பொருள்களும் தமிழகத்திலிருந்தே வந்திருக்க வேண்டுமென்பது பற்றியும் சான்றுகளோடு பேசுகிறார்.

மெசொபொடேமியா நகரத்து வணிகர்கள் கி.மு. 2200 முதல் கி.மு. 1900 வரை எழுதிய கடிதங்களில் அடிக்கடி மெலுக்கா (Melukkha) எனும் நாட்டின்பெயர் குறிப்பிடப்படுகிறதென்றும் இது சிந்துவெளி நாகரிகம் சிறப்பாகத் திகழ்ந்த வடமேற்கு இந்தியா என்று காலஞ்சென்ற பென்னோ லாண்ட்ஸ்பெர்கர் (Benno Landsberger) முடிவாக நிறுவியிருக்கிறார் என்றும் தம் கட்டுரையைத் தொடங்கும் கைம் ராபின் சிந்துவெளிப்பண்பாட்டு முத்திரைகள் பல மெசொபொடேமியாவில் கிடைத்திருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவார். அண்மைக்காலத்து மொழியியல் ஆய்வுகளில் 'மெலுக்கா' தமிழ்ப்பெயரே என்பது வெளிப்பட்டிருப்பது யாவரும் அறிந்ததே.

அடுத்து, விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் சாலமன் மன்னனின் ஆட்சி பற்றியும் அவனது அறிவாற்றல், வெற்றி, செல்வம் ஆகியவை பற்றியும் வரும் பகுதிகளைக் கைம் ராபின் ஆய்வு செய்கிறார்.

அரசனுக்குக் கடலில் ஈராமின் கப்பல்களோடு சரக்குக் கப்பல்களும் இருந்தன. சரக்குக்கப்பல்கள் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பொன்னையும், வெள்ளியையும், யானைத் தந்தங்களையும் குரங்குகளையும் மயில்களையும் கொண்டுவரும். *(1 அரசர்கள் 10:22)*

ஓப்பீரிலிருந்து பொன்னைக் கொண்டு வருகின்ற கப்பல்கள் ஓப்பீரிலிருந்து மிகுந்த மணப்பொருள் மரங்களையும் இரத்தினங்களையும் கொண்டு வந்தன. *(1 அரசர்கள் 10:11)*

> பொன்னுக்காக ஓப்பீருக்குப் போகும்படி யோசபாத் சரக்குக்
> கப்பல்களைச் செய்தான்; ஆனால் அவை போகவில்லை;
> அவை ஏசியோன்கேபேரிலே உடைந்து போயின. *(1 அரசர்கள் 22:49)*

மேலைக் கல்வியாளர்கள் முதலில் இப்பகுதிகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் திண்டாடித் தவறான முடிவுகளுக்கு வந்தார்கள். அக்காலத்தில் மயில்கள் இந்தியாவில் மட்டுமே இருந்தன; கி.மு. 950இல் அவை இந்துமாக் கடலைக் கடந்து வந்திருக்க முடியும் என்று அவர்களால் நம்பமுடியவில்லை. எனவே சரக்குக் கப்பல்கள் சென்ற இடமும் ஓப்பீர் எனக் கொண்டு அங்கிருந்தே எல்லாப் பொருள்களும் வந்தனவென்று கருதி, அந்த நாடு தென் அரேபியாவிலோ, கிழக்கு ஆப்பிரிக்காவிலோ இருந்திருக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்தனர். மயில்களைக் குறிக்கும் 'துக்கியீம்' (tukkiyyim) என்ற சொல்லைச் 'சுக்கியீம்' (Sukkiyyim) என்று எடுத்துக் கொண்டு அது எகிப்தியருக்குத் துணைசெய்த ஓர் ஆப்பிரிக்கக் குடியினரைக் குறிக்குமென்றும் அவர்களை அடிமைகளாக மன்னன் சாலமன் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமென்றும் விளக்கம் தந்தார்கள்! ஆல்பிரைட்

(W.F. Albright) என்பார் வேறொரு தவறான விளக்கத்தை அளித்தார். எகிப்திய மொழியின் 'kwy' என்ற சொல்லே tukki ஆகியிருக்கிறதென்றும் அது ஒருவகைக் குரங்கைக் குறிக்கிறதென்றும் அவர் கருத்தறிவித்தார்!

கைம் ராபின் 'துக்கி' என்பது 'தோகை' எனும் தமிழ்ச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு மொழியியல் அறிஞர்கள் அறிவித்ததே சரியென்பார்.

> The singular of the word for 'peacocks', tukkiyyim would in Hebrew be tukki. This has been equated by various authors since the eighteenth century with the Tamil word 'tokai', pronounced 'togey', meaning a peacock, a peacock's tail, or anything hanging down.

கி.மு. முதலாம் ஆயிரமாண்டுகளிலேயே தமிழர்களோடு எருசலேத்திற்கிருந்த தொடர்பினை உறுதிப்படுத்தும் சான்றுகளென்று தமிழகத்துப் பொருள்களின் பெயர்கள் எபிரேய மொழியிலும் பிற செமிதிக் மொழிகளிலும் இருப்பதைக் கைம் ராபின் எடுத்துக்காட்டுவார். இவற்றுள் 'அகில்' என்ற சொல் குறிப்பிடத்தக்கதென்பார். "அஹலோத்" என்ற சொல் 'அகில்' என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது. விவிலிய நூலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளில் இது அலோ-வுட் (aloe-wood) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. உடை முதலாய பொருள்களுக்கு நறுமணம் ஏற்றுவதற்குப் பயன்பட்டது அகில் மரக்கட்டை. ஆனால் தென் அரேபியாவிலிருந்து வந்த நறுமண மரக்கட்டைகள் காற்றில் நறுமணம் சேர்ப்பதற்குப் பயன்பட்டன என்று விளக்கும் கைம் ராபின் எருசலேத்து வணிகர்கள் கோடைகாலத்தில் தமிழகம் சென்று கார்காலத்தில் திரும்புவார்களென்றும் இந்தியாவில் மூன்று மாதங்கள் அவர்கள் தங்க நேருமென்றும் அச்சமயத்தில் அவர்கள் அகிலைப் பயன்படுத்தும் முறையைக் கற்றறிந்திருப்பார்களென்றும் கூறுவார். தமிழ்க் காப்பியமான *சிலப்பதிகாரத்தில்* வெளிநாட்டவர்கள் புகாரில் தங்கி வாழ்ந்ததற்கான குறிப்பும் இருப்பதாகக் கீழ்க்கண்டவரிகளை மேற்கோளாகத் தருவார்:

> கயவாய் மருங்கில் காண்போர்த் தடுக்கும்
> பயனற வறியா யவனர் இருக்கையும்
> கலந்தரு திருவில் புலம்பெயர் மாக்கள்
> கலந்திருந் துறையும் இலங்குநீர் வரைப்பும் *(9-12)*

இவ்வரிகளை ஆங்கிலத்தில்,

> *In different places of Puhar the onlooker's attention was arrested by the sight of the Yavanas (Greeks and Romans), whose prosperity was never on the wane. On the harbour were to be seen sailors come from distant lands, but for all appearances they lived as one community.*

என்று அழகாக மொழிபெயர்த்துக் கொடுப்பார். அவர் மேற்கோளாகத் தரும் இப்பகுதியை அடுத்து "இந்திர விழவூரெடுத்த காதையில்" புகாரில் விற்கப்பட்ட நறுமணப்பொருள்கள் பற்றிய பகுதியும் வரக்காணலாம்.

வண்ணமும் சுண்ணமும் தண்ணறும் சாந்தமும்
பூவும் புகையும் மேவிய விரையும்
பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதியும்
.....
தூசும் துகிரும் ஆரமும் அகிலும்
மாசறு முத்தும் மணியும் பொன்னும்
அருங்கல வெறுக்கையோடு அளந்துகடை அறியா
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகும் *(13-20)*

இவ்வடிகளுக்கு விளக்கம்தரும் உரையாசிரியர்கள்,

புகை - மயிருக்குப் புகைக்கும் அகில்முதலாயின.
அவையாவன: "அஞ்சனக்கட்டி, அரியாசம், பச்சிலை,
ஆரம், அகில்உறுப்போர் ஐந்து''
விரையாவன: "கொட்டம் துருக்கம் தகரம் அகிலாரம்
ஒட்டிய ஐந்தும் விரை"
வாசவர் - பஞ்சவாசம் விற்போர் அவை: "தக்கோலம்
தீம்பூத் தகைசால் இலவங்கம், கப்பூரம் சாதியோடு ஐந்து"

என்றெல்லாம் நறுமணப்பொருள்கள் பற்றிய செய்திகளைத் தருவார்கள். இவை தமிழகத்து நறுமணப்பொருள்களின் வரலாறு மிகத் தொன்மையானதென்பதையும் நறுமணப்பொருள்களின் பயன்பாடும் விற்பனையும் தமிழகத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாக நிலைபெற்றவை என்பதையும் புலப்படுத்தும்.

விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் வணிகக்கப்பல்களில் குரங்குகளும் மயில்களும் சாலமன் நாட்டிற்கு வந்ததைப்பற்றிப்பேசும் பகுதிக்கு அடுத்து, அரசி சேபாவின் (Queen of Sheba) எருசேல வருகை பற்றிய நீண்ட வரலாற்றுப் பகுதியைக் காணலாம். 'வேறு எக்காலத்தும் எருசலேத்திற்கு வந்திராத அளவிற்கு மணப் பொருள்கள் அவ்வரசியால் மன்னனுக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பட்டன' என்று அப்பகுதியில் சொல்லப்படுகிறது. இந்நறுமணப் பொருள்களெல்லாம் இந்தியாவிலிருந்தே கொணரப் பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் இப்பட்டியலில் இடம்பெறும் 'Cinnamon' (இலவங்கப் பட்டை) அக்காலத்தே நறுமணப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பெற்றதென்றும் கைம் ராபின் கூறுவார். அரசி சேபா பற்றிய கதையிலும் இந்தியக் கூறுகள் சில இடம்பெற்றிருப்பதைச் சுட்டும் கைம் ராபின், தென் அரேபியாவைப் புறக்கணித்துவிட்டு மன்னன் நேரடியாகத் தமிழகத்தோடு வணிகம் செய்தது பற்றி அவள் தனது மனக்குறையை அவனிடம் முன்வைத்திருக்கலாமென்று எடுத்துரைப்பார்.

கைம் ராபினின் நீண்ட ஆய்வுக்கட்டுரையின் இரண்டாம் பகுதி சாலமனின் "பாடல்களுள் பாடல்" எவ்வாறு தமிழ் அகஇலக்கிய மரபிற்குக் கடன்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சான்றுகளோடு நிறுவுகிறது.

மூன்று சிறப்புக் கூறுகள் இப்பாடலைப் பழம் கீழைக்காதல் கவிதை (Oriental love poetry)யினின்றும் வேறுபடுத்துகின்றன. இக்கூறுகளின் தடங்களை வேறு இடங்களில் காணலாமாயினும் அவை இதே அளவில், இதேமுறையில் அங்கெல்லாம் பயன்படுத்தப்பெறவில்லை. (கீழைக்காதல் கவிதை என்று கைம்

ராபின் சுட்டுவதில் தமிழ்க்கவிதை சேர்க்கப்படவில்லை என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.)

1. ஒரு பெண் தன் காதல் உணர்வுகளை இப்பாடலில் வெளிப்படுத்துகிறாள். அவளே இப்பாடலின் தலையாய பாத்திரமாகவும் தோன்றுகிறாள். ஐம்பத்தாறு செய்யுள் பத்திகள் அவளால் பேசப்படுகின்றன. ஆண்பாத்திரம் பேசுவதாக வருவன முப்பத்தாறு பத்திகளே. அதுமட்டுமல்லாமல் அவன் பேச்சிற்கும் அவள் பேச்சிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவனுடைய கூற்றுகள் பெரும்பாலும் அவளது அழகைப்பற்றியவை. ஆனால் அவளுடைய கூற்றுகளில் ஆழமான, அரிய உணர்வுகள் புதைந்து கிடக்கின்றன. அவனுடைய கூற்றுகளாக வருபவற்றுள் பல அவள் கற்பனை செய்து கொள்பவைகளே. அவளது கூற்று எதுவும் அவனது கற்பனையில் தோன்றுவது அன்று. அவனுடைய சொற்கள் யாவுமே அவளுடைய விடைகளுக்கான தூண்டுதல்களாகவே காணப்படுகின்றன. அவன் சொல்லுவதாக வருவனவெல்லாம் அவளது கற்பனையே என்ற கருத்தை நிறுவமுடியும்; ஆனால் அது அவ்வாறு பாடலில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட வில்லை. அதேபோல், எருசலேத்துக் கன்னியரின் கூற்றுகளும் அவளால் கற்பனை செய்து கொள்ளப்படுபவையே என்ற கருத்தையும் உறுதியாக முன்வைக்கமுடியும். பாடலில் வருகின்ற பத்திகளின் வரிசையில் காணப்படும் குழப்பத்தைத் தீர்ப்பதற்கும் இம்முடிவு துணை செய்யும். காதலனும் எருசலேத்துப் பெண்களும் பேசுபவையெல்லாம் அவளது நனவோடை (Stream of consciousness) யில் இடம்பெறுபவையாகக் கொண்டால் எல்லாப் பத்திகளின் பொருளும் தெளிவாகும். ஆயினும் இக்கருத்து இப்பாடல் யூதஇலக்கிய மரபிலிருந்து வேறுபட்டதென்பதை நிறுவத் தேவையில்லாத ஒன்றாகும். ஒருபெண் தனது உள்ளார்ந்த உணர்வுகளை இவ்வாறு வெளிப்படுத்துவதென்பதே இப்பாடலின் தனித்தன்மைக்குப் போதிய சான்றாகும்.

2. இப்பாடலின் உவமைகளில் மட்டுமல்லாமல் வேறு கூறுகளிலும் இயற்கை தன் பங்களிப்பைச் செய்கிறது. வளர்ச்சி, மறுமலர்ச்சி போன்ற நிகழ்வுகள் மீண்டும் மீண்டும் சுட்டப்படுகின்றன. அவை காதலர்களின் உணர்வுவாழ்க்கைக்குப் பின்புலமாயும் அமைகின்றன. காதலர்சேர்க்கையால் அடையும் உடலின்பம் குறிப்பாக உணர்த்தப்படும் இடங்களிலெல்லாம், அது இயற்கைச் சூழல்களில் நிகழ்வதையும் காணலாம். ஊரார்வாழும் வீடுகளிலிருந்து தள்ளி, அழகான, கிளர்ச்சியூட்டும் பின்புலத்தோடு கூடிய காடு, மலை, திராட்சைத் தோட்டம் ஆகியவற்றில் இத்தகைய காட்சிகள் இடம்பெறுகின்றன.

மலரும் திராட்சைக் கொடி, வளப்பமுடைய பேரீச்சமரம், வேளாண்துறைசார்ந்த உவமைகள் ஆகியவை யெல்லாம் குறியீடுகளாய்க் காதலர் சேர்க்கையைக் கவிதை வெளியிடத் துணைசெய்கின்றன. விவிலியத்தின் பிறபகுதிகளில் முக்கால முணர்ந்த இறையடியார் (Prophets) பல இடங்களில் இயற்கையைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்; ஆனால் இயற்கை மனிதனுக்குப் பகையானதாகவும், அஞ்சத்தக்கதாகவும், கொடியதாகவும் காட்டப்படுகிறது. இப்பாடலில் இயற்கை மாந்தரிடம் நட்புணர்வு கொண்டதாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. கரடுமுரடான உயர்ந்த பாறையும் (2:14) கூட நட்புணர்வோடு எதிர்கால நல்வாழ்விற்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதாகவும் காட்சி தருகிறது. இவையெல்லாம் நமக்கு இப்பொழுது நன்கு அறிமுகமானவை. இயற்கையை இவ்வாறு பார்ப்பதென்பது மேலையுலகில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த சாதனையாகும் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. அதற்குமுன் மேலை அறிஞர்கள் இயற்கையை நண்பனாகப் பார்க்கவில்லை.

3. பாடலில் வரும் காதலன் ஓர் உண்மையான நடமாடும் பாத்திரமாகவோ, அல்லது ஒரு கனவுப்பாத்திரமாகவோ கற்பனை செய்யப்பட்டிருக்கலாம். ஆயினும் பெண்பாத்திரத்தின் கூற்றுகளில் காதலனுக்காக அவளது ஏக்கம் நிறைந்த தவிப்பு ஓங்கி நிற்கும் உணர்வாகிறது. காதலன் அவளிடமிருந்து தள்ளி வெகு தொலைவில் இருப்பவனாகவும் அவ்வப்பொழுது அவளுடைய கனவுகளில் தோன்றுபவனாகவும் தெரிகிறான். அவளது பேராவல் தவறானது என்று அவள் உணர்கிறாள்; அதனால் சமுதாயம் அவளை இழிவுபடுத்தும் என்பதும் அவளுக்குத் தெரிகிறது; அவளுடைய கனவில் ஊர்க்காவலர்கள் அவளைத் தண்டித்து, அவளது மேலங்கியை நீக்கி அவமதிக்கிறார்கள். அவள் தனது கற்பை நிலைநாட்ட வேண்டும். பழம் கீழைக்காதல் இலக்கியம் ஆசையை வெளிப்படுத்துகிறதே தவிர இக்கவிதையில் வருவதுபோல் ஏக்கம் நிறைந்த பெருவிருப்பத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. இக்கவிதையின் பாடுபொருளைப் பார்க்கவேண்டுமானால் ஏழாம் நூற்றாண்டு அரபுக் கவிதைக்கும் இடைக்காலத்தில் பிரான்சில் வாழ்ந்த நாடோடிப் பாடகர்களுக்கும் (troubadour) செல்லவேண்டும். அக்கவிதைகளிலும் கூட ஆண் தன் ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்த, பெண் அடைய முடியாதவளாகக் காட்டப்படுவாள்.

விவிலியத்துப் பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள அகப்பாடலின் சிறப்புக் கூறுகளை இவ்வாறு அடையாளம் காணும் கைம் ராபின் இவை மூன்றும் ஒருங்கே காணப்படுகின்ற தொன்மையான கவிதை தமிழர்களின் சங்கக்கவிதையே என்பார்.

There is, however, one body of ancient poetry that exhibits the three features which we have enumerated, and that is the Sangam poetry of the Tamils.

இவ் ஒற்றுமைக் கூறுகளை விளக்கச் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அவர் மூன்று சான்றுகள் தருவார்.

முதல் சான்று: கபிலர் பாடிய குறுந்தொகைப்பாடல்

செவ்வரைச் சேக்கை வருடை மான்மறி
சுரைபொழி தீம்பால் ஆர மாந்திப்
பெருவரை நீழல் உகளும் நாடன்
கல்லினும் வலியன் தோழி;
வலியன் என்னாது மெலியும்என் நெஞ்சே. (குறுந்தொகை 187)

திருமணத்தை விரைவில் முடிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் பொருள்தேடத் தலைவன் சென்றுவிட, பிரிவாற்றாத தலைவியின் ஏக்கத்தை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

வரைபொருட்குப் பிரிந்த தலைவன் நீட்டித்தானாக,
அவன் மேற்குறையேற்றி உரையாடிய தோழியை நோக்கி,

அவர்தாம் சென்ற வினையை நிறைவேற்றிக் கொண்டு விரைவில் வரும் வன்மையை உடையார் என்று தலைவி கூறியது என்றும், வரைவு நீட்டித்தவழி ஆற்றாளாகிய தலைமகளை ஆற்றுவிக்க வேண்டித் தலைமகனை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது என்றும் இப்பாடல் உரையாசிரியரால் அறிமுகப்படுத்தப் பெறும்.

இதன்பொருள்: செவ்விய மலைப்பகுதியில் தங்கும் மான்குட்டி தன் தாயின் மடியிலிருந்து சுரக்கின்ற இனிய பாலை வயிறு நிறைய உண்டு, பெரிய மலைப் பக்கத்திலுள்ள நிழலில் துள்ளி விளையாடும் நாட்டையுடைய தலைவன் கல்லைக் காட்டிலும் வன்மையை உடையவன்; அவன் வன்மையை உடையவனென்று கருதாமல் என்நெஞ்சம் வருந்தும்.

"என் ஆற்றாமைக்குக் காரணம் தலைவன் செயலன்று; என் நெஞ்சின் அறியாமையே" என்று தலைவனிடம் குற்றம் காணாது தன்னையே தலைவி கடிந்து கொள்கிறாள்.

கைம் ராபின் காட்டும் இரண்டாம் சான்று: கபிலர் பாடிய *ஐங்குறுநூற்றுப்* பாடல்.

அன்னாய்வாழி வேண்டன்னை! கானவர்
கிழங்கு அகழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்
பொன்மலி புதுவீ தாஅம் அவர்நாட்டு
மணிநிற மால்வரை மறைதொறும்
அறைமலர் நெடுங்கண் ஆர்த்தன பனியே. (ஐங்குறுநூறு 208)

இப்பாடலில் தலைவியின் வாட்டத்திற்கான காரணத்தைத் தோழி செவிலிக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள்.

அன்னையே வாழ்க! இதனை விரும்பிக் கேட்பாயாக! கானவர்கள் கிழங்கு எடுப்பான் வேண்டி அகழ்ந்து போட்ட நெடுங்குழிகள் நிரம்புமாறு, வேங்கையின் பொன் போன்ற புதுப்பூக்கள் வீழ்ந்து கிடக்கும், அவருடைய நாட்டின் மணிபோலும் நிறத்தை உடைய பெரிய மலையானது பார்வையிலிருந்து மறையும் போதெல்லாம் இவளுடைய அழகிய மணிபோலும் நெடுங்கண்கள் நீரைச் சொரியும்.

இச்சிறு பாடலில் உள்ள அழகிய இயற்கைக் காட்சியும் தலைவியின் உணர்வை நுட்பமாக வெளிப்படுத்தும் கவிஞனின் உளவியல் அறிவும் கைம் ராபினின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருக்க வேண்டும்!

கைம் ராபின் காட்டும் மூன்றாம் சான்று:

பாம்பளைச் செறிய முழங்கி வலனேர்பு
வான்தளி பொழிந்த காண்பின் காலை
அணிகிளர் கலாவம் ஐதுவிரித் தியலும்
மணிபுரை எருத்தின் மஞ்ஞை போலநின்
வீபெய் கூந்தல் வீசுவளி உளர
ஏகுதி; மடந்தை! எல்லின்று பொழுதே;
வேய்பயில் இறும்பிற் கோவலர் யாத்த
ஆபூண் தெண்மணி இயம்பும்
உதுக்காண் தோன்றும்எம் சிறுநல் லூரே. (நற்றிணை 264)

தலைவியும் தலைவனும் பாலைநிலத்தைக் கடந்து செல்கின்றனர். அந்திப்பொழுதுவர, தலைவி சோர்வுடன் காணப்படுகிறாள்; நீண்ட பயணம் அவளைக் களைப்படையச் செய்து விடுகின்றது. மூங்கில் மரங்கள் நிறைந்த குன்றுகளுக்கப்பால் தெரியும் அவனது அழகிய சிற்றூரைத் தலைவிக்குக் காட்டி உற்சாக மூட்டுகிறான் தலைவன்.

"பசுக்களின் கழுத்துமணி ஓசை காற்றிலே மிதந்து வருகிறது. இடிக்கு அஞ்சிப் பாம்புகள் துளைகளில் புகுந்து கொள்ள, மழை பெய்யும் காலைப்பொழுதில் அழகிய கழுத்துடைய மயில்கள் தம் தோகைகளை விரித்தாடும். நீ அம்மயில்களின் தோகைகள் விரிந்திருப்பது போல் உன் கூந்தல் அவிழ்ந்து காற்றில் விரிந்து பறக்குமாறு விரைந்து நடப்பாயாக."

இப்பாடலைச் சுட்டும் கைம் ராபின் காதலின் நிறைவிற்கும் இயற்கையில் ஈடுபாட்டிற்கும் உள்ள உறவை இது தெளிவாக எடுத்துக்காட்டும் என்றும் காதலின் நிறைவிற்கு அவிழ்ந்த கூந்தல் குறியீடாகிறது என்றும் விளக்குவார். நீண்டு விரிந்த கூந்தல் சாலமனின் பாடலில் கீழ்க்கண்ட அடிகளில் வரக்காணலாம்:

என் அன்புக்குரியவளே,
நீ பேரழகுடையவள்,
ஓ, நீ மிக அழகானவள்,
உன்முகத்திரைக்குக் கீழ்,
உன் கண்கள் புறாக்களைப்போல்
காட்சியளிக்கின்றன.
உன் கூந்தல் மிக நீண்டதாய்
கிலேயத் குன்றின் சாரலில் இறங்கிச்
செல்லும் வெள்ளாட்டு மந்தையைப்போல்
விரிந்து பரந்துள்ளது. *(4:1)*

உன்கண்களை என்னிடமிருந்து
வேறிடத்திற்குத் திருப்பு;
அவை என்னைத் தடுமாறச்
செய்கின்றன;
உன் கூந்தல் மிக நீண்டதாய்
கிலேயக் குன்றின் சாரலில் இறங்கிச்
செல்லும் வெள்ளாட்டு மந்தையைப் போல்
விரிந்து பரந்துள்ளது. *(6:5)*

கைம் ராபின் அவர் மேற்கோள் காட்டும் *நற்றிணைப்* பாடலில் காதல் நிறைவும் இயற்கை ஈடுபாடும் இணைக்கப்பட்டிருத்தலைப்போல், சாலமனின் பாடலிலும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதற்குச் சான்றாக வேறு சில அடிகளைக் காட்டுவார்.

விடியலில் எழுவோம்; திராட்சைத்
தோட்டங்களுக்குச் செல்வோம்;
திராட்சைக் கொடிகள் துளிர்த்து,
அவற்றின் பூக்கள் மலர்ந்துள்ளனவா,
மாதுளஞ் செடிகள் பூத்துள்ளனவா,
என்றெல்லாம் பார்ப்போம்.
அங்கே என் அன்பின் கொடுமுடிகளை
உனக்கு அளிப்பேன். *(7:12)*

கனிகளின் மணத்தை
நுகரலாம்; நமது கதவருகில்
பலநறுமணப் பூக்கள் உண்டு;
ஆம்! என் காதலனே, நான்
பழையதும் புதியதுமான பல
இனிய பொருள்களை உனக்காகப்
பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறேன். *(7:13)*

சான்றுகளாகக் காட்டப்பட்ட முதல் இரண்டு பாடல்களைத் தவிர சங்க இலக்கியத்தில் வேறுபல பாடல்களிலும் தங்கள் காதலரையோ கணவரையோ

பிரிந்திருக்கும்போது பெண்கள் அவர்களைச் சேரவேண்டும் என்ற ஏக்கத்தையும் பெருவிருப்பையும் வெளிப்படுத்தக் காணலாம் என்பார். பிரிவிற்குக் காரணம் பெரும்பாலும் பாடலில் சுட்டப்படுவதில்லையாயினும் பாடலுக்கான முன்னுரைகள் (கொளுக்கள்) அதனை எடுத்துரைப்பதையும், பொருளையும் புகழையும் நாடிச் செல்வதாலோ அரசிற்கான அல்லது தன்னுடைய சமுதாயத்திற் கான கடமையைச் செய்யவேண்டியதாலோ தலைவன்-தலைவி பிரிவு நிகழும் என்பதையும் கைம் ராபின் விளக்குவார். கடமையைச் செய்து முடித்தபின்தான் திருமணம் என்பதால் அது தள்ளிப் போடப்படுகிறது. இங்கு ஆண் உலகிற்கும் பெண் உலகிற்கும் ஒரு மோதல் ஏற்படுகிறது; பெண் ஆணோடு சேர்ந்து வாழ்தலையே விரும்புகிறாள். சாலமனின் பாடலில் தலைவி தலைவனை "என் தாய் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று விடுவேன்" என்று சொல்லும்போது தாய்வீடு இவ்விருப்பத்திற்குக் குறியீடாகிறது.

> *Only rarely is the cause of separation stated in the poem itself; but the introductions clearly indicate causes deeply rooted in the Tamils' social system and code of honour; the man must acquire glory and wealth; he must fulfill his duties towards his feudal lord and towards his people. Marriage fetters and is therefore delayed. Here the man's world conflicts with the world of the woman, whose desire is to have her man with her, symbolized in the Song of Songs by bringing him 'to the house of my mother'. This conflict is poignantly expressed in another Tamil Sangam poem. (p.7)*

தலைவன் பிரிவால் தலைவி ஏங்கித் தவித்துத் தன் உணர்வுகளைப் பலவாறு வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் பலஇருப்பினும் ஔவையாரின் *குறுந்தொகைப்* பாடலொன்றின் அருமை கருதி அதனைக் கைம் ராபின் சான்றாகத் தருவார்.

> செல்வா ரல்லர் என்று யான் இகழ்ந்தனனே;
> ஒவ்வாள் அல்லள் என்று அவர் இகழ்ந்தனரே;
> ஆயிடை இருபேராண்மை செய்த பூசல்
> நல் அராக் கதுவியாங்குஎன்
> அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக் குறுமே. (குறுந்தொகை. 43)

> தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் அவர் பிரிவாரென்று சிறிதும் கருதாமையின் நான் சோர்ந்திருந்தேன்; அக்காலத்து அவர்தம் பிரிவைக் கூறின் யான் ஆற்றேன்என எண்ணிச் சொல்லாமல் போயினார். இதனை நினைந்து என் நெஞ்சம் வருந்தும்

என்று இரங்கித் தலைவி கூறியது... என்று உரையாசிரியரால் அறிமுகப்படுத்தப் படும் இப்பாடல்,

> தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து செல்லமாட்டாரென்று எண்ணி அவர் செல்வதைத் தடுக்காமல் நான் வாளாவிருந்தேன். நம் பிரிவை

இவளுக்கு அறிவித்தால் அதற்கு இவள் உடன்பட மாட்டாள் என்றெண்ணி என்னிடம் சொல்லாமல் அவர் வாளாவிருந்தார். அப்பொழுது இருவரிடமும் உள்ள இரண்டு பெரிய ஆண்மைகள் செய்த போரினால் எனது துன்பத்தையுடைய நெஞ்சு நல்லபாம்பு கவ்விக் கடித்ததனால் வருத்தப்படுவதைப் போல, கலங்குகின்றது என்று பொருள்படும்.

இப்பாடற்கருத்து தமிழ் அகஇலக்கிய மரபிற்குப் பெருமைதரும் கூறுகளைக் கொண்டது. தலைவன் தன்பால் பேரன்பு உடையவன் ஆதலின் பிரிந்து செல்லமாட்டான் என்று அவள் உறுதியாக நம்புகிறாள்; பிரிவைப் பற்றிக் கூறினால் தலைவி ஒப்புக்கொள்ளமாட்டாள் என்று ஐயத்திற்கு இடமின்றி அவன் முடிவு செய்கிறான். இக்கருத்தைக் கொண்ட பாடல்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் பின்னும் தொடர்ந்தன என்பதற்குச் சில சான்றுகளைத் தரலாம்.

செல்லார் அவரென யானிகழ்ந் தேனே
ஒல்லாள் இவளென ஒழிந்தனர்
நல்லெழி லுண்க ணலியுமென் னெஞ்சே
(தமிழ்நெறிவிளக்க மேற்கோள் பாடல்)

பிரியார் எனஇகழ்ந் தேன்முன்னம் யான்பின்னை யெற்பிரியில்
தரியாள் எனஇகழ்ந் தார்மன்னர் தாந்தக்கன் வேள்விமிக்க
எரியார் எழில்அழிக் கும்மெழி லம்பலத் தோனெவர்க்கும்
அரியான் அருளிலர் போலன்ன வென்னை அழிவித்தவே.
(திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் 340)

செல்லார் அவரென்று யான்இகழ்ந் தேன்சுரம் செல்லத்தன்கண்
ஒல்லாள் அவளென்று அவர்இகழ்ந் தார்மற் றுவையிரண்டும்
கொல்லார் அயிற்படைக் கோன்நெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
வில்லான் பகைபோல் எனதுள்ளந் தன்னை மெலிவிக்குமே.
(பாண்டிக்கோவை 43)

தலைவன் தலைவியிடம் சொல்லிப் பிரிதலைப்போன்று, சொல்லாமல் பிரிதலும் மரபென்பதைத் *தொல்காப்பியக்* கற்பியல் நூற்பா ஒன்றிற்கு உரை வரையும் நச்சினார்க்கினியர் "துன்புறு பொழுதினும், உணர்த்தாது பிரிந்து தலைவி துன்பம் மிக்க பொழுதினும்" என்று கூறுவதால் அறியலாம். *குறுந்தொகைப்* பாடலொன்றில் தலைவனது பிரிவால் வருந்தும் தலைவி தோழியிடம் "என்னிடம் சொன்னால் நான் உடன்படமாட்டேன் என்னும் கருத்தால் சொல்லாமல் பிரிந்து சென்ற தலைவர் தாம் சென்ற ஊரிலேயே தங்கி விட்டாரோ" என்று கூறி வருந்துவாள்.

கான யானை தோல்நயந்து உண்ட
பொரிதாள் ஓமை வளிபொரு நெடுஞ்சினை
அலங்கல் உலவை ஏறி ஒய்யெனப்
புலம்புதரு குரல புறவுப்பெடை பயிரும்

அத்த நண்ணிய அங்குடிச் சீறூர்ச்
சேர்ந்தனர் கொல்லோ தாமே யாம்தமக்கு
ஒல்லேம் என்ற தப்பல்
சொல்லாது அகறல் வல்லு வோரே. (குறுந்தொகை 79)

"நான் ஏற்றுக் கொள்ளாமையைத் தவறாக நினைத்து அதுபற்றிச் சினந்து அங்கே தங்கிவிட்டாரோ" என்று தலைவி கேட்கிறாள்.

தலைவன் தலைவியிடம் வெளிப்படச் சொல்லாமல் பிரியும் போதும் அவளிடம் பலவாறு அன்புகாட்டுதல் மூலமும் போர்க்கருவிகளைத் துடைத்துப் புதுப்பித்தலாலும் குறிப்பால் தெளிவுறுத்திப் பிரிவான்; அவள் அவற்றை யெல்லாம் நினைந்து ஆற்றியிருப்பாள். இதனைத் *தொல்காப்பியக் கற்பியலின்* நாற்பத்து மூன்றாவது நூற்பாவிற்கு உரையெழுதும் நச்சினார்க்கினியர், சொல்லாது பிரியுங்கால் போழ்திடைப் படாமல்முயங்கியும் (*கலித்தொகை 4:10*) அதன்தலைத் தாழ்கதுப்பு அணிந்தும் முள்ளூறழ் முளையெயிற்று அமிழ்தூறும் தீநீரைக் கள்ளினும் மகிழ்செய்யும் என உரைத்தும் இவை முதலிய தலையளி செய்து தெருட்டிப்பிரிய அவை பற்றுக்கோடாக ஆற்றுதலின் என்று விளக்குவார்.

குறுந்தொகைப் பாடலில் வரும் "இருபேராண்மை செய்த பூசல்" என்ற தொடரும் தமிழ் அகக்கவிதை மரபின் பெருஞ்சிறப்பை வெளிப்படுத்தும். தலைவன் பிரிந்து செல்லமாட்டான் என்று தலைவி எண்ணுவதும் சொன்னால் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாள் என்பதால் சொல்லாமல் செல்லத் தலைவன் முடிவு செய்வதும் இருபேராண்மைகள் என்று ஔவையாரால் அழைக்கப்படுகின்றன. ஆண்மை யென்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் உரியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் "பிறப்பே குடிமை ஆண்மை" என்று கூறுவதாலும், அந்நூற்பாவிற்கு உரையெழுதும் பேராசிரியர் "ஆண்மை புருடர்க்காம்; அஃது ஆள்வினை எனப்படும்; இது தலைமகளுக்கு ஒப்பதன்றால் எனின் 'குடிமை ஆண்மை' (*தொல்காப்பியம்*, கிளவியாக்கம். 56) என்புழி ஆண்மையென்பது இருபாற்கும் ஒக்குமாதலின் அமையும்" என்று விளக்கம் தருவதாலும் தமிழ் அகஇலக்கிய மரபில் ஆண்மை பெண்ணுக்கும் உரியதாகக் கருதப்பட்டது என்பது புலப்படும்.

> தலைவி பிரிவாற்றாது தன் துயரை வெளிப்படுத்தும் ஔவையாரின் குறுந்தொகைக் கவிதையை எடுத்துக்காட்டாகத் தரும் கைம் ராபின், தமிழ்க்கவிதைகளில் காதல் வயப்பட்ட தலைவி தன் தோழியிடம் பேசுவதைப்போலவே, அவளுடைய சிக்கல்கள் அவளுடைய தாயிடமோ செவிலித்தாயிடமோ விவாதிக்கப்படுவது போலவே, எபிரேயப் பாடலின் தலைவி எருசலேத்துக் கன்னிப் பெண்களிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கக் காணலாம். அவளது தாயும் அவள் காதலனது தாயும் சுட்டப்படுகிறார்கள். ஆனால் தலைவியின் தந்தையைப் பற்றிய பேச்சே இரண்டிடங்களிலும் இல்லை. ஆண் உலகப் பிரதிநிதியாக மன்னன் சாலமன் மட்டுமே காட்சி தருகின்றான். அவன் படைவீரர்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறான்;

> பொருளாதார நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்கிறான். சாலமன் போற்றும் விழுமியங்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதும், எள்ளி நகையாடப்படுவதும் உன்னிப்பாக நோக்கற்பாலவை. சாலமனது தாய் அவனது திருமணத்தன்று அவன் தலையில் சூட்டிய முடியை விடவும் தாழ்ந்தது அவனது படையாற்றல்! அரசிகளும் அந்தப்புரத்துப் பரத்தையரும் பாடலின் தலைவிக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. தலைவி சாலமனிடம் அவனது செல்வத்தை அவனே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு பேசுகிறாள்.

என்றெல்லாம் எபிரேயப் பாடலுக்கும் தமிழ்அக மரபிற்குமுள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகளை அடையாளம் காட்டுகிறார்.

சங்ககாலம் பற்றி நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஒரே ஆவணம் சங்கஇலக்கியம் என்பதால் அதனை வைத்துக் கொண்டுதான் சங்ககாலச் சமுதாயம் பற்றிய சில முடிவுகளுக்கு நாம் வரவேண்டியிருக்கிறது என்பார் கைம் ராபின். சங்க காலத்து இளைஞர்கள் அவர்களுடைய சிற்றூர்களையும் நகரங்களையும் விட்டுப் பொருளும் புகழும் தேடிச் செல்லும்போது தங்கள் காதலியரைப் பிரிய நேர்ந்திருக்கும் என்பதால் அது சங்க இலக்கியத்தில் மீண்டும் மீண்டும் பாடுபொருளாகியிருக்கிறது. இந்நிகழ்வு சமுதாய யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கவேண்டும். எனவேதான் தமிழ்க்கவிதைகளில் தலைவன் பிரிந்து சென்றதற்கான காரணம் வெளிப்படையாக விளக்கமாகப் பேசப்படுவதில்லை யென்பார் கைம் ராபின். மலர்க்குறியீடுகளும் பிறஉவமைகளும் இதனைக் குறிப்பால் உணர்த்துவதையும் நோக்கவேண்டும் என்பார். எபிரேயக் கவிதையில் காதலன் முன்னிறுத்தப் படாமைக்கான காரணம் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றனவா என்ற கேள்வியும் அவரால் எழுப்பப்படுகிறது.

எபிரேயப்பாடலின் சில பத்திகளில் காதலன் வேறிடங்களில் இருப்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. மலைகளில் திரியும் மான்களோடு அவன் ஒப்பிடப்படுகிறான்.

> நாள் இறுதிமூச்சுவிட்டு
> (பகல் குளிர்ந்து போய்)
> நிழல்கள் ஓடி மறையும் வரை
> என் காதலன் லில்லி மலர்களுக்கிடையே
> ஆடுகளை மேய்க்கிறான்;
> என் அன்பனே, திரும்புவாயாக!
> பிளவுண்ட மலைகளில் குதித்து வரும்
> கலைமானையும் மரைமான்களின் குட்டிகளையும்
> ஒத்திருப்பாயாக! *(2:17)*

> என் அன்புக்குரியவனே,
> நறுமணப்பொருள் நிறை மலைகளில்
> திரியும் மானைப் போலவும்

மரைமான்களின் இளங்குட்டிகளைப்
போலவும் விரைந்து
செயல்படுவாயாக. (8:14)

இப்பத்திகளில் மலைகள் பிளவுண்ட மலைகளென்றும் நறுமணப்பொருள்கள் நிறைந்த மலைகளென்றும் குறிப்பிடப்படுவதை நோக்க வேண்டுமென்பார் கைம் ராபின். காதலன் மான்களையொத்தவன் என்பது பாடலில் மீண்டும் பேசப்படுகிறது.

எனது காதலனின் குரலைக் கேட்கிறேன்.
மலைகளைத் தாண்டி
குன்றுகளைக் கடந்து
அது இங்கே வருகிறது. (2:8)

எனது காதலன் ஒரு வெளிமான்
அல்லது மரைக்குட்டி
போன்றவன். (2:9)

"பகல் குளிர்ந்து நிழல்கள் ஓடி மறையும் வரை" என்ற தொடரும் மீண்டும் வரக் காணலாம்.

நாள் தனது இறுதிமூச்சை
விடும் வரை,
(பகல் குளிரும் வரை)
நிழல்கள்
ஓடிமறையும் வரை
நான் அந்தச் சாம்பிராணி மலைக்கு,
அந்த நறுமணப்பொருள் குன்றுக்குப்
போயிருப்பேன். (4:6)

எனது மணப்பெண்ணே,
லெபனானிலிருந்து என்னுடன்வா,
லெபனானைவிட்டு என்னுடன் வா
அமனா மலைச்சிகரத்திலிருந்து
செனீர், எர்மன் மலைமுகடுகளிலிருந்து
அரியின் குகைகளிலிருந்து
சிறுத்தைகளின் மலைகளிலிருந்து
இழேபார். (4:8)

காதலன் தன் காதலியை இத்தகைய கடுமையான, ஆபத்தான பயணத்தை மேற்கொள்ளச் சொல்லுகின்றானாவென்பது ஐயத்திற்குரிய தென்றும், மலைகளைக் கடந்து அவன் அவளைப் பகல்குளிரும்போது (கார்காலத்தில்) வந்தடைவேன் என்று சொல்வதாக அவள் கற்பனை செய்து கொள்கிறாள் என்று எண்ணவேண்டியுள்ளதென்றும் கைம் ராபின் விளக்குவார். "நிழல்கள் ஓடி மறையும்வரை" எனும் தொடர் "நண்பகல் நிழல்கள் நீண்டு வளரும்போது" எனும்

பொருள்தரும் என்றும் குறிக்கப்படும் காலம் கார்காலம் ஆகும் என்றும் அவர் ஊகிப்பார்.

இப்பத்திகளில் வரும் கனவு போன்ற காட்சிகளிலிருந்து நாம் ஒரு செய்தியைப் பெறமுடியும். காதலன் மலைகளைக் கடந்து வர வேண்டும்; அம்மலைகளிலும் அவைகளுக்கப்பாலும் நறுமணப்பொருள்கள் ஏராளமாக உண்டு. இக்குறிப்புகளிலிருந்து இங்குப் பேசப்படும் இடம் தென்அரேபியா என்ற முடிவுக்கு வருவார் கைம் ராபின். இம்மணப்பொருள்களில் பல தென் அரேபியாவிலேயே அக்காலத்தில் விளைந்தன. 'பாபிலோனிய வெளியேற்றத் திற்கு'ப்பின் தான் அவை பாலத்தீனத்தில் விளைவு செய்யப்பெற்றன. எனவே பாடலில் வரும் இளைஞன் வணிகர்களோடு ஒட்டகத்தில் நெடும்பயணம் செய்து கொண்டிருந்திருப்பான். அமனா, எர்மன் போன்ற மலைகளின் சிகரங்களை அவன் கடக்க வேண்டியதில்லையாயினும் அவன் போகும் வழியில்தான் மலைகள் அவனுடைய கண்களுக்கெட்டிய தூரத்தில் இருந்தன. ஆயினும் அவன் வேறுசில மலைகளைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது. தென் அரேபியாவில் செங்குத்தான குன்றுகளுக்கிடையேயிருந்த மலைச்சாலைகளின் வழியே பயணித்திருப்பான். அம்மலைகளின் சாரல்களில்தான் இம்மணப் பொருள்கள் கிடைத்தன. தென் அரேபியாவிலிருந்து திரும்பும்போது ஒரு மலையை ஒருவர் கடந்தாக வேண்டும். அம்மலை நகருக்கும் பாலை நிலத்திற்கும் இடையே கிழக்குத் திசையிலிருந்து பார்க்குமாறு அமைந்துள்ளது. அம்மலைகளுக்கு அப்பால் இடையர்கள் தங்கள் கால்நடைகளை வருடத்தின் ஒரு பகுதியில் மேய்ச்சலுக்கு விடுவார்கள். அங்கு என்னும் மலையிலிருந்து தூரத்தில் வணிகர்கள் ஒட்டகங்களில் வரிசையாகச் செல்வதை ஒருவர் பார்க்கமுடியும். அம்மலையின் பெயரே "வெளியே பார்க்கின்றவருடைய மலை" என்னும் பொருள் உடையதாகும்.

இப்பெரிய மக்கள் கூட்டத்தோடு
பாலைநிலத்திலிருந்து வரும்
இப்பெண் யார்? பல்வேறு
நறுமணப்பொருள்களை எரிப்பதனால்
தோன்றும் புகைமேகங்கள் போன்ற
புழுதி அவர்களுக்குப் பின்னால் கிளம்புகிறது. (3:6)

ஒட்டகக்கூட்டம் எழுப்பும் புழுதி நெருப்பிலிருந்து வரும்புகை மண்டலம் போல் காட்சி தருகிறது. வணிகர்கள் சந்தையில் தங்கி, தங்கள் மூட்டைகளை அவிழ்க்கும்போது நறுமணப்பொருள்களிலிருந்து வீசும் மணத்தையும் இப்புகை மண்டலம் குறிப்பிடலாம் என்பார் கைம் ராபின். இந்நிகழ்ச்சியையே பாடலின் இன்னொரு பத்தியும் மறைமுகமாகச் சுட்டலாம்.

என் ஆன்மாவின் காதலுக்குரியவனே,
என்னிடம்சொல்: உன் மந்தைகளை
எங்கே மேய்ச்சலுக்கு
அழைத்துச் செல்கிறாய்?

அவற்றை எங்கே நண்பகலில்
ஓய்வெடுக்கச் செய்கிறாய்?
நான் உன்னுடன் இருக்க
உன்னோடு வரவேண்டும்.
இல்லையானால், உன் நண்பர்களின்
ஆடுகளைக் கண்காணிக்கும்
கூலிப்பெண்ணாகக் கருதப்படுவேன். (1:7)

நீ எவ்வளவு அழகான பெண்!
என்ன செய்யவேண்டுமென்பது
உனக்குத் தெரியவில்லையானால்
ஆடுகளின் பின்னால்செல்;
இடையர்களின் கூடாரங்களுக்கு அருகே
உன் ஆட்டுக்குட்டிகளை மேயவிடு. (1:8)

"ஆடுகள் மேயுமிடத்தில் ஆடுகள் எங்கே இருக்கின்றன என்று பார்" என்று சொல்லுவதாக இப்பகுதிக்குப் பொருள் கொள்வது பொருத்தமற்றது என்றும் முதலில் சொல்லப்படும் 'மேய்ச்சல்' உள்ளூர் இடையர்களின் கூடாரங்களுக்கு அருகில் ஓய்வெடுப்பதற்காக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒட்டகங்களைக் குறிக்கலாமென்றும் கைம் ராபின் கருதுவார்.

சாலமனின் பாடலைப் பற்றி எழுதுபவர்களெல்லாம் 'ra'ah' எனும் எபிரேயச் சொல் மேய்ச்சலையும் இடையரையும் குறிப்பதால், இப்பாடலே இடையர்களைப் பற்றிய ஓர்இனிய வருணனைப்பாட்ல் (idyll) என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்கள். ஆனால் பாட்டில் பேசப்படுகின்ற காதலன் ஆட்டிடையனாகத் தெரியவில்லை யென்று கைராம் ராபின் கருத்தறிவிப்பார்.

என் காதலன் தோட்டத்திற்கும்
நறுமண நாற்றங்கால்களுக்கும்
சென்றிருக்கிறான்.
லில்லி மலர்களைச் சேகரிக்கவும்
மேய்ச்சலுக்காகவும் அங்கே
சென்றுள்ளான். (6:2)

எபிரேய மொழியிலுள்ள இப்பத்திக்கு அக்கல்வியாளர்களைப் போல், ஆட்டிடையன் ஆடுகளை மணப்பொருட் செடிகளையும் மலர்களையும் மேயவிடுவதாகப் பொருள் கொண்டோமானால் அவன் உயர்ந்த பொருள்களைச் சேதப்படுத்துவதாகக் கருதநேரிடும். உழவர் சமுதாயத்தில் இத்தகைய அழிவுச்செயல் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்காது. எனவே இத்தகைய அடிகளில் எல்லாம் வரும் 'மேய்ச்சல்' ஆடுகளைக் குறிக்காது ஒட்டகங்களைக் கண்காணிக்கக் கையாளப்பட்ட ஒரு கலைச் சொல்லாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் பாடலில் வரும் காதலன் மணப்பொருள்களைச் சுமந்து வந்த ஒட்டகக் கூட்டங்களோடு பயணம் செய்த

வணிகனாக இருக்கவேண்டும் என்றும் அவன் எளிய, அறியாமை கொண்ட இடையனாக இருக்க முடியாதென்றும் கைம் ராபின் வாதிடுவார்.

எபிரேயப் பாடலின் சில பத்திகள் விலையுயர்ந்த, எளிதில் கிடைக்காத, அரிய நறுமணப் பொருள்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் உழுதொழில் மட்டும் செய்யும் இளைஞன் ஒருவன் அறிந்திருக்கமுடியாது.

என் அன்புக்குரியவளே,
என் மணப்பெண்ணே,
நீவேலியிடப்பட்ட தோட்டம்போல்,
கரையுடைய குளம்போல்,
காப்புடைய நீரூற்றுப்போல்,
தூய்மையானவள். (4:12)

உன்னுடைய உடல்
மாதுளையாலும் பிறகனிகளாலும்
நிரப்பப்பட்ட,
மருதோன்றி, நளதம், குங்குமம்
வசம்பு, இலவங்கம் போன்ற
நறுமணப் பொருள்களும் நிறைந்த
தோட்டம் போன்றது. (4:13)

உன்னுடைய உடல்
குங்கிலியம், சாம்பிராணி
அகில் போன்றவை
நிறைந்த தோட்டமாகும். (4:14)

இது தென்அரேபிய வணிகன் ஒட்டகங்களில் ஏற்றிச் சென்ற பொருள்களின் பட்டியலைப்போல் இருப்பதால், பாடலின் ஆசிரியன் பாடல் தலைவனை அடையாளப்படுத்த மறைமுகமாகத் தந்த குறிப்பாக இருக்க வேண்டுமென்று கைம் ராபின் கூறுவார். இக்குறிப்பு சுட்டும் காலம் வணிகப் பொருள்கள் இந்தியாவிலிருந்து பாலத்தீனத்திற்கு வந்த காலமாக இருக்க வேண்டுமேயன்றி, பாலத்தீனத்திற்கு வராமல் இந்தியப்பொருள்கள் கப்பல்களில் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட கிரேக்கக் காலமாக இருக்கமுடியாது என்று அவர் முடிவு கட்டுவார்.

> *This reads so much like the bill of goods of a South Arabian Caravan merchant that we are tempted to believe that the author put this in as a clue. Be it what it may, it provides the atmosphere of a period when Indian goods like spikenard, curcuma, and cinnamon, as well as South Arabian goods like incense and myrrh, passed through Judaea in a steady flow of trade. This can hardly relate to the Hellenistic period when Indian goods were carried by ship and did not pass through Palestine: it sets the Song of Songs squarely in the First Temple period.*

எபிரேயப் பாடல் எழுதப்பெற்ற காலத்தை நிர்ணயிக்க, கைம் ராபின் சொல்லாராய்ச்சியையும் மேற்கொள்கிறார். பாடலில் வரும் 'appiryon' என்ற சொல் 'phoreion' எனும் கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இக் கிரேக்கச் சொல் நாற்காலி போன்ற, ஆனால் நன்றாகச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொள்ளக்கூடிய ஓர் ஆசனத்தைக் குறிக்கும் என்றும் செல்வந்தர்கள் பயணம் செய்யும்போது இதில் சென்றார்களென்றும் கூறுவர். எபிரேயப்பாடல் இதனைப்பற்றி இரண்டு பத்திகளில் பேசும்.

King Solomon made a traveling chair for himself. (3:9)

The wood came from Lebanon.
The poles were made from silver,
The supports were made from gold.
The seat was covered with purple cloth.
It was inlaid with love
By the women of Jerusalam. (3:10)

இவ்வடிகளை இந்திய வேதாகமச் சங்கமத்தின் பரிசுத்த வேதாகமம் எனும் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு கீழ்க்கண்டவாறு தரும்.

சாலொமோன் ராஜா தனக்கு லீபனோனின் மரத்தினால் ஒரு இரதத்தைப் பண்ணுவித்தார். (3:9)

அதின் தூண்களை வெள்ளியினாலும் அதின்தட்டைப் பொன்னினாலும், அதின் ஆசனத்தை இரத்தாம்பரத்தினாலும் பண்ணுவித்தார்; அதின் உட்புறத்திலே எருசலேமின் குமாரத்திகளின் நிமித்தம் நேசம் என்னும் சமுக்காளம் விரித்திருந்தது. (3:10)

ஆனால் 'appiryon' என்னும் சொல்குறிக்கும் இருக்கையை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் உள்ளதுபோல் நாற்காலி என்றோ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில் உள்ளதுபோல் ரதம் என்றோ எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் இதனை ஓர் ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்பு அடிக்குறிப்பில் "செல்வந்தர்கள் பயணத்தின்போது பயன்படுத்திய ஒருவகை நாற்காலி; இத்தகைய நாற்காலிகள் மேலே மூடப்பட்டவை; அவற்றின் அடியில் பொருத்தப்பட்டிருந்த கழிகளைத் தோளில் சுமந்து அவற்றை அடிமைகள் தூக்கிச் செல்வார்கள்" என்று விளக்குகிறது. இவ்விளக்கத்தால் இது நமது பழைய மூடுபல்லக்கை ஒத்தது என்பதை அறியலாம்.

எபிரேயப் பாடலில் வரும் 'talpiyyth' என்ற சொல் 'telpia' எனும் கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகக் கருதுவர். "தொலைவிலுள்ள பொருள்களைப் பார்க்கக் கூடியமுறையில் டேவிட் கட்டிய கோபுரம் போன்றது உன்கழுத்து" (4:4) என்று அக்கோபுரம் வருணிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இவ்விரண்டு சொற்களும் கிரேக்கத்திலிருந்து பெறப்பட்டவை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்றும் அவ்வாறு பெறப்பட்டவையாயிருந்தாலும் எபிரேயப் பாடலின் காலத்தைப்

பின்னுக்கு, Hellenistic period என்று சொல்லப்படும் கிரேக்கக் காலத்திற்குத் தள்ளமுடியாதென்றும் அப்பாடல் சாலமன் காலத்ததாகவே இருக்கலாமென்றும் எடுத்துரைப்பார். 'மைசேனியன் கிரேக்க'மானது (Mycenaean Greek), 'எக்ஸடஸ்' (Exodus)காலத்திற்கு முந்தியதென்பதால் இச்சொற்களின் மூலங்கள் கிரேக்கமாயிருந்தாலும் பாடல் முதலாம் கோயில் காலத்தது (First Temple period) என்பதைத் தவறாகக் கொள்ளமுடியாது என்பார் கைம் ராபின்.

'தோட்டம்' என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பெறும் 'pardes' என்ற சொல்லும் அவரால் ஆராயப்படுகிறது. இது *விவிலியத்தின்* பழைய ஏற்பாட்டில் வேறு இரண்டுஇடங்களிலும் இப்பொருளில் வருகிறது. பெர்சிய மொழியிலிருந்து இச்சொல் பெறப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. ஆனால் பெர்சிய மூலச் சொல் எதுவென்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை. கிரேக்கச் சொல்லாகிய 'paradeisos' இதனைச் சேர்ந்ததே. எனினும் கைம் ராபின் இச்சொல்லின் மூலம் பெர்சியனாகவோ, கிரேக்கமாகவோ இருக்கமுடியாதென்பார்.

எபிரேயப்பாடல் 'மிஷ்னேயிக் ஹீப்ரு' (Mishnaic Hebrew) மொழியின் கூறுகள் சிலவற்றைக் கொண்டிருப்பதாக அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டியிருக்கின்றனர். இது இரண்டாவது கோவில்காலத்தின் (Second Temple Period) இறுதிப்பகுதியில் கையாளப்பட்ட எபிரேயமொழி வடிவமாகும். அக்காலப்பகுதியில் பேசப்பட்ட மொழியாகவும் அது இருக்கலாம். ஆயினும் எபிரேய மொழியிலுள்ள நூல்களின் காலத்தை ஆய்வதற்கான மொழியியல் விதிகளை நாம் மறுஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்றும் கைம் ராபின் சுட்டிக்காட்டுவார். லாரட்ஸ் (Loretz) என்ற ஜெர்மானிய அறிஞர் *விவிலியத்தின்* 'எக்ளீஸியாஸ்டஸ்' (Ecclesiastes) கையாளும் மொழியிலும் கருத்துகளிலும் பாபிலோனிய, அசீரிய இலக்கியங்களின் தாக்கம் இருப்பதாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் என்றும் அவரது மொழியியல் அடிப்படையில் அமைந்த காலஆய்வும் மறுபார்வை செய்யப்படவேண்டிய தென்றும் கைம் ராபின் கருத்தறிவிக்கக் காணலாம்.

விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் மன்னன் சாலமன் காலத்தில் வெளிநாடுகளோடு அவன் நிகழ்த்திய வணிகம் பற்றிய செய்தி கீழ்க்கண்டவாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது:

> *For the king had merchant ships at sea with the fleet of Hiram. Once every three years the merchant ships came bringing gold, silver, ivory, apes and monkeys (I Kings 10:22)*

இக்கப்பல்கள் தமிழகத்துப் பொருள்களையே கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டும் என்று கூறும் கைம் ராபின் (Chaim Rabin) இவற்றோடு பழந்தமிழ் அகக்கவிதை மரபும் எபிரேயமொழிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கூறுவார்.

> *It is thus possible to suggest that the Song of Songs was written in the heyday of Judaean trade with South Arabia and beyond (and this may include the lifetime of King Solomon) by someone who*

had himself travelled to South Arabia and to South India and had there become acquainted with Tamil poetry. He took over one of its recurrent themes as well as certain stylistic features. The literary form of developing a theme by dialogue could have been familiar to this man from Babylonian - Assyrian sources (where it is frequent) and Egyptian literature (where it is rare). He was thus prepared by his experience for making a decisive departure from the Tamil practice by building what in Sangam poetry were short dialogue poems into a long work, though we may possibly discern in the Song of Songs shorter units more resembling the Tamil pieces.

(தென் அரேபியாவோடும் அதற்கு அப்பாலும் நடந்த யூதர்களின் வணிகம் உச்சநிலையில் இருந்த காலத்தில் (இது மன்னன் சாலமனின் காலத்தையும் உள்ளடக்கியதாகலாம்), தென் அரேபியாவிற்கும் தென்னிந்தியாவிற்கும் பயணம் செய்து தமிழ்க்கவிதையையும் படித்தறிந்த ஒருவரால் "பாடல்களுள் பாடல்" எழுதப்பட்டிருக்கலாம். அதில் மீண்டும் மீண்டும் வரும் பாடுபொருள்களில் ஒன்றையும் சிலநடையியல் கூறுகளையும் அவர் எடுத்துக் கொண்டிருக்கலாம். பாபிலோனிய - அசீரிய மூலங்களிலிருந்தும் (அது மிகையாகக் காணப்படும்), எகிப்திய இலக்கியத்திலிருந்தும் (அது அரிதாகக் காணப்படும்), ஒரு பாடு பொருளை உரையாடல் வழிக்கட்டமைக்கும் இலக்கியவகை அவருக்கு அறிமுகமாகியிருக்கலாம். அவருடைய இந்த அனுபவமானது தமிழ் முறையிலிருந்துமாறி, சிறு உரையாடல்கள் கொண்ட சங்கக் கவிதையிலிருந்து நீண்டகவிதையை உருவாக்கத் துணை செய்திருக்கலாம். ஆயினும் சங்கப் பாடல்களைப் போலவே "பாடல்களுள் பாடலிலும்" சிறுசிறு பகுதிகளைக் காணலாம்.)

தமது கட்டுரையின் இறுதியில் இப்பாடலை எழுதிய எபிரேயக் கவிஞனின் நோக்கம் எதுவாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்ற வினாவை எழுப்பி அதற்குக் கைம் ராபின் விடையளிக்க முற்படுகிறார். பிரிந்து சென்ற காதலனுக்காகவோ, கணவனுக்காகவோ ஏங்கித்தவிக்கும் ஒரு பெண்ணின் துயரத்தைக் கவிஞன் கண்டு மனமிரங்கி, இவ்வனுபவம் பற்றி அவன் வாழ்ந்த காலத்துத் தமிழ்க் கவிஞர்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்த கவிதைகளைப் பற்றி அறிந்து, அதனைப் பாடு பொருளாக்கும் எண்ணத்தைப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் இது இலக்கியம் பற்றிய பிற்கால நோக்கத்தைப் பழங்காலத்துக் கவிஞனுக்கு ஏற்றிச் சொல்வதாகலாம். பண்டைய இஸ்ரேலின் அறிவுச் சூழலைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால், அக்கவிஞன் சமய இலக்கியத்திற்கு அல்லது அறிவு இலக்கியத்திற்குத் தன் பங்களிப்பைச் செய்ய எண்ணி இஸ்ரேல் மக்களின் துயரத்தை, அல்லது இறைவனுக்காக ஏங்கும் மனித ஆன்மாவின் வேதனையைத் தொடர் உருவகமாக (allegory)த் தரமுனைந்திருக்கலாம் என்று கருதுவது இன்னும் பொருத்தமானதாக இருக்கும். இளங்கன்னியின் காமவுணர்வு மனிதன் இறைவனைத் தேடலுக்குத் தக்க உவமையாக அவனுக்குப்பட்டிருக்கலாம். *விவிலியத்தின் கீழ்க்கண்ட*

பாடலில் பேசப்படும் உணர்வை அவன் வேறொரு உவமையால் சொல்ல முனைந்திருக்கலாம்:

மான் ஒன்று நீரோடைகளுக்காக ஏங்கிக் கதறுவதைப்போல, இறைவனே, என் ஆன்மா உம்மை எண்ணிக் கதறுகிறது. (42:2) என் ஆன்மா இறைவன்மேல், உயிருள்ள இறைவன்மேல் கொண்டபற்று குடிக்கும் நீரை அவாவித் தவிக்கும் வேதனையைத் தருகிறது. நான் எப்பொழுது வந்து இறைவனுடைய முகத்திற்கு முன்னே என்னைக் காட்டுவேன்? (42:3)

அவர்கள் நாள்தோறும் "உன்னுடைய இறைவன் எங்கே?" என்று கேட்கும்போது, என் கண்ணீரே இரவிலும் பகலிலும் எனக்கு உணவாயிற்று. (42:2)

இத்தகைய சமய அணுகுமுறை முதலாம் கோவில் காலத்தைச்(First Temple Period) சேர்ந்த வழிபாட்டுப் பாடல்களில் (Psalms) காணப்படு வதாகும். அக்காலத்திற்குப் பின்னெழுந்த பாடல்களில் இத்தகைய அணுகு முறையைக் காணமுடியாதென்றும் எனவே "பாடல்களுள் பாடலை" முதலாம் கோவில் காலத்திற்குப் பின்னதென்று கூறுவது சரியாகாதென்றும் கைம்ராபின் தெளிவு படுத்துவார். எபிரேய இலக்கிய வரலாற்றில் இப்பாடல் காலத்தால் பிற்பட்டது ஆகாது என்று நிறுவும் அவ்வறிஞர் இன்னும் ஒரு படிமேலே சென்று ஒரு கருத்தை வெளியிட முடியுமென்று இன்னொரு தமிழ் மரபையும் சுட்டுவது வியப்புக்குரியது.

தெய்வங்கள்மேல் காதல்கொண்டு மனிதப்பெண்கள் பாடிய பாடல்களென்று இந்திய இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளவை சில உண்டு. இவற்றுள் கண்ணன்மேல் காதல்கொண்டு அவனது சிலைக்காகத் தொடுக்கப் பட்ட மலர்மாலைகளைத் தான் அணிந்து அழகுபார்த்த சிற்றூர் இளம்பெண் ஒருத்தியின் கதையும் ஒன்றாகும். அவள் இவ்வாறு செய்வதைக்கண்ட தந்தை அவளைக்கடிந்து கொண்டதாகவும் பின் அவளைக் கண்ணன் விண்ணுலகிற்கு அழைத்துக் கொண்டதாகவும் கூறுவர். இடைக்காலத்துத் தமிழ்ச்சைவ சமயக்கவிதைகளிலும் இறைவன்பால் கொண்ட ஆழ்ந்த காதலைத் தெரிவிக்கும் சிறப்பான கூறினைக் காணலாம்.

தொன்மைக்காலத்திலும் இத்தகைய பாடுபொருள்கள் இறைவன் பால்கொண்ட அன்பை வெளிப்படுத்த இந்தியக் கவிஞர்கள் கையாண்டவையாக இருந்திருக்கலாமென்றும் எபிரேயப்பாடலை யாத்த கவிஞர் அதைப்பற்றித் தெரிந்திருக்கலாமென்றும் இறைவன்பால் அன்பை வெளிப்படுத்த அகக்கவிதையைப் பயன்படுத்தும் மரபே தொன்மைக்காலத் தமிழிலிருந்து பிறரால் பெறப்பட்டிருக்கலாமென்றும் கைம் ராபின் கருத்தறிவிப்பார். மன்னன் தாவீது எழுதியதாகக் கருதப்படும் வழிபாட்டுப் பாடல்களில் (Psalms) எந்த அளவிற்கு இம்மரபின் தாக்கம் இருந்திருக்கக் கூடுமென்பதை எபிரேயமும் தமிழும் நன்கு அறிந்த கைம் ராபினை ஒத்த நடுநிலை உணர்வுடைய ஆய்வாளர்கள் கண்டறிய வேண்டும்.

உறுதிக் கணிப்பு ''கலிங்கத்துப் பரணி'' காட்டாத ''கல்வெட்டு''ச் செய்தி

சீனி. கண்ணன்

தமிழக வரலாற்றில் சங்க காலத்திலிருந்து நடந்த பல்வேறு நிகழ்வுகளை இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், வெளிநாட்டார் குறிப்புகள், அகழ்வாய்வுக் கண்டுபிடிப்புகள் ஆகியன உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆயினும் தமிழகத்திற்குப் புறம்பே நடந்த தமிழர் தொடர்பான நிகழ்வுகள் (போர், படையெடுப்பு, வெற்றி முதலியன) அனைத்திற்கும் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. நம்முடைய அனைத்து இலக்கியங்களுக்கும் இத்தகைய உறுதிப்பாட்டுச் சான்றுகளை எதிர்பார்க்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

பிற்காலச் சோழர்கள் தூரக்கிழக்கு நாடுகளுக்குக் கடல்வழி சென்றதை, அப்பகுதியில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுகள், அப்பிரதேசத்தில் வழக்கில் இருக்கும் இடப்பெயர்கள் ஆகியன உறுதி செய்கின்றன. ஆயினும் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெறும் வடநாட்டு வேந்தர்களான ''கனக விசயரை'' வென்றமைக்கு வட இந்தியப்பகுதியில் சான்றாதாரம் எதுவும் கிட்டவில்லை. ஆனால் பிற்காலச் சோழர்கள், சேரநாட்டுப் பகுதியில் படையெடுத்துச் சென்று, வென்றதைக் கல்வெட்டுகள் மூலம் நாம் உணரலாம்.

அண்மையில், கேரள மாநிலத்தின் மேலைக் கடற்கரைப் பகுதியில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகள் சேர நாட்டின் தலைநகரான முசிறியை (சங்க காலம்) உறுதிப்படுத்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

இது போன்றே, தமிழகத்திற்கு வெளியே கிடைக்கும் ஒரு கல்வெட்டுச் செய்தி (விசாகப்பட்டினம்-கடற்படை அருங்காட்சியகம்) கலிங்கத்துப் பரணி எனும் சிற்றிலக்கியத்திற்கு (11ஆம் நூற்றாண்டு) அணிசேர்க்கும் ஆதாரமாக விளங்குகிறது.

மிகு பழங்காலத்தில் பாரத தேசத்தில் 56 நாடுகள் (நிலப்பரப்புகள்) இருந்தன என்பர். அவற்றுள் ஒன்று கலிங்கநாடு. இன்றைய ஒடிசா மாநிலத்தின் தென்கோடிப் பகுதியும் ஆந்திரமாநிலத்தின் வடகோடிப் பகுதியில் உள்ள விசாகப்பட்டினம் உள்ளிட்ட நிலப்பரப்பே கலிங்கநாடு. விசாகப்பட்டினத்தில் கடற்படை அருங்காட்சியகத்தில் கிடைக்கும் முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் தமிழ்க்கல்வெட்டு ஒரு புதிய செய்தியினை நமக்கு அறிவிக்கிறது. விசாகப் பட்டினத்தின் பெயரைக் குலோத்துங்க சோழ பட்டணம் என்று குலோத்துங்க சோழனின் படைத்தளபதி மாற்றியதாக அக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது.

சோழ மன்னன் முதலாம் குலோத்துங்கனுக்கும் (11ஆம் நூற்றாண்டு) கலிங்க மன்னன் அனந்தவர்ம கோடகங்கனுக்கும் கலிங்க நாட்டில் போர்

நடைபெற்றது. சோழனது சார்பில் படைத்தலைவன் கருணாகரத் தொண்டைமான் படைநடத்திச் சென்று கலிங்கத்தை வென்று வாகை சூடிய நிகழ்வைக் கலிங்கத்துப்பரணி சுவைபடக் கூறுகிறது. குலோத்துங்கனையும் கருணாகரனையும் சிறப்பிக்க எழுந்த இந்நூல் 'பரணி' இலக்கணப்படி தோற்றோடிய 'கலிங்க வேந்தன்' பெயரால் 'கலிங்கத்துப் பரணி' என்று அழைக்கப்படுவதாயிற்று.

போர் நடந்து முடிந்த பின், தாங்கள் பெற்ற வெற்றிக்கு அடையாளமாக, விசாகப்பட்டினத்தின் பெயரைக் குலோத்துங்க சோழ பட்டணம் என்று பெயர் மாற்றம் செய்திருக்கக்கூடும். கலிங்க நாட்டில் போர் நடந்ததற்கும், அப்போரில் முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் வெற்றி பெற்றதற்கும் சான்றாக இக்கல்வெட்டு அமைந்துள்ளது.

குறிப்புகள்

1. சிலப்பதிகாரம், வஞ்சிக்காண்டம்.
2. வாண்டையார் கல்வெட்டுகள்-'காந்தளூர்ச் சாலை கலமறுத்தருளி'.
3. பத்திரிகைச் செய்திகள்.
4. விசாகப்பட்டினம் கடற்கரை - நீர் மூழ்கிக் கப்பல் பொது மக்கள் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டுள்ள கடற்கரைப் பகுதி - விவேகானந்தர் சாலையில் உள்ள அருங்காட்சியகம்.

II ஊகக் கணிப்பு

சிந்து சமவெளி அகழ்வாய்வில் பல பொருள்கள் கண்டெடுக்கப் பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றன் புகைப்படம் விசாகப்பட்டினம் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. ஒரு படகு-மாலுமிகள்-இரண்டு பறவைகள். அப்பறவைகளைத் திசை காட்டும் பறவைகள் (திசா-காக்கா) என்று குறிப்பில் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. (காண்க-இணைப்புப் படம்)

கப்பலில் செல்லும் மாலுமிகளுக்கு உதவும் வகையில் சில பறவைகள் செயல்பட்டதை ஆங்கிலக் கவிதைகளிலும் காணலாம். 18ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த எஸ்.டி.கால்ரிட்ஜ் எனும் கவிஞர் தாம் இயற்றிய கவிதையில்[1] 'ஆல்பட்ரோஸ்' எனும் பெயர் கொண்ட ''தென்துருவக்கடல் வாழ்பறவை''யைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவார். அப்பறவை வானில் தென்பட்டதை நற்சகுனமாகவே மாலுமிகள் கருதினர் என்பது அக்கவிஞரின் கூற்று. தென்துருவப் பகுதியைக் காட்டிக் கொடுக்கும் திசைப்பறவை ''ஆல்பட்ரோஸ்'' என்றே கருதலாம்.

நம் பாரத தேசத்தில் வெகுகாலந்தொட்டே, பறவைகளைப் பழக்கித் ''தூதாக'' அனுப்புவது உண்டு. அரசர்கள், பறவைகளின் காலில் ஓலைகளைக் கட்டித் தூதாக அனுப்புவர். நளன்-தமயந்தி கதையில் ''அன்னம்'' தூது சென்றது. தமிழ்மொழியில் ''கிள்ளைவிடு தூது'' எனும் நூலில் (சிற்றிலக்கியம்) கிளியைத் தூதாக அனுப்பியதைப் பார்க்கலாம். அத்துடன் ''கடலோடிகள்'' பகலில் கடலில் செல்லும்போது ''திசையறியாது'' திகைத்து விடாமல் இருக்க, திசைப் பறவைகளை (திசையைக் காட்டும் பறவைகள்) வளர்த்திருக்கக் கூடும். இதுபோன்று ஒரு திசைப் பறவையைக் குலசேகர ஆழ்வாரின் ''பெருமாள் திருமொழியில்'' காணலாம்.

குலசேகர ஆழ்வார் தம்முடைய திருமொழியில் ''சரணாகதித் தத்துவத்தை'' விளக்கப் பல்வேறு உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார். அதில் ஒன்று பின்வருமாறு:

''வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை போன்றிருந்தேனே''[2]
என்று தன்னிலை விளக்கம் அளிக்கிறார்.

உபநிஷத்துகளிலும் மற்றும் சித்தர் பாடல்களிலும் இது போன்ற கருத்துகளைக் காணலாம் என்று அறிஞர்கள்[3] கருதுவர் .

கப்பலின் மேல்தளத்தின் உள்ள பறவை, கடலுக்கு மேற்பரப்பில் சிறிது தூரம் சென்று, கரை எங்கும் காணாது மீண்டும் கப்பலின் மேல்தளத்தில் உள்ள கொம்பின் மீது அமர்வது போல 'திருமாலே சரணம்' என்று குலசேகர ஆழ்வார் தஞ்சம் அடைந்தார் என்று இப்பாடலுக்கு உரை விளக்கம் செய்வது மரபு.

குலசேகர ஆழ்வார் குறிப்பிடும் 'மாப் பறவை' திசா -காக்கா (திசைப் பறவை) ஆகலாம். மொஹஞ்சதாரோ அகழ்வாய்வில் கிடைக்கும் இலச்சினைகள் இக்கருத்துக்கு வலுவூட்டுகின்றன.

குறிப்புகள்

1. S.T. Coleridge-"The Rime of the Ancient Mariner".
2. பெருமாள் திருமொழி.
3. பேராசிரியர் கி. நாச்சிமுத்து, தமிழ்த்துறை, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுடெல்லி.

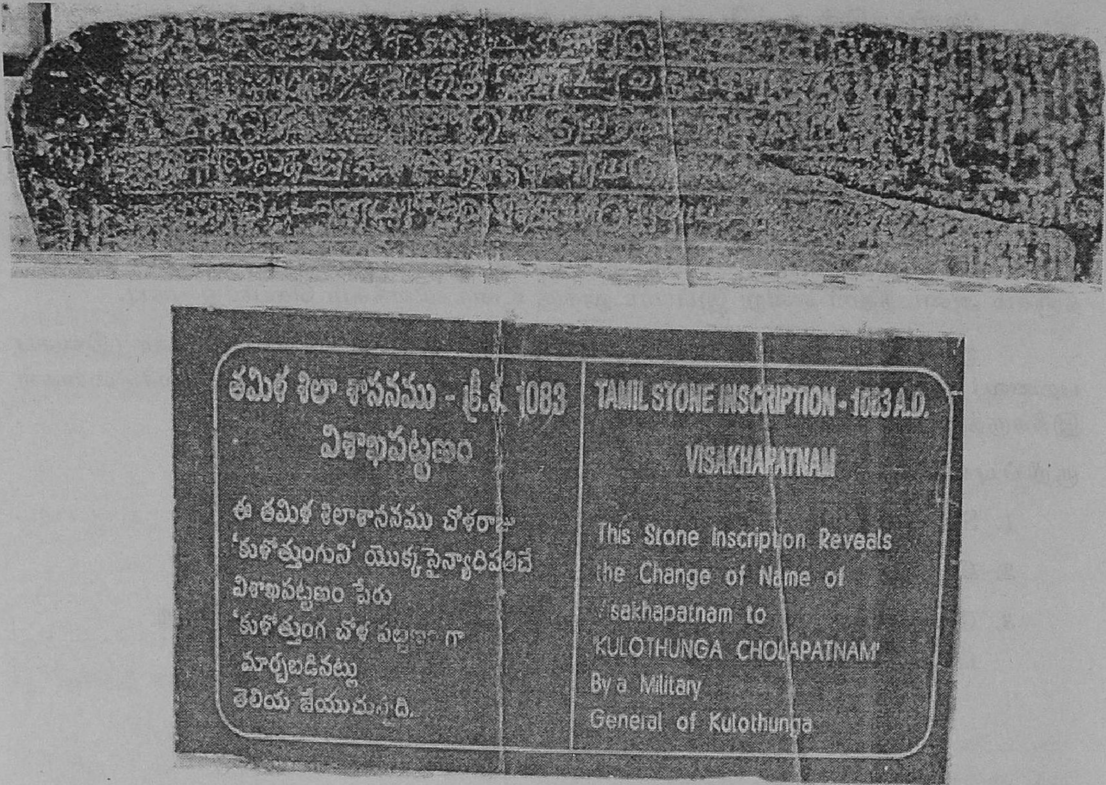
తమిళ శిలా శాసనము - క్రీ.శ. 1083
విశాఖపట్టణం
ఈ తమిళ శిలాశాసనము చోళరాజు
'కులోత్తుంగుని' యొక్క సైన్యాధిపతిచే
విశాఖపట్టణం పేరు
మార్చబడినట్లు
తెలియ జేయుచున్నది.
TAMIL STONE INSCRIPTION - 1083 A.D.
VISAKHAPATNAM
This Stone Inscription Reveals
the Change of Name of
Visakhapatnam to
'KULOTHUNGA CHOLAPATNAM'
By a Military
General of Kulothunga

படம் - 1

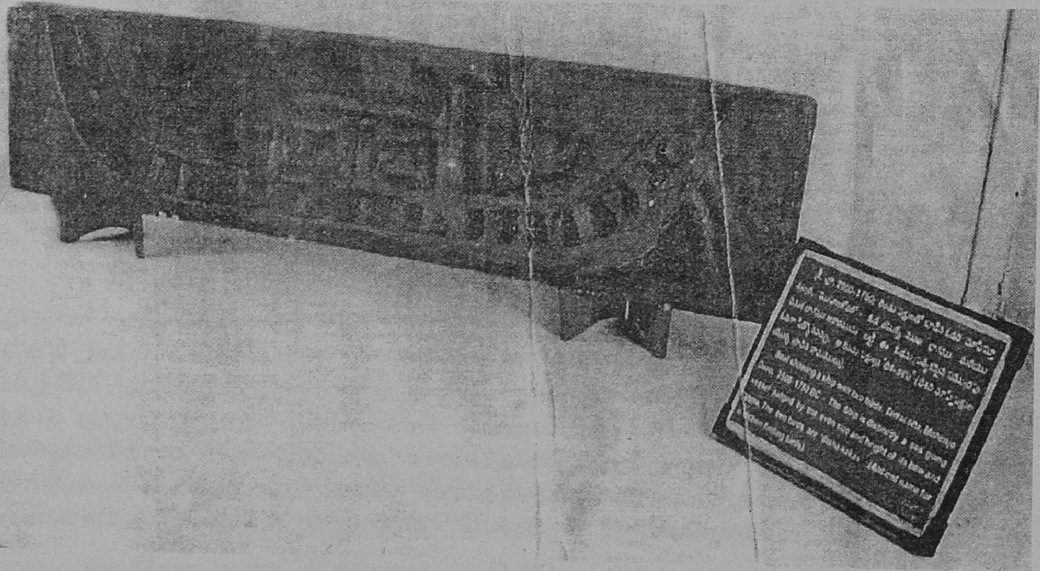

படம் - 2

மலேசியாவில் தமிழர்களின் குடியேற்றமும் விடுதலைக்குமுன் அவர்களின் போராட்டங்களும் (1941-இன் போராட்டம் ஒரு சிறப்புப்பார்வை)

வே.சபாபதி

1. நோக்கம்

இக்கட்டுரையின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

I. தமிழர்கள் தொழிலாளர்களாக மலேசியாவிற்குக் குடியேறிய முறைகளைப்பற்றி அறிதல்;

II. விடுதலைக்குமுன் மலேசியத் தோட்டப்பாட்டாளிகள் மேற்கொண்ட போராட்டங்களைப்பற்றி அறிதல்;

III. 1941-இல் கிள்ளான் நகரைச்சுற்றியுள்ள தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் மேற்கொண்ட மிகப்பெரிய வேலைநிறுத்தப் போராட்டம் நடைபெற்றதற்கான சூழல்கள், காரணங்கள், கோரிக்கைகள் ஆகியவற்றை அறிதல்;

IV. இப்போராட்டம் தோல்வியடைந்ததற்கான காரணங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் அறிதல்.

2. மலேசியாவில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி தொடக்கம்

பிரிட்டிஷாரின் தாக்கமும் செல்வாக்கும் அன்றைய மலாயாவில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கின. முதன்முதலாக, சர் பிரான்சிஸ் லைட் (Sir Francis Light) பினாங்குத் தீவைக் கெடா மாநிலச் சுல்தானிடமிருந்து 1786-இல் பெற்றார். அன்று தொடங்கிய ஆங்கிலேயர்களின் தாக்கமும் செல்வாக்கும் படிப்படியாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மெதுவாகவும் பிற்பகுதியில் வேகமாகவும் மலாய் மாநிலங்களில் பரவின. கி.பி.1819-இல் ஜொகூர் மாநிலச் சுல்தானிடமிருந்து சர் ஸ்டாம்போர்ட் ராபிள்ஸ் (Sir Stamford Raffles) அதைப் பெற்றார். பின்னர், 1824-இல் கையெழுத்திடப் பட்ட ஆங்கிலோ-டச்சு ஒப்பந்தப்படி (Anglo-Dutch Treaty) ஆங்கிலேயர் மலாக்கா மாநிலத்தை டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து பெற்றனர். கி.பி.1826-இல் ஆங்கிலேயர் பினாங்கு, சிங்கப்பூர், மலாக்கா ஆகிய மூன்று பிரதேசங்களையும் இணைத்துத் தொடுவாய்க் குடியேற்றப் பிரதேசங்கள் (Straits Settlements) என்ற ஓர் அமைப்பை நிருவாக நோக்கத்திற்காக உருவாக்கிக் கொண்டனர். அதற்குப்பின், கோல்கத்தாவில் மையங்கொண்டிருந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின் தலைமை அலுவலகத்தின் கட்டளையால், நீண்டகாலம் பிற மலாய் மாநிலங்களில் தலையிடாமலும் தங்களின் செல்வாக்கைக் கொண்டு செல்லாமலும் இருந்து வந்தனர். ஆனால், 1860-ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் மலாய் மாநிலங்களில் காணப்பட்ட மோசமான சூழ்நிலையும் ஆபத்தான நிலையும் ஆங்கிலேயரின் வணிகத்தைப்

பெரிதும் பாதிப்படையச் செய்தன. இவற்றை முன்னிட்டு ஆங்கிலேயர் மலாய் மாநிலங்களில் தங்களின் செல்வாக்கைப் பரப்ப வேண்டிய ஒரு கட்டாயநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இதன் விளைவாக 1874-இல் பங்கோர் உடன்படிக்கை (Pangkor Treaty) ஆங்கிலேயருக்கும் பேரா மாநிலச் சுல்தானுக்கும் இடையில் கையெழுத்திடப்பட்டது. அதன்படி பேரா மாநில ஆட்சியில் ஆங்கிலேயரின் பங்கேற்பு தொடங்கியது. தவிர, முதன்முறையாக ஆங்கில அரசப்பேராளர்(British Resident) ஒருவர் பேரா சுல்தானுக்கு ஆலோசனைகள் கூற நியமிக்கப்பட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து, 1896-ஆம் ஆண்டிற்குள் சிலாங்கூர், நெகிரி செம்பிலான், பகாங் முதலான மூன்று மலாய் மாநிலங்கள் ஆங்கிலேயரின் மேற்பார்வையின்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டன. இம்மூன்று மாநிலங்களிலும் ஆங்கில அரசப்பேராளர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். 1896-ஆம் ஆண்டில் பேரா, சிலாங்கூர், நெகிரி செம்பிலான், பகாங் ஆகிய நான்கு மாநிலங்களையும் ஆங்கிலேயர் ஒருங்கிணைத்து ஐக்கிய மலாய் மாநிலங்கள் (Federated Malay States) என ஓர் அமைப்பை நிருவாக நோக்கத்திற்காக ஏற்படுத்தினர். 1909-இல் ஆங்கிலேயரும் சயாமிரும் ஏற்படுத்திக்கொண்ட பாங்காக் உடன்படிக்கையின்படி(Bangkok Treaty) சயாமியரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த நான்கு வடமலாய் மாநிலங்களான கெடா, பெர்லிஸ், கிளந்தான், திரெங்கானு ஆகியன ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்தன. பின்னர், 1914-இல் ஜொகூர் மாநிலம் இறுதியாக ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. அவ்வாண்டில் கெடா, பெர்லிஸ், கிளந்தான், திரெங்கானு, ஜொகூர் ஆகிய ஐந்து மாநிலங்களும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு, ஐக்கியமற்ற மலாய் மாநிலங்கள் (Unfederated Malay States) என ஓர் அமைப்பை நிர்வாக ஒழுங்கிற்காக ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இவ்வாறாக, 1914-ஆம் ஆண்டில் மலாயா முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்து அவர்களின் அரசியல் பலத்திற்கு அடிமையாகியது.

இவ்வாறு முழுமையான அரசியல் பலம் கிடைத்ததும் ஆங்கிலேயர் மலாயாவின் வளங்களைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டனர். அதன் விளைவு இயற்கைக்காடுகள் நிறைந்த மலாயாவைத் தோட்டமுறையில் வளப்படுத்தத் தொடங்கினர். அதன்படி ஐரோப்பியர்களின் முதலீடுகளால் மலாயா, ஒரு தோட்டப்புறங்கள் நிறைந்த நாடாக மாறத்தொடங்கியது. முதல் தோட்டப்பயிராக 1850களில் கரும்பும் பின்னர், 1870களில் காப்பியும் 1890களில் ரப்பரும் மலாயாவின் வளம்நிறைந்த காட்டுநிலங்களில் பயிரிடப்பட்டன. உலகச்சந்தையில் ரப்பரின் தேவை பெருகப்பெருக அதனை அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய தேவை பன்மடங்காக உயர்ந்தது.[1] அதனால் ரப்பரே பின்னர் மலாயாவின் முக்கிய உற்பத்திப் பொருளாக மாறிற்று.[2] இதன் விளைவாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மலாயாவின் ரப்பர்த் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்குத் தொழிலாளர்கள் பெருமளவில் தேவைப்பட்டனர்.

3. மலேசியாவில் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் வருகை

மலாயாவின் ஆதிக்குடிகளான மலாய்க்காரர்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு விருப்பம் இல்லாதிருந்தனர். ஏனெனில், அவர்கள் தங்களின் பரம்பரைத் தொழிலான விவசாயம் மேற்கொள்வதையே பெரிதும் விரும்பினர். தவிர, அடிமைத்தன வாழ்க்கை, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வேலைமுறை, குறைந்த ஊதியம், அதிகமான வேலையிடத்து விபத்துகள், அதனால் நேரும் ஏராளமான

மரணங்கள் போன்றவற்றாலும் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய அவர்கள் விரும்பவில்லை. சீனர்களைக் கண்காணிப்பதிலும் கட்டுப்படுத்துவதிலும் ஆங்கிலேயர் பல்வேறு சிக்கல்களை எதிர்நோக்கியிருந்ததால் அவர்களை இங்குக் கொண்டு வருவதிலும் தயக்கம் காட்டினர். அதேபோன்று இந்தோனேஷியா விலிருந்து ஜாவானியர்களைக் கொண்டு வருவதற்கும் டச்சுக்காரர்களின் அனுமதியின்மையால் சிக்கலை எதிர்நோக்கினர். மேலும், ஆங்கிலேயக் காலனித்துவ நாடுகளில் அடிமைமுறை ஒழிக்கப்பட்டதாலும் அவர்களின் தீவிரக் கவனம் தங்களுக்கு அடிமை நாடாயிருந்த இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின்மீது விழுந்தது.

3.1 ஒப்பந்தக் கூலிமுறை

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சி நடந்ததால், எந்தவொரு சிக்கலும் இல்லாமல் தாராளமாக இந்தியர்களைக் கொண்டுவர முடிந்ததால் ஆங்கிலேயர் புதிய அடிமைமுறையை அறிமுகப்படுத்தினர். இதற்கு முன்பே பிரிட்டிஷார் பினாங்குத் தீவில் காலூன்றியபோதே தென்னாட்டிலிருந்து தமிழர்கள் வீட்டு வேலைக்கும் தோட்டவேலைக்கும் என வந்துபோகத் தொடங்கியிருந்தனர். அப்பொழுதிலிருந்து இவ்வாறு வருவதும் போவதுமாக இருந்தநிலை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதிவரை நீடித்தது. அதன்பின்னர், 1889-இல் நாகப்பட்டினத்தில் குடியேற்ற முகாம் ஒன்று தொடங்கப்பட்ட பிறகு, தமிழர்களைப் பெருமளவில் ஒப்பந்தமுறையில் கொண்டுவரத் தொடங்கினர். ஒப்பந்த முறையில் (சஞ்சிக்கூலி முறை) தென்னிந்தியாவிலிருந்து மிகுதியாகத் தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் மிகக்குறைந்த அளவில் ஆந்திராவிலிருந்தும் கேரளாவி லிருந்தும் மக்களைக் கொண்டு வரத் தலைப்பட்டனர். வறட்சி, பஞ்சம், நொடித்துப்போன குடிசைத் தொழில்கள், தீண்டாமை, அந்நியர் ஆட்சி போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் தென்னிந்தியர்கள் நாட்டைவிட்டுச் செல்லத் தொடங்கினர். ஆங்கிலேயர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து மிகுதியாக மக்களைக் கொண்டு வந்ததற்கான காரணங்களைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் வரலாற்று ஆய்வாளர் கே.எஸ்.சந்து (Karnial Singh Sandhu).

> இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் உள்ள அனைவரிலும் தென்னிந்தியத் தொழிலாளி, குறிப்பாகத் தீண்டத்தகாத கீழ்ஜாதி மதராஸி, மிகவும் திருப்திகரமான வேலைக்காரனாக-குறிப்பாக எளிய, லேசான, திரும்பத் திரும்பச் செய்யக்கூடிய வேலைகளுக்கு உகந்தவனாகக் காணப்பட்டான்.
>
> அவன் வளைந்து கொடுக்கக்கூடியவன்; மேலாளர்களுக்கு உட்பட்டு, வேலை செய்வான் அவனை எளிதாகக் கண்காணிக்க முடியும். வட இந்தியர்களைப்போல அவனுக்கு வாழ்க்கை லட்சியங்கள் கிடையாது; நிச்சயமாகச் சீனர்களுக்கு அவன் நிகரில்லை. சீனர்களைப்போன்ற சுயமுயற்சியும் வேலைத் திறமும் அவனுக்குக் கிடையாது.ஆனால், குறைந்த சம்பளத்தில் எஸ்டேட்டுகளிலும் அரசாங்க இலாகாக்களிலும் கட்டுப்படுத்தப் பட்ட வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு இசைந்து வருபவன் அவனேயாகும்."[3]

தொடர்ந்து, அவரே பின்வருமாறும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

> சாதிப்பிரிவினையால் மிருகங்கள்போல் நடத்தப்பட்ட இவர்களுக்கு ஆர்வம், சுயமரியாதை, போன்றவை கிடைக்காமல் அடிமைக் கூட்டங்களாக ஆக்கப்பட்டனர்.[4]

சர் பிரடிரிக் வெல்ட் (Sir Fredrick Weld) என்பவர் 1887-இல் உயரிய காலனித்துவ அதிகாரியாக இருந்தபோது தென்னிந்தியத் தமிழர்களைப்பற்றிப் பின்வருமாறு வருணித்துள்ளார்.

> அமைதியானவர்கள், எளிதில் அடிமைப்படுத்தி விடலாம்.
>
> இவர்களை அதிகப்படுத்துவது நல்லது.[5]

1911-இல் மலாயாவில் தோட்டமொன்றின் ஆங்கிலேய முதலாளி ஒருவர் தமிழர்களைப்பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

> தமிழர்கள் தோற்றத்திலும் உயரத்திலும் தாழ்வானவர்கள். உறுதியற்ற கோழைகள். எப்போதும் அரைப்பட்டினி கிடப்பவர்கள் போல் தோற்றம் தரும் தன்னம்பிக்கை யற்றவர்கள். வெள்ளையர்களின் மேல் குருட்டுத்தனமான மதிப்பு வைப்பவர்கள். பரிதாபத்திற்குரியவர்கள். ஆங்கில ஆட்சிக்குப் பழக்கப்பட்டு எல்லாவகை தோட்டச் சூழ்நிலையிலும் அடங்கிப் போகிறவர்கள். அவர்கள் சம்பளஉயர்வுக்காகப் போராடும் திறனற்றவர்கள். தோட்ட வேலையை விட்டு விலகிப்போய்ச் சுயமாக வாழத் தெரியாதவர்கள். அவர்கள் அடிமை வேலைக்கும் கொத்தடிமைத் தொழிலுக்கும் உரியவர்கள்.[6]

ஒப்பந்தமுறையில் கொண்டுவரும் தொழிலாளர்களின் செலவுகளைத் தோட்ட முதலாளியே ஏற்றுக்கொள்வார். நாட்டிற்கு வரும் தொழிலாளி அச்செலவுகளைக் கடனாகக்கொண்டு, அந்தக் கடன் அடைக்கப்படும்வரை அந்த முதலாளியிடம் கண்டிப்பாக வேலை செய்தாக வேண்டும். கடன்களை அடைக்க 18 மாதம் முதல் 24 மாதங்கள்வரை வேலை செய்ய அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். எனவே, இந்த ஒப்பந்தமுறையில் வந்த ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் மலாயாவில் தங்கள் வாழ்க்கையை ஒரு கடனாளியாகவே தொடங்கினர். கடனைக் கட்டிவிட்டால் விடுதலை. ஆனால், அதற்கான வாய்ப்புதான் எளிதில் கிட்டுவதாயில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் பல வகைகளில் முதலாளிகளால் தந்திரமாக மீண்டும் மீண்டும் கடனாளியாக்கப்பட்டு வேலை வாங்கப்பட்டனர். இதனை ஒரு வகையான புதிய அடிமைமுறை என்று இயுச் டின்கர் (Hugh Tinker) குறிப்பிட்டுள்ளார்.[7] பல்வேறு சிக்கல்களாலும் குழப்பங்களாலும் ஒப்பந்தமுறை மறு ஆய்வு செய்யப்பட்டது. ஒப்பந்தமுறையில் வந்தவர்கள் பல்வேறு இன்னல்களை இங்கு அனுபவித்தனர். மிகக் குறைந்த ஊதியம் அளிக்கப்பட்டுத் தொழிலாளர்கள் ஏமாற்றப்பட்டனர். இதனால் வறுமை, பிணிகள், மனிதாபிமானமற்ற கொடிய தண்டனைகள் ஆகியன தொழிலாளர்களை வதைத்தன. இறப்பு விகிதாச்சாரம் மிக அதிகமாகக் காணப்பட்டது. "ஈக்களைப்போல் செத்துமடிந்தனர்" என்று அன்றைய நிலையைக் குறித்து வரலாற்றாய்வாளர் கே.எஸ்.சந்து குறிப்பிடுகின்றார். இறப்பு விகிதம் 80 முதல் 90

விழுக்காடுவரை இருந்ததாகவும் அவர் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.[6] இந்நிலையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவில் பரவலாக எழுந்த அந்நியருக்கு எதிரான எதிர்ப்புணர்ச்சியானது இந்த ஒப்பந்தக் கூலிமுறைக்குப் பலத்த ஆட்சேபத்தைத் தெரிவித்தது. இந்தக் கடுமையான எதிர்ப்பால் 1910-இல் இம்முறை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

3.2 கங்காணிமுறை

ஒப்பந்தமுறைக்கு மாற்றாகக் கங்காணிமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இம்முறையில் முதலாளிக்குத் தேவைப்படும் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வருவதற்குக் கங்காணி ஒருவர் நியமிக்கப்படுவார். அவர் முறையான ஆவணங்களைச் சமர்ப்பித்து உரிமத்தைப் பெற்று (லைசன்ஸ்) இந்தியா செல்வார். கங்காணி ஓர் இந்தியராக இருப்பார். அவர் இந்தியாவில் முதலாளியின் ஏஜண்டை அணுகித் தேவைப்படும் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சொந்த ஊருக்குச் செல்வார். பின்னர், சொந்தக் கிராமத்திலிருந்தும் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலிருந்தும் மக்களைத் தந்திரமாகப் பேச்சால் கவர்ந்து அவர்களை ஆவடி அல்லது நாகப்பட்டினத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பார். அங்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு அவர்கள் மலாயா அனுப்பப்படுவர். இதற்குக் கங்காணிக்குத் தனியாகக் கமிஷன் அல்லது தலைக்காசு கிடைக்கும். தலைக்காசுக்கு ஆசைப்பட்ட கங்காணிகள் மலாயாவைச் சொர்க்கபுரியாகச் சித்திரித்தனர். அவ்வகையில் திருச்சிராப்பள்ளி, ஆற்காடு, கடலூர், தஞ்சாவூர், செங்கல்பட்டு, சென்னை, விசாகப்பட்டினம், குண்டூர், நெல்லூர் ஆகிய ஊர்களிலிருந்து மிகுதியானோர் கங்காணிகளால் மலாயாவிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். குறிப்பாக, வட தமிழகத்திலிருந்தே அதிகமானோர் மலாயாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்துள்ளனர்.

கங்காணிமுறையில் காணப்பட்ட சிறப்பு என்னவெனில் தென்னிந்தியர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக வருவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். குடும்பத்தோடு வந்தால் தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பும் எண்ணம் அவர்கள் மத்தியில் குறைவாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தினால் அதனை அனுமதித்தனர். இதனால், குடும்பம் குடும்பமாகத் தமிழர்கள் குடிபெயர்ந்தனர். தவிர, இந்தியர்கள் பெருமளவில் வரவேண்டும் என்பதற்காகக் கப்பல் கட்டணமும் நாகப்பட்டினத்திலிருந்து பினாங்கிற்கு ரூ.15-லிருந்து ரூ.8-ஆகக் குறைக்கப்பட்டது.

எனினும், கங்காணிமுறையும் தொழிலாளர் மத்தியில் எவ்வித மாற்றத்தையும் கொண்டு வரவில்லை. மாறாக, தொழிலாளர்களின் நிலைமை சொந்த இனத்தவர்களான கங்காணிகளாலேயே மேலும் மோசமடைந்தது. கங்காணிகள் தங்களின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தித் தொழிலாளர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தைத் தோட்ட நிர்வாகத்திடமிருந்து பெற்றிருந்தனர். தாங்கள் ஐரோப்பிய முதலாளிகளின் ஏஜண்ட் எனும் மமதையால் முதலாளிகளுக்காகச் சொந்த இனத்தையே காட்டிக் கொடுக்கவும் கொடுமைக்குள்ளாக்கவும் பலிகொடுக்கவும் செய்தனர். இம்முறை குறித்தும் பல்வேறு புகார்களும் ஆட்சேபங்களும் எழுந்ததால் கங்காணிமுறையும் 1938-இல் ஒழிக்கப்பட்டது. எனினும், கங்காணிமுறையால்தான் மலேசியாவிலுள்ள தமிழர்களுள் பெரும்பாலோர் குறிப்பாக 43.7% கொண்டு வரப்பட்டுள்ளனர் என்பது

இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.[9] அவ்வகையில் 1910-1938-ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் 1,153,770 தென்னிந்தியர்கள் மலாயா அழைத்து வரப்பட்டுள்ளனர்.[10]

3.3 தோட்டத்தொழிலாளர் நிலை

இவ்வாறு உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்களாக மலாயா வந்தவர்களின் நிலை மிகவும் பரிதாபத்துக்குரியதாய் இருந்தது. தொழிலாளர்கள் நினைத்து வந்ததுபோல் வாழ்க்கை இங்குச் சுலபமாகவும் சுகமாகவும் அமையவில்லை. இங்குக் கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர்களுள் தமிழர்களும் தெலுங்கர்களும் மிக மோசமாக நடத்தப்பட்டனர். அவர்கள் அடிமைகளைப்போல் நடத்தப்பட்டுக் கடுமையாக வேலை வாங்கப்பட்டனர். உடல் வலுவுக்கு மீறிய நிலையில் மிகக் கடுமையான வேலைகள் செய்யவும் பணிக்கப்பட்டனர். கொடிய விலங்குகளும் மிகுந்த விஷம் கொண்ட பாம்புகளும் நிறைந்த அடர்ந்த காடுகளை வெறுங்கால் களோடும் அரைகுறை ஆடைகளுடனும் அழித்து ரப்பர் பயிரிட்டனர். மிகுதியானோர் காடுகளை அழித்து, நிலங்களைப் பண்படுத்தும் கட்டத்திலேயே இறந்துபோயினர். இதனைத் தஞ்சோங் மாலிம் அருகில் உள்ள எஸ்கோட் தோட்ட மானேஜரின் கூற்று உறுதிப்படுத்துகின்றது. அத்தோட்டத்தில் இறப்புகள் அதிகமாக நிகழ்ந்துள்ளதனை அவர் ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். அவர் கூற்றுப்படி 1912-ஆம் ஆண்டின் மறுபாதியில் மட்டும் 195 பேரும் 1913-இல் முதல் மூன்று மாதங்களில் மட்டும் 50 பேரும் இறந்துள்ளனர்.[11] தவிர, மலாயாவில் இந்தியர்களின் மரணம் பற்றிச் சொல்லும்போது கே.எஸ்.சந்து அவர்கள் நாட்டின் சுதந்திரம் வரை இறந்துபோன இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை 12 இலட்சம் பேர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.[12]

தொழிலாளர்களை எவ்வளவு அதிகம் வேலை வாங்கமுடியுமோ அவ்வளவு வேலை வாங்கிக் கசக்கிப் பிழிந்தனர். தொடக்கத்தில் வேலை நேரம் காலை ஆறுமணிமுதல் மாலை ஆறுமணி வரையில் இருந்தது. ஆனால், ஊதியமோ எவ்வளவு குறைத்துக் கொடுக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்குக் குறைவாகக் கொடுக்கப்பட்டது. சம்பளம் வழங்குவதிலும் பாரபட்சம் காட்டப் பட்டது. ஒரே இடத்தில் ஒரே மாதிரியான வேலை செய்யும் சீனர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் சம்பள விகிதங்கள் மாறுபட்டிருந்தன. 1929-இல் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் 45 முதல் 50காசுகள் பெற்றபோது சீனத்தொழிலாளர்கள் 80காசுகள் முதல் 90காசுகள் வரை பெற்றனர். இறுதியில் உழைத்து உருக்குலைந்தவர்கள் சக்கைகளைத் துப்புவதுபோலத் தூக்கி எறியப்பட்டனர். பலர் நிரந்தர நோயாளிகளாயினர். அவர்களுள் பலர் பயனற்றவர்களாய் இந்திய மண்ணிற்கே திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்.

அடிப்படை வசதிகளோ அறவே செய்து தரப்படாத நிலையில் கொத்தடிமை வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். திட்டமிட்டே நகர்ப்புறத்திலிருந்து வெகுதூரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த குடியிருப்புகள், கருப்புப் பச்சை சாயமிட்ட பலகையால் ஆன அறைகளற்ற வரிசை வீடுகள், விளக்கு வசதியற்றநிலை, தூய்மையற்ற கிணற்று/ஆற்று நீர், மோசமான மலக்கூடங்கள் ஆகியன அவர்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை மோசமாக்கின. மேலும், கங்காணிகள் சதா கையில் பிரம்போடு சுற்றுவதும் சிறிய குற்றத்திற்குக்கூட அடித்து நொறுக்குவதும் கங்காணி, கிராணி, ஆங்கிலத்துரை ஆகியோர் மரியாதையின்றிக் கொச்சைச்

சொற்களில் திட்டுவதும் சர்வசாதாரணமாகக் காணக்கூடிய அன்றாடக் காட்சிகளாக இருந்தன. கிராணிகளையும் துரைகளையும் கண்டால் சைக்கிளிலிருந்து கீழே இறங்கி மரியாதை செய்ய வேண்டும் என்றும் தலைப்பாகை கட்டக்கூடாது என்றும் தோளில் துண்டு போடக்கூடாது என்றும் அத்துண்டை இடுப்பில்தான் கட்ட வேண்டும் என்றும் கைகட்டியே பேசவேண்டும் என்றும் காலணி அணியக்கூடாது என்றும் பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன. பிரசவ விடுமுறை ஓரிரு நாள்கள் மட்டுமே அளிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களின் அறிவை மயக்கவும் சிந்திக்க விடாமல் தடுக்கவும் தோட்டங்கள் தோறும் தோட்ட முதலாளிகள் கள்ளுக்கடைகளைத் திறந்தனர். மலாயா மத்திய இந்தியர் சங்கம் 1937 டிசம்பரில் இந்திய அரசின் ஏஜண்டுக்கு அளித்த ஒரு மகஜரில் தொழிலாளர்கள் 1935-இல் கட்குடிக்காக $5,204,295 செலவு செய்ததாகவும் அதில் அரசாங்கத்திற்கு $2,081,718 வருவாய் கிடைத்ததாகவும் தெரிவிக்கின்றது.[13] கள்ளுக்கடைகள் அவர்களைச் சேமிக்க வழியில்லாமல் செய்தன.

இவற்றால் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உடல், உளப் பாதிப்புகளுக்கு ஆளானார்கள். உடல் நலம், மன நலம் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்டனர். போதிய மருத்துவ வசதிகளும் செய்து தரப்படவில்லை. தோட்டத்தில் தோட்ட நிர்வாகத்தின் கையாளாக இருக்கும் மருந்தகப் பணியாளர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டிருப்பார். அப்பணியாளரின் அலட்சியப்போக்கும் அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தும் நிலையும் தவறாக நடந்து கொள்ளுதலும் நோயாளிகளின் நிலையை மேலும் மோசமடையச் செய்து இறக்க வைத்தன.

4. தொடக்ககாலத் தொழிலாளர் போராட்டங்கள்

தொடக்ககாலத்தில் தொழிலாளர் மத்தியில் போராட்டம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் இருந்தது. கல்வியறிவும் விழிப்புணர்ச்சியும் அற்ற பாமரத்தனமே இதற்கு முதன்மைக் காரணம் எனலாம். தவிர, தொடக்ககாலத்தில் தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாகத் தங்காமல் இந்நாட்டிற்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்ததாலும் தங்கள் குறைபாட்டை அவ்வளவாகக் கண்டுகொள்ளாமல் விட்டனர். எனினும், தொடக்க காலங்களில் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குள்ள அதிருப்தியைச் செய்யும் வேலைகளை அப்படியே போட்டுவிட்டு வேறு இடங்களுக்கு ஓடிப்போவதில் காட்டினர். அன்றைய நிலையில் தோட்டநிர்வாகத்தினரின் அடி, உதை போன்ற கொடிய தண்டனைகளுக்குப் பயந்து வேலையிலிருந்து ஓடிவிடுவது ஒன்றே தப்பிக்கும் வழியாக அவர்களுக்குத் தோன்றியது. அவ்வகையில் 1880-இல் புரோவின்ஸ் வெல்லஸ்லி மாநிலத்தில் தோட்ட வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருந்த தொழிலாளர்களுள் 319 பேர் வேலையிலிருந்து ஓடிவிட்ட குறிப்பு முதன்முதலாகக் கிடைக்கின்றது.[14]

1930-க்கு முன்பு தொழிலாளர் நலன் பேணும் தொழிற்சங்கங்கள் ஏதும் உருவாகவில்லை. 1934-இல்தான் முதல்முறையாக மலாயாப் பொதுத் தொழிலாளர் சங்கம் (Malayan General Labour Union) தோன்றியது. இதற்குப் பின்னரே இச்சங்கம் ரப்பர்த் தோட்டப்பாட்டாளிகளுக்காகப் போராட்டங்களைத் திட்டமிட்டு நடத்தத் தொடங்கியது. அடிப்படை வசதிகளுக்காகவும் ஊதிய உயர்வுக்காகவும் இவர்கள் போராட்டங்கள் நடத்தினர். அந்நோக்கங்களுக்காகவே, 1934-க்கு முன் குறிப்பாக 1910 -க்கும் 1930-க்கும் இடைப்பட்ட

காலப்பகுதியில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தோட்டங்களில் போராட்டங்கள் நடந்தன. அவை யாவும் தன்னெழுச்சியால் நடந்தவை ஆகும். அவ்வகையில் 1912, டிசம்பர் ஏழாம் தேதி சிலாங்கூர் மாநிலத்தில் சுங்கைத் திங்கி தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 1500 பேர் ஒன்றுகூடித் தங்களின் அடிப்படை வசதிகளுக்காகத் தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு எதிராகப் போராட்டத்தைத் தொடங்கியதே தோட்டத் தொழிலாளர் வரலாற்றில் முதல் போராட்டமாகக் கருதப்படுகின்றது.[15] தொழிலாளர்கள் வேலைகளைப் போட்டுவிட்டுக் கிள்ளானை நோக்கி நடந்தனர். இந்தப் போராட்டத்திற்கான முக்கியக்காரணம் யாதெனில் தொழிலாளர்களுக்கு ஆறு மாதங்களாகச் சம்பளம் கொடுக்கப்படாதது ஆகும். ஆனால், வலிமையற்ற இவர்களின் இம்முயற்சி மிக எளிதில் அதிகார வர்க்கத்தால் ஒடுக்கப்பட்டது. அப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டதோடு இந்தியாவிற்கும் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். அதனைத்தொடர்ந்து, 15-ஆம் தேதி ஏப்ரல் 1913-இல் தஞ்சோங் மாலிம் அருகிலுள்ள எஸ்கோட் தோட்டத்தில் போராட்டம் நடந்தது. சுமார் 280 தொழிலாளர்கள் தங்களின் வேலைகளைப் போட்டுவிட்டுத் தாப்பா நகரை நோக்கிக் குடும்பம், உடைமைகள் சகிதமாக நடந்தனர். ஆனால், தொழிலாளர் அதிகாரியின் (Controller of Labours) குறுக்கீட்டினால் இம்முயற்சி தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.

முப்பதுகளிலும் போராட்டங்கள் பரவலாகத் தோட்டங்களில் நடந்துள்ள குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. 1936-இல் பேராக் மாநிலத்தில் உள்ள மெலிந்தாங் தோட்டம், நோவா ஸ்கோஷியா தோட்டம், செலாமா தோட்டம் ஆகியவற்றில் போராட்டங்கள் நடந்தன. 1937-இல் நிபோங் திபால் அருகிலுள்ள டிரன்ஸ்கிரியான் தோட்ட மக்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்கினர். அதே ஆண்டில் பேராக் மாநிலத்தில் உள்ள ஜோங் லண்டோர் தோட்டம், சுங்கை பாவாஸ் தோட்டம், பிளமிங்டன் தோட்டம், களும்பாங் தோட்டம், கீன் கோங் கொங்சி தோட்டம், சுங்கை தோட்டம், ஜென்ட்ராட்டா தோட்டம் ஆகியவற்றில் போராட்டங்கள் நடந்தன. இவற்றுள் பல போராட்டங்கள் வெற்றி பெற்றன. இதனால் பயந்துபோன தோட்ட முதலாளிகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் துணையுடன் தொழிலாளர் அமைப்புகளைக் கடுமையான தாக்குதலுக்கும் அடக்குமுறைக்கும் உட்படுத்தினர். அவற்றை வழிநடத்திய தொழிலாளர் தலைவர்கள் பலர் நாடு கடத்தப்பட்டனர்; சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். சிலர் கொல்லப்பட்டனர்.

5. 1941-இல் நடைபெற்ற தொழிலாளர் போராட்டம்

ஆனால், முப்பதுகளின் இறுதியில் நிலைமை வேறுவிதமாக அமையத் தொடங்கியது. முப்பதுகளில் இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சி வலுப்பெற்றது. அதனால் முப்பதுகளின் பிற்பகுதியில் காணப்பட்ட தீவிரமான இந்தியத் தேசியத்தால் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் விழிப்புணர்ச்சியும் போராட்ட உணர்வும் பெற்றனர். அதன் விளைவாக 1936-இல் மலாயா மத்திய இந்தியர் சங்கம் (Central Indian Association of Malaya) என்ற அமைப்பு உருவானது. இவ்வமைப்பு பிரிட்டிஷாருக்கான எதிர்ப்புணர்ச்சியைப் பரப்பியது. இந்த அமைப்பின் தொடர் போராட்டங்களின் மூலம் 1938-இல் கங்காணிமுறை அகற்றப்பட்டதோடு, பெருமளவில் இந்தியர்களை இந்நாட்டிற்குக் கொண்டுவருவதற்கு முற்றுப் புள்ளியும் வைக்கப்பட்டது. இதனால் இந்தியர்களின் மத்தியில் இந்திய உணர்வு மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. அதன் விளைவாக இந்தியத் தலைவர்களான

மகாத்மா காந்தி, பண்டித நேரு, பெரியார், சந்திர போஸ், முகமது அலி ஜின்னா ஆகியோரின் பிறந்தநாள் விழாக்கள் விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டன. இதில் திருவள்ளுவர் விழாவும் சேர்ந்து கொண்டது. இவ்வமைப்பே இந்தியத் தலைவர்களான பண்டிட் நேரு, அனைத்திந்தியத் தொழிலாளர் காங்கிரஸைச் சேர்ந்த ஏ.கே.கோபாலன் போன்றோரை வரவழைத்து இங்குள்ள மக்களுக்கு விழிப்பைத் தந்து ஒற்றுமையுணர்வு வளர வழிவகுத்துத் தந்தது. இந்தியத் தலைவர்களால் மலாயா மத்திய இந்தியர் சங்கத்தலைவர் என்.ராகவன், ஆர்.எச்.நாதன், ஜி.சுப்பிரமணிய ஐயர் போன்றோர் தொழிற்சங்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்துகொண்டனர். இவர்களின் எழுத்துகள் தேசிய உணர்வையும் முற்போக்குச் சிந்தனையையும் தூண்டின. இவர்களின் கருத்துகளும் சிந்தனைகளும் தி இந்தியன் (The Indian), தமிழ் நேசன், தமிழ்க்கொடி, ஜெயமணி, பாரதமித்திரன், ஜனநாயகம், சமுதாய ஊழியன் முதலான பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. இவற்றின் தாக்கத்திற்கு ஆட்பட்ட தொழிலாளர்கள் தங்களின் உரிமைகளுக்கும் அடிப்படை வசதிகளுக்கும் போராட்டமே சரியான தீர்வு என்ற கட்டத்திற்குள் தள்ளப்பட்டனர்.

அதேநேரத்தில் 1937-இல் நடைபெற்ற சீனர்களின் வேலைநிறுத்தப் போராட்டம் வெற்றி பெற்று, அவர்களுக்கு மட்டும் சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்பட்டதானது தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சிந்தனையைப் போராட்டத்தின் மீது வலுப்பெறச் செய்தது. மேலும், மலாயா மத்திய இந்தியர் சங்கமும் வேலைநிறுத்தத்தின் தேவையை வலியுறுத்தியது. தோட்டத் தொழிலாளர் சம்பளமோ 1928-க்குப்பிறகு எந்த மாற்றமில்லாமல் நாளொன்றுக்கு ஆணுக்கு 50 காசாகவும் பெண்ணுக்கு 40 காசாகவும் அப்படியே இருந்தது. இந்நிலையில் டிசம்பர் 1936-இல் ஆங்கிலேயர் இந்தியப் பிரதிநிதி வி.சீனிவாச சாஸ்திரியைத் தொழிலாளர் நிலவரம் அறிய மலாயாவிற்கு அனுப்பி வைத்தது. அவர் அப்போது நடப்பிலுள்ள சம்பளமே போதும் என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினார்.[16] இந்த அறிக்கையால் (Report on the Condition of Labour in Malaya) தொழிலாள வர்க்கம் அதிர்ச்சி அடைந்தது. மே மாதம் 1937-இல் பண்டித நேரு மலாயா வந்தார். அவர் தொழிலாளர் நிலையைப் பார்த்து ஒரு பரிந்துரை வழங்கினார். அதனாலும் எந்தவொரு நன்மையும் ஏற்படவில்லை. இவ்வாறு தொழிலாளர்கள் அதிருப்தி அடைந்திருந்த நேரத்தில் முதலாளிகள் அரசின் துணையோடு ரப்பரின் விலை வீழ்ச்சி கண்டுவிட்டது என்ற காரணத்தைக் கூறி 1938-இல் தினமொன்றுக்கு ஆணுக்கு 40 காசாகவும் பெண்ணுக்கு 32 காசாகவும் சம்பளத்தைக் குறைத்தனர்.

இவற்றால் உந்தப்பட்ட நிலையில் 1940-க்குள் சிலாங்கூர் மாநிலத்திலுள்ள தொழிலாளர்களும் கங்காணிகளும் ஒருங்கிணைந்தனர். சில கோரிக்கைகளைத் தோட்டமுதலாளிகளின்முன் வைத்தனர். ஆனால், இக்காலப்பகுதி இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்துகொண்டிருந்த வேளையாதலால், தொழிலாளர்களின் சம்பள உயர்வு உள்ளிட்ட கோரிக்கைகள் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டன. தவிர, போராட்டம் போன்ற இடையூறு செய்பவர் மீது கடும் நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படப் பரிந்துரையும் செய்யப்பட்டது. இதற்கிடையில் 1940-க்கும் 1941-க்கும் இடையில் ரப்பரின் விலை உயர்ந்தது. ஆனால், ரப்பர்விலை உயர்வுக்குத் தக்கபடி தொழிலாளர் சம்பளம் உயர்த்தப்படவில்லை. தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளை

முதலாளிகள் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஏனெனில், சீனர்களைப் போல இந்தியர்கள் பலாத்காரத்தில் இறங்கமாட்டார்களென்றும் வேலைநிறுத்தம் செய்ய அவர்களிடம் போதிய பொருளாதாரபலம் இல்லையென்றும் அவர்களுக்கு உதவுவதற்குச் சுதந்திர அரசு இந்தியாவில் இல்லையென்றும் அறிந்ததனால் புறக்கணித்தனர். இந்நிலையில் வேறுவழியின்றி ஒருங்கிணைந்த போராட்டமே சரியான வழி என்ற நிலைக்குத் தொழிலாளர்கள் தள்ளப்பட்டனர். இதற்கு மலாயா மத்திய இந்தியர் சங்கமும் ஆதரவுக்கரம் நீட்டியது.

இதே காலப்பகுதியில் இந்திய விடுதலைப்போரில் ஈடுபட்டிருந்த சிலர் அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். அவ்வகையில் சிலர் அன்றைய மலாயாவுக்கும் வந்தனர். இங்குத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மிக மோசமான அவலநிலையைக் கண்டு இரங்கி அவர்களுக்காகப் போராட்டத்தில் இறங்கவும் முன் வந்தனர். அவர்கள் தோட்டந் தோட்டமாகச் சென்று தங்களின் பேச்சு வன்மையால் தொழிலாளர்களைத் தட்டி எழுப்பி, எழுச்சியை ஊட்டினர். அதனால் மேலும் விழிப்படைந்த தொழிலாளர்கள் தங்களின் அடிப்படை வசதிகளுக்காகவும் ஊதிய உயர்வுக்காகவும் போராட்டம் நடத்தத் துணிந்தனர். இதன் விளைவாக இறுதிக் கட்டமாக 1941-இல் கோலாலும்பூருக்கு அருகிலுள்ள கிள்ளான் வட்டாரத்தில் இந்தியர்களின் போராட்டம் வேலைநிறுத்த உருவில் ஆரம்பமானது. மலாயா வரலாற்றிலேயே இன்றளவிலும் இந்த வேலை நிறுத்தம்தான் மிகப்பெரிய வேலை நிறுத்தமாக வருணிக்கப்படுகின்றது. தமிழ் நேசன் துணையாசிரியராக இருந்த சமூகச் சீர்திருத்தவாதியும் காங்கிரஸ்வாதியுமான ஆர்.எச்.நாதன் பத்திரிகை நிருவாகத்துடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக அதிலிருந்து வெளியேறி, தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அடிப்படைக் கோரிக்கைகளுக்காக நடத்தப்பட்ட இந்த வேலை நிறுத்தத்திற்குத் தலைமை ஏற்றார். அவர் தலைமையில் இயங்கிய கிள்ளான் வட்டார இந்தியர் சங்கம் இந்த வேலை நிறுத்தத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தது. இவரோடு டி.சுப்பையா என்பவரும் இணைந்து போராட்டத்தை வழி நடத்தினார். இந்த வேலை நிறுத்தத்தில் தொழிலாளர்கள் 14 கோரிக்கைகளை முன் வைத்தனர்.[17] இவற்றைப் பரிசீலித்து ஏற்பதற்கு ஒருவாரகால அவகாசம் தோட்ட முதலாளிகளுக்கு வழங்கப்பட்டது. தோட்டமுதலாளிகள் கோரிக்கைகளைப் புறக்கணிக்கவே, 1941-இல் கிள்ளான் வட்டாரத்தில் 20,000 தொழிலாளர்களோடு 28 தோட்டங்களில் வேலைநிறுத்தப் போராட்டம் தொடங்கியது. பல மாவட்டங்களுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் அது பரவிற்று. இப்போராட்டம் மூன்று கட்டங்களாக நடந்தேறியது. அவை:

அ. பிப்ரவரி தொடக்கம் முதல் ஏப்ரல் 5-ஆம் தேதி வரை

ஆ. ஏப்ரல் 15-ஆம் தேதி முதல் மே 3-ஆம் தேதி வரை

இ. மே 6-ஆம் தேதி முதல் மே 19-ஆம் தேதி வரை

முதலிரண்டு கட்ட வேலை நிறுத்தங்களும் அமைதியான முறையில் நடந்தன. தோட்ட முதலாளிகள் தண்ணீர், உணவுப்பொருள்கள் போன்றவற்றைத் தடை செய்தனர். இரக்கமும் இனவுணர்வும் கொண்ட நகர்ப்புறத் தமிழர்களும் பிற தோட்டப் பாட்டாளிகளும் உணவு, மருந்து, பணம் போன்ற பொருள்களைப் போராடும் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கினர். தொழிலாளர்கள் எதற்கும்

அஞ்சாமல் காங்கிரஸ் கொடிகளைப் பறக்க விட்டும் காந்தித் தொப்பிகளை அணிந்தும் தங்களின் மறுப்பைச் சாத்வீக முறையில் தெரிவித்தனர். மூன்றாம் கட்ட வேலை நிறுத்தம் முதலாளிகளின் மூர்க்கத்தனத்தால் திசை திருப்பப்பட்டது. மே 6-ஆம் தேதி தொழிலாளர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய ஆர்.எச்.நாதன் கைது செய்யப்பட்டார்.நாதனின் கைது தொழிலாளர்களிடையே உறங்கிக் கொண்டிருந்த வீரத்தைத் தட்டி எழுப்பியது. இதனை எதிர்த்துப் போராட்டங்கள் கடுமையாக எழுந்தன. அவரின் விடுதலைக்காக மீண்டும் தொழிலாளர்கள் மறியலில் ஈடுபட்டனர். பின்னர் அந்தப் போராட்டம் கலவரமாக வெடித்தது. இதனால் கிள்ளான் வட்டாரம் மட்டுமல்லாது பத்து தீகா, கோலக்கிள்ளான், கோலாலும்பூர், பந்திங், காப்பார், ஜெரம், கோலசிலாங்கூர், ரவாங், குவாங், பத்து ஆராங், தஞ்சோங் மாலிம் எனப் பல ஊர்களுக்கும் இக்கலவரம் பரவிற்று. மாலுமியற்ற மரக்கலம்போன்ற நிலையிலிருந்த தொழிலாளர்களின் பொறுமை எல்லை மீறியது. இதனால் தோட்ட நிர்வாகத்தின் உற்பத்திப் பொருள்கள் தோட்டங்களிலிருந்து வெளியாகாமல் தடுக்க, தோட்டச் சாலைகளை அடைத்தனர். ரப்பர் மரங்களை வெட்டித் தள்ளினர், தொலைபேசித் தொடர்புகளை அறுத்துத் துண்டித்தனர். தொழிலாளர்களுக்கும் போலீசாருக்கும் கைகலப்புகள் பல நிகழ்ந்தன. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் கிள்ளான் நகரில் கூடி, காவல் நிலையத்திற்கு முன் மறியல் செய்து தலைவரை விடுவிக்கக் கோரினர். போலீசார் தொழிலாளர்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து மறியலைக் கலைத்தனர்.

எனினும், போலீசாரால் கலவரத்தைக் கட்டுப்படுத்த இயலாத நிலையில், அதனை ஒடுக்க ஆங்கிலேய அரசு ஈப்போவிலிருந்த இந்திய இராணுவத்தைப் போராட்டப் பகுதிகளுக்குள் ஏவியது. தவிர, மலாயாவிலிருந்த ஆஸ்திரேலிய இராணுவத்தினர் சிங்கப்பூரிலிருந்த மலாய் இராணுவத்தினர் ஆகியோரும் வரவழைக்கப்பட்டனர். சொந்த இனத்தை, சொந்த இனத்தைக் கொண்டே அடக்கி ஒடுக்கியதை அரசும் தோட்ட முதலாளிகளும் வேடிக்கை பார்த்தனர். இந்திய இராணுவம் தனது பணியை நன்றாகவே செய்து முடித்தது. இராணுவத்தின் கவச வாகனங்கள், டாங்கிகள் தோட்டங்களுக்குள் நுழைந்து, 15 நாள்கள் பாட்டாளி மக்களை ஓட ஓட விரட்டித் தாக்கின. ஆயுதமற்ற நிராயுதபாணிகளான தொழிலாளர்கள் மீது அடிதடியும் துப்பாக்கிப் பிரயோகமும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. போர் மரபு மீறப்பட்டு, பெண்களும் தாய்மார்களும் சேர்ந்து தாக்கப்பட்டனர். உயிர்ச்சேதங்களினாலும் பிற பாதிப்புகளாலும் தொழிலாளர்கள் துவண்டனர். இறுதியாக, மே 17-இல் வேலை நிறுத்தங்கள் ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. மே 19-இல் ஆர்.எச்.நாதன் உடனடியாக நாடு கடத்தப்பட்டார். அவரோடு இணைந்திருந்த டி.சுப்பையாவும் நாடு கடத்தப்பட்டார். தொழிலாளர்களின் சில கோரிக்கைகள் மட்டும் ஏற்றுக்கொண்ட தோட்டநிர்வாகம் ஆண்களுக்கு 60 காசுகளும் பெண்களுக்கு 50 காசுகளும் தருவதற்கு முன்வந்தது.[18]

இப்போராட்டத்தில் 5 பேர் மாண்டனர் என்றும் 386 பேர் கைதாயினர் என்றும் 21 பேர் நாடு கடத்தப்பட்டனர் என்றும் 49 பேர் கிள்ளான் வட்டாரத்திலிருந்து வெளியாக்கப்பட்டனர் என்றும் அரசு தரப்பு கூறியது. ஆனால், சூடுபட்டு இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் என்றும் கணவரைக் காக்கத் தங்களையே கேடயமாக்கிக்கொண்டு கணவர்முன் நின்றிருந்த பெண்களையும் விடாமல் சுட்டுத் தள்ளினர் என்றும் தொழிலாளர் தரப்புத் தகவல்கள் கூறின. இது தொடர்பாகப்

பொது ஆய்வு ஒன்று நடத்த வேண்டும் என்று அப்போது பல தரப்பாலும் பரவலாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால், இப்போராட்டத்தை மூடி மறைப்பதிலேயே குறியாக இருந்த ஆங்கிலேய அரசு, இப்போராட்டம் தொடர்பாக எந்தப் பொது ஆய்வையும் நடத்தவில்லை என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறாக, தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கான குரல் பிரிட்டிஷாரின் ஆயுதவன்மையால் நசுக்கப்பட்டது; அடக்கப்பட்டது. சாதாரணக் கூலிகளின் கோரிக்கைகளுக்கு வளைந்து கொடுப்பதா என்ற பிரிட்டிஷாரின் ஆணவப்போக்கே இந்தப் போராட்டம் திசை திரும்பவும் பேரழிவுகள் நேரவும் வழிவகுத்துக் கொடுத்தது. இதனால் இந்தியர்களுக்குப் பிரிட்டிஷார்மீது வெறுப்புப் பெருகியது. கோழைக்கூட்டம் என்று கருதப்பட்ட இந்தியர்கள் பொங்கி எழுந்தால் தோட்டங்கள் மட்டுமல்ல, நாடும் தாங்காது என்பதனை முதன்முறையாகப் பிரிட்டிஷார் அனுபவப்பூர்வமாக உணர்ந்தனர். இந்தப் போராட்டத்தைப்பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்ட ஆய்வாளர் மு.வரதராசு பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

> கிள்ளான் பகுதியை மலாயாவின் பஞ்சாப் என்றுதான் கூறவேண்டும்.சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற பஞ்சாப் படுகொலையை நடத்திய அதே பிரிட்டிஷ் அதிகார வர்க்கம்தான் அதே இந்தியர்கள் மீது கிள்ளான் பகுதியிலும் படுகொலையை நடத்தியது.[19]

6. தொகுப்புரை

- ஆங்கிலேயர் மலாயாவில் தோட்டத்துறையில் உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்களாக வேலை செய்வதற்குத் தென்னிந்தியர்களைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியிலும் பெருமளவில் ஒப்பந்தமுறையிலும் கங்காணிமுறையிலும் கொண்டு வந்தனர்.
- தோட்டப்பாட்டாளிகளின் வாழ்வியல்நிலை மிகவும் பரிதாபத்துக் குரியதாய் இருந்தது. அவ்வப்போது தொடக்ககாலத்திலிருந்தே தங்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்தும் போராடியும் வந்துள்ளனர். எனினும், 1941-இல் தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்க வாதிகளின் துணையோடு நடத்திய போராட்டமே மிகப்பெரிய போராட்டமாக வரலாற்றில் அமைந்துவிட்டது.
- 1941-இல் நடைபெற்ற இப்போராட்டத்தைத் தோட்டமுதலாளிகள் ஆளும் வர்க்கத்தைக்கொண்டு அடக்கினர். அப்போதைய காலனித்துவ அரசு போலீஸ்படை, இராணுவம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு அப்பாவித் தொழிலாளர்களின் அடிப்படை உரிமைகளை நசுக்கியதுடன் அடிப்படை வசதிகளுக்கான கோரிக்கைகளுக்கும் செவிசாய்க்கவில்லை.

7. மேற்கோள்குறிப்புகளின் விளக்கம்

1. ராமசாமி,பி. (1999) மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வும் போராட்டங்களும்,கோலாலம்பூர்: செம்பருத்தி பதிப்பகம், (முதற் பதிப்பு), பக். 14-15.
2. மேலது, ப.15.
3. Karnial Singh Sandhu, (1969), **Indians in Malaya**, Cambridge: The University Press. pp.171- 183.
4. Ibid. pp.171-183.

5. மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வும் போராட்டங்களும், ப.21.
6. அறிவானந்தன்,மெ. (2004) இது எங்கள் சுவடு - இருபதாம் நூற்றாண்டில் மலேசிய இந்தியர்கள், கிளானா ஜெயா (முதற்பதிப்பு), ப.41.
7. மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வும் போராட்டங்களும், பக்.20-21.
8. மேலது, ப.24.
9. மலேசிய நண்பன் 28.08.2005, ப.3.
10. மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வும் போராட்டங்களும்,ப.25.
11. மேலது,ப.45.
12. **Indians in Malaya**,.pp.171-183.
13. பாலபாஸ்கரன்,ந. (1995) மலேசியத் தமிழ்ச்சிறுகதை, புதுச்சேரி: அரசி பதிப்பகம் (முதற்பதிப்பு) ப.15.
14. மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வும் போராட்டங்களும்,ப.43.
15. மேலது,ப.43.
16. நெடுமாறன் முரசு (2007), மலேசியத் தமிழரும் தமிழும், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் (முதற்பதிப்பு), ப. 38-39.
17. பின்னிணைப்பு ஒன்றைக்காண்க.
18. சந்திகாந்தம்,ப.(2008), 200 ஆண்டுகளில் மலேசிய இந்தியர்கள், கோலாலம்பூர்: உமா பதிப்பகம் (முதற்பதிப்பு) ப.85.
19. வரதராசு,மு. (1990), மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், சென்னை: இராசகிளி பிரிண்டர்ஸ் (முதற்பதிப்பு), ப.85.

8. மேற்கோள் நூற்பட்டியல்

1. Karnial Singh Sandhu, (1969), **Indians in Malaya**, Cambridge: The University Press.
2. Arasaratnam,S. (1979) **Indians in Malaysia and Singapore: Petaling Jaya,** Oxford University Press. (Revised Edition)
3. ராமசாமி,பி. (1999) மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வும் போராட்டங்களும், கோலாலும்பூர்: செம்பருத்தி பதிப்பகம் (முதற்பதிப்பு).
4. அறிவானந்தன்,மெ. (2004) இது எங்கள் சுவடு - இருபதாம் நூற்றாண்டில் மலேசிய இந்தியர்கள், கிளானா ஜெயா.(முதற்பதிப்பு).
5. பாலபாஸ்கரன்,ந. (1995) மலேசியத் தமிழ்ச்சிறுகதை. புதுச்சேரி: அரசி பதிப்பகம் (முதற்பதிப்பு).
6. நெடுமாறன் முரசு (2007), மலேசியத் தமிழரும் தமிழும். சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் (முதற்பதிப்பு).
7. சந்திகாந்தம்,ப. (2008) 200 ஆண்டுகளில் மலேசிய இந்தியர்கள். கோலாலும்பூர்: உமா பதிப்பகம் (முதற்பதிப்பு).
8. வரதராசு,மு. (1990) மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், சென்னை: இராசகிளி பிரிண்டர்ஸ் (முதற்பதிப்பு).
9. ஜானகிராமன்,மா. (2006) மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை, கோலாலும்பூர்: அஷ்வின் டிரேடிங் (முதற்பதிப்பு).

10. கலைமுத்து,க. (2008) மலேசிய இந்தியர்கள் ஓராய்வு, கோலாலும்பூர்: பைன் ஆர்ட்பிரிண்டிங் வேர்க்ஸ் (முதற்பதிப்பு).

11. வரதராசு,மு. (1993) எங்கே என் பங்கு - தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொடரும் பிரச்சனைகள், சென்னை;சென்னை மீடியா & பிரிண்டிங்ஸ் (முதற்பதிப்பு).

12. வரதராசு,மு. (2004) எரிந்து கொண்டிருக்கும் தமிழினம், சென்னை: பொன்னி (முதற்பதிப்பு).

13. வரதராசு,மு. வஞ்சிக்கப்படும் மலேசியத் தமிழ்க்கல்வி - போராடும் மக்கள், சென்னை: முல்லை அச்சகம் (முதற்பதிப்பு).

பின்னிணைப்பு 1

தொழிலாளர்களின் 14 கோரிக்கைகள் பின்வருமாறு:

1. சீனத் தொழிலாளிகளைப் போலவே தாங்களும் அதிக வேலை செய்வதால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் சம்பள விகிதம் எங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.
2. எங்களை மிருகங்களைப்போல் நடத்தும் குமஸ்தாக்களை விலக்கி விட்டு, எங்கள் பாஷையினர்களையே குமஸ்தாக்களாக நியமிக்க வேண்டும்.
8. எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு உண்மையாகக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டும்.
4. எங்கள் பெண்களை வெள்ளைத்துரைகளும் கருப்புத்துரைகளும் கற்பழிக்கும் பழக்கம் ஒழிய வேண்டும்.
5. நோய்வாய்ப்பட்ட காலத்தில் எங்களுக்கு உண்மையான வைத்திய உதவியளிக்க வேண்டும்.
6. கள்ளுக்கடைகளை உடனே மூடிவிட வேண்டும்.
7. எங்களுக்குக் கூட்டம் கூட்டவும் பேசவும் உரிமை வேண்டும்.
8. எங்கள் நண்பர்களும் உறவினர்களும் எங்களிடத்திற்கு வந்து பேசிப்போக அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.
9. நாங்கள் சைக்கிள்களில் ஏறிச்செல்ல அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.
10. நாளொன்றுக்கு 10-12 மணிநேர வேலை வாங்கும் பழக்கம் ஒழிய வேண்டும்.
11. குறைகளை எடுத்துக்காட்டுபவர்களையும் சிறிது சுதந்திர உணர்ச்சியுடன் நடப்பவர்களையும் போலிக் காரணம் கூறி வேலையினின்று விலக்கி, போலீசிடம் ஒப்படைக்கும் பழக்கம் தொலைய வேண்டும்.
12. எங்களுடைய நலன்களைக் கவனிக்க இந்தியத் தேசியக் காங்கிரஸ் சபை கூறும் விதிகளை மனோவாக்குக்காய பூர்வமாக எடுத்து நடத்த ஒரு பலமுள்ள ஸ்தாபனம் இங்கு அமைக்கப்பட வேண்டும்.
13. படிக்காத தொழிலாளர்களை ஏற்றுக்கொள்வதுபோல் இந்நாட்டுச் சர்க்கார் படித்த இந்தியர்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.
14. திருட்டுக் கங்காணிகள் மூலமும் தர்மார்டர் மூலமும் இந்தியாவிலுள்ள கிராம மணியக்காரர்களையும் எங்களையும் ஏமாற்றி ஆள் திரட்டி இங்குக் கொண்டு வரும் பழக்கம் அறவே ஒழிய வேண்டும்.

"பெண்டிர் விடுதூது" வில் வாழ்வு மதிப்பீட்டு நோக்கு

பா. மீனாகுமாரி

இலக்கிய வகைகள் சங்க காலந்தொட்டு இன்றுவரை பல்வேறு வகைகளாகவும் காலச்சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவும் வளர்ந்து வரும் சிறப்புடையன. தமிழ் இலக்கியங்களில் சிற்றிலக்கியங்கள் எல்லாக் காலத்தும் காணப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை சிற்றிலக்கியங்கள். சிற்றிலக்கியங்கள் கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் மிகுதியாய்த் தோன்றியன எனலாம். "கி.பி. 1500 முதல் 1850 வரையுள்ள காலத்தைப் புராண பிரபந்தக் காலம் எனப் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை தாம் எழுதிய *காப்பியக்காலம்* என்ற நூலில் கூறியுள்ளார்.[1]

ஒரு தனிப்பாடல் கூட இலக்கியமாகலாம். கி.பி. 1732-ல் வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட *சதுரகராதியில்* 96 பிரபந்தங்களுக்கு இலக்கணம் எழுதப் பெற்றிருக்கிறது. "பிரபந்தம்" என்னும் வடமொழிச் சொல்லே இன்று "சிற்றிலக்கியம்" என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுகின்றது. சிற்றிலக்கியங்கள் அளவிறந்தனவாகப் பல்கியிருந்தபோதிலும் பொருட்சிறப்பால் புதுமை பெற்ற ஒரு சில சிற்றிலக்கியங்களே பெரும்பான்மையாக வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. அவற்றுள் உலா, சதகம், பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், பரணி, தூது, ஆற்றுப்படை என்பவை குறிப்பிடத்தக்கவை. அவற்றில் இங்குச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது தூது இலக்கியமாகும். அத்தூது இலக்கியத்தில் பெண்டிர் விடு தூதுவில் வாழ்வு மதிப்பீட்டு நோக்கு என்ற ஆய்வில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும், மணாளனுக்கும், மனைவிக்கும் எப்படிப்பட்ட பெண்ணை மணத்தல் கூடாது எப்படிப்பட்ட பெண்ணைத் திருமணம் செய்தல் வேண்டும் என்றும் வேதநாயக சாஸ்திரியார் கூறிய அறிவுரைக் கருத்தை இச்சமுதாயத்திற்கு எடுத்தியம்பிச் சமுதாயம் விழிப்படையப் பொருத்துவதே நோக்கமாகும்.

தூது

ஒருவர் தம்முடைய கருத்தை மற்றொருவருக்கு ஒரு நபர் வாயிலாகவே ஒன்றன் வாயிலாகவோ சொல்லிவிடுப்பது தூது எனப்படும். தூது என்பது சொல்லி அனுப்பப்படும் செய்தியையும் குறிக்கும், சென்று செய்தி சொல்லுவோனையும் குறிக்கும். தலைவன் தலைவியர் பொருட்டு தூது செல்பவளைத் "தூதி" என்பர். "தூது" என்பது இருவரிடையே சந்து செய்வித்தல். கூழாங்கல், செய்தி, பகை, தானாதிபதி எனப் பலபொருள் தரும்.[2] பொருண்மை யடிப்படையிலும் சொல்நிலை அடிப்படையிலும் அமையும் பகுப்புகளுள் தூது இலக்கியவகையுள் அடங்கும்[3] என்கிறார்.

"தூது இலக்கியம் பிற்காலத்தில் தோன்றிய சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று. இது பெரும்பாலும் அகப்பொருள் பற்றி அமைவது ஆகும்".[4] தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்தே தூது காணப்படுகிறது.

"ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே"[5] எனத் தூது என்பதை மூன்று வகையாகக் கூறுகிறார்.

தூது விடுவதற்குரிய பொருள்கள் இவைதாம் என்ற வரையறை கிடையாது. புலவர்கள் தத்தம் கற்பனைத் திறத்திற்கு எந்தெந்தப் பொருள்கள் ஏற்புடையதாக விடுக்கின்றனவோ, எந்தெந்தப் பொருளையோ அல்லது பாட்டுடைத் தலைவனுக்கு ஏற்ற பொருளையோ தூதுவிடுத்ததாகப் பிரபந்தங்களை இயற்றியுள்ளனர்.

புகழ்பெற்ற தூது நூல்கள்

கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியாரின் *நெஞ்சுவிடு தூது, மதுரைச் சொக்கநாதர் தமிழ்விடுதூது, கச்சி ஆனந்த ருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது, திருநறையூர் நம்பி மேகவிடு தூது, அழகர் கிள்ளை விடுதூது, மான்விடுதூது, கூளப்ப நாயக்கன் விறலி விடுதூது,* பணவிடுதூது எனத் தூது நூல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் கிறித்துவ இலக்கியமான 'வேதநாயகசாஸ்திரியாரின் பெண்டிர் விடுதூது கிடைத்தற்கரிய சிறந்த தூது நூலாகும்.

வேதநாயக சாஸ்திரியார்

கவியரசர் வேதநாயகர் கி.பி.1774-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 7-ஆம் நாள் செவ்வாய்க்கிழமை திருநெல்வேலியில் பிறந்தார். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் நிரம்பப் பெற்ற இவர் க்குத் தூய விவிலியத்தின் ஒரு பகுதியாகிய "சங்கீதம்" என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு இவரது உள்ளத்தை ஈர்த்துக் கவிதை மழை பொழிவதற்கும் தூண்டுகோலாய் அமைந்துவிட்டது. இறைவனைப் பாடுவதே தம் குறிக்கோள் என்பதை உறுதியுடன் நிலைநாட்டினார். இவர் இலக்கிய உலகிற்குச் செய்த பணி ஈடு இணையற்றதாகும்.

பெண்டிர்விடு தூதுவின் தனித்துவம்

"பெண்டிர் விடுதூது" என்ற நூலில் "தூது" என்ற தலைப்பில் உள்ள சொல்லைத் தவிர வேறெங்கும் தூது விடுப்பதாகக் கூறப்படவில்லை. தூது இலக்கியங்களில் தூது என்ற நிகழ்ச்சி நிகழ்வதாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் இந்நூலில் தூது செல்வதாக எவ்வகை நிகழ்ச்சிகளும் இடம் பெறவில்லை. எனவே இதனைத் "தூதுப் போலி" எனலாம். தூது விடுத்தல் என்பது இங்கு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் திருமணம் பற்றிய அறிவுரையாக உள்ளது. தலைப்பில் மட்டும் "தூது" என்று உள்ளது. இது மற்ற தூதுகளில் இருந்து வேறுபடுகிறது எனலாம். பெயரளவுத் தூது நூலுக்குச் சான்றாகத் தமிழில் *"எலிவிடுதூது"* என்பதையும், மலையாளத்தில் *"தௌத்திய சந்தேசம்"* என்பதையும், வடமொழியில் *"பவனதூதம்"* என்ப்தையும் கூறலாம்.

பெண்டிர் விடு தூதில் ஆசிரியர் மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் அறிவுரை கூறுவதையே உள்ளுறைத் தூதாகக் கூறலாம். மேலும் ஆடவருக்கு இறைப்பற்றை வலியுறுத்தித் திருமணம் வேண்டாம் எனக் கூறுவதும் உள்ளுறைத் தூதாகக் கொள்ளப்படலாம். அப்படியே திருமணம் செய்தாலும் எவ்வாறு மணமகனும் மணமகளும் வாழ்ந்து இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுவதை உள்ளுறையில் தூது விடுப்பதாகக் கணித்தல் வேண்டும்.

பெண்டிர் விடுதூது பிறதூது நூல்களில் இருந்து வேறுபட்டுத் தனித்துவம் பெற்றுள்ளதை உணரலாம்.

பெண்டிர் விடு தூதுவில் அறிவுரைகள்

வேதநாயக சாஸ்திரியார் இயற்றிய பெண்டிர் விடுதூதுவில் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் அடிப்படையிலான சிந்தனைக் கருத்துக்கள் மனிதனைச் செம்மைப் படுத்துவது அல்லாமல் மேன்மைக்கு வழிகோலுகின்றது. பெரியோரும் சான்றோரும் வாழ்வில் வழிகாட்ட இளையோருக்கு அறிவுரையும் அறவுரையும் கூறுவது மரபு. அறிவுரைகள் நம் வாழ்வில் அவசியமானவை.

வள்ளுவர்,

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும்

என்கிறார். அந்த வகையில் வேதநாயக சாஸ்திரியார் கூறியுள்ள அறிவுரைகள் சிலவற்றை இங்குக் காணலாம்.

ஆணுக்கு அறிவுரை

தமது அறிவுரையைச் சொல்லத் தொடங்கும் ஆசிரியர் தந்தை தாய் என்று துவங்குகிறார். தந்தையாகிய ஆணுக்கு முதன்மை கொடுக்கிறார். திருமணம் என்று பேசும்போது தாய், தந்தை, கோயில் குரு ஆகியோரின் சம்மதம் பெற்று நடைபெறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு சம்மதம் இல்லாமல் செய்யும் எந்தத் திருமணமும் இறைவனிடம் சென்று சேராது என்று இயம்புகிறார் சாஸ்திரியார்.

பெண் என்பவள் ஆபிரகாம் மனைவி சாராளுக்கொப்பாக இருந்தால் ஒழிய இல்லறத்தில் வாழ்வதைவிடச் சன்னியாசியாகித் துறவு வாழ்வு வாழ்வதே துன்பமற்ற வாழ்வு. பொல்லாத மாதை மனம் பூட்டாதீர்கள். திருமணம் என்ற பேச்சைப் பெரியோர்கள் விடுமுனமே மாமன் மனை சென்று பெண்ணின் குணத்தை அறிந்து சம்பந்தம் பேசுங்கள் என்று ஆணுக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்.

எந்தெந்தப் பெண்ணை மணத்தல் கூடாது

சாஸ்திரியார் எப்படிப்பட்ட பெண்ணை மணத்தல் கூடாது என்று வகைப்படுத்துகிறார். மூப்பான பெண்ணை மணத்தல் கூடாது. படித்த பெண்ணை மணம் செய்தால் தினந்தோறும் பூசிக்க வேண்டும். மாப்பிள்ளை மீது ஆசையில்லாமல் மணக்கும் பெண்களை மணத்தல் கூடாது. இறைவனைக் கண்டு பயமில்லாத பெண்களை மணத்தல் கூடாது. ஆயிரம் பொன் சீதனமாகக்

கொண்டாலும் கள்ளிகளை அண்டாதீர்கள் என்று எச்சரிக்கை விடுக்கிறார். வீணான சிரிப்புக்காரிகளை நம்பாதீர்கள். சோம்பலாகப் படுத்து உறங்குகின்ற பெண்ணைப் பாம்பினைப் போல் கருதி விரட்டியடியுங்கள் என்று கூறுகிறார்.

பேயைப் பெண்டாக்கிக் கொண்டாலும் பேருண்டு வண்டிகளாய்ச் சண்டைப் போட்டுத் திரியும் கொண்டிகளைக் கூடாதீர். கணவன் மீது கரிசனை இல்லாளை சற்றும் முகம் பார்க்காதீர். தன்மக்கிரியை இல்லாத பாவிகளை நெருங்காதீர்கள். வெட்கமற்றுச் சீலை போடாமற் திரியும் பெண்ணுக்கு மாலை போடாதீர் என்கிறார் வேதநாயகர்.

பெண்குணம்

இலக்கியங்கள் பெண்களை உயர்வாகப் பேசுகின்றன. *நான்மணிக்கடிகையில்* விளம்பிநாகனார்,

"மனைக்காக்கம் மாண்ட மகளிர்"

எனக் கூறுகிறார். ஆனால் இங்கு ஆசிரியர் பெண்களை இழிவாகக் கூறுகிறார்.

கன்னியரே என்றாலும் கற்பு நெறி விசாரித்துப் பின்பு பேச்சுவிடு அடுக்களைக்காகாத துடுக்காக நேராக நின்றுரைக்கும் நிஷ்குரக்காரிகளைப் பாராதீர். கோபத்தில் வாடா, போடா எனச் சொல்லும் மாதை யொருநாளும் நாடாதீர். காடுகளில் வேலைவெட்டியென்று விறகுக்குப் போவாளின் குணத்தைத் தாலிகட்டுமுன் ஆய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். சேலைகட்டித் திண்திண் என நடக்கும் சித்திராங்கியைத் திண்திண்ணெனப் பூசை கொடுத்தல் வேண்டும். தந்திரப் பொங்காரிகளையும் பெருமைக்குரிய பெண்களுக்கும் முகம் பார்க்காதீர்கள். மாரியொத்த கன்னிகளுக்கும், மழுகைக் கன்னிகளுக்கும் மிரட்டுக் கன்னிகளுக்குமாகப் பெண்ணில் மதங்கொண்டவளையுங்கெருவங் (கர்வம்) கொண்டவளையும், கோபம் கொண்டவளையும் வீட்டிற் கூட்டாதீர் என்கிறார்.

தீயபுகையிலைத் தின்பாளை, குடிப்பாளைச் சேர்க்காதீர். வன்போக (வம்பாக) நாக்கைப் பிடுங்குவேன், நஞ்சு தின்பேன். யாருக்கும் பயப்படமாட்டேன் ஊர்க் கெதிரே ஆற்றில், குளத்தில் அமிழ்ந்துவேன் என்பாளைக் கூற்றுவனென்றே எண்ணிக்கொள்ளுங்கள் என உரைக்கிறார். மூத்தவளைக் கட்டினவன் மூத்தவளுக்குத் துணையாய்ச் சேர்த்தவள் தங்கையையுஞ் சேர்க்காதீர். சாந்த குணமில்லாதவளைச் சாராதீர். இராத்திரி வேடிக்கை பார்த்து விடிய வருபவளைத் தேடிப்பிடித்து மணஞ்செய்யாதீர். பொன்னை ஈந்து விலைப்பட்டிருந்த பெண்ணைக் கொள்ளாதீர். காட்டு மாட்டைப் போலக் கணவன் எதிரே காலை நீட்டுகின்றாளின் மேல் பிரம்பை நீட்டிவிடும். பல்லோருக்கும் முலைதெரிய, இடைதெரிய, துடைதெரிய மரியாதை தப்புவளையும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருப்பது நல்லதே. சாப்பிட்டு வேலை ஒன்றும் செய்யாமல் வீணாய்த் திரியும் வாலிபப் பன்றியெல்லாம் மாடுகளே என்கிறார் ஆசிரியர்.

எப்படிப்பட்ட பெண்ணைத் திருமணம் செய்தல் வேண்டும்

"இல்லறமல்லது நல்லறமில்லை" என்பது ஔவையின் அருள்வாக்கு. அத்தகைய இல்லறத்திற்கு மங்கலமாய் விளங்குவது பெண்கள். அப்படிப்பட்ட பெண்கள் காலை விடியுமுன் எழுந்து, வீட்டுப்பணி செய்து, படியளந்து, குழந்தைகளைப் பார்த்துப் பெரியோருக்கு ஈந்து, பகலும் இரவும் பணிசெய்து தலைவன் பசிதீர்த்த பின்பு, தான் உண்டு நிற்பாளையும் திருமணம் செய்தல் வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

மணவாளனுக்கு அறிவுரை

கலியாண மணமகனுக்கு அறிவுரை கூறும்போது "புருடரே யுங்கள் சிறப்பு வாய்ந்த மனைவிக்கு அன்பாயிருங்கள், கசப்பாயிராதீர் நன்மையிலும் தீமையிலும் நாயகியோடே கூட உண்மையாய் வாழ்ந்தவளைத் தன்மையுற விட்டுப் பிரியாமல் மெய்ப்புருடன் தன் மனைவிகிட்ட நலமானது கூறியே சட்டமாய் வாழ்ந்திருமின்" என்கிறார்.

மனைவிக்கு அறிவுரை

பெரியோருடன் ஆலோசித்து அனைவரின் சம்மதத்தின்படி தக்க நன்மை தின்மையைச் செம்மலுடன் கூடச் சேர்ந்திருப்பது நல்ல மனைவி. செய்யத் தகுதலையே செய்தவளை ஓர்காலும் கோபித்து விட்டுப் பிரியாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். மேலும் புருடர்களே உங்கள் புகழ் மனைவியை நேசித்து அருள்வீர்கள் என்று மொழிகிறார். தங்கள் மனைவியைத் தங்கள் உடல்கள் போல் உண்மையால் அன்பு செய்ய வேண்டும் என்றும், பெண் சாதிகளே நீர் பேரன்புடையவராக மஞ்சார் மணவாளனுக்கு அஞ்சி நின்று வாழ்தல் வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு ஆணுக்கு அறிவுரை கூறி, பெண்களைப் பற்றி இழிவுபடுத்தியும் கூறியுள்ளார். மணவாளனுக்கும், மனைவிக்கும் அறிவுரை கூறுகிறார்.

பெண்டிர் விடுதூது என்ற இந்த நூலில் திருமணம் பற்றிய செய்தியும், அறிவுரையும் இடம் பெறுகின்றன. திருமணம் என்பது அகம் சார்ந்தது என்றாலும் இது அக இலக்கணத்திற்குப் பொருந்துவதாகத் தெரியவில்லை எனக் கருதலாம். *பெண்டிர் விடுதூது* நூலில் அறிவுரைகள் மட்டுமே இடம் பெறுகின்றன. எனவே இந்நூல் புறச்சார்பு பெற்ற நூலே என ஆய்வாளர் கருதுகிறார். ஆனால் இந்நூலின் தலைப்பு *"பெண்டிர் விடுதூது"* என்பது மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது அகச்சார்பு தலைப்பு போன்று தோன்றினாலும் இந்நூல் புறச்சார்புடையதே எனலாம்.

வேதநாயக சாஸ்திரியார் ஆணுக்கும், பெண்ணின் குணம் பற்றியும் அறிவுரை கூறுவது இங்குச் சுட்டப் பெற்றுள்ளது. எப்படிப்பட்ட பெண்ணை மணத்தல் கூடாது, எப்படிப்பட்ட பெண்ணை மணத்தல் வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறார். திருமணமான மணாளனுக்கும், மனைவிக்கும் அறிவுரை கூறியுள்ளார். இல்லற வாழ்வில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று

அறிவுரை கூறி வாழ்வு நெறியை உணர்த்தியுள்ளார் ஆசிரியர். ஆனால் பெண்களைச் சற்று இழிவுபடுத்தியே கூறியுள்ளார் என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது. மனிதர்களுக்குத் தேவையான வாழ்வியல் நெறி இங்கு எடுத்தியம்பப் பெற்றிருப்பினும் வேதநாயக சாஸ்திரியார் வாழ்க்கையில் மனித உறவுகள் இணைவது பொருத்தமற்றதாயின் அவ்வாழ்க்கை போராட்டப் போக்காகவே அமைந்துவிடும் என்பதற்கு முன்கூட்டியே இணையைத் தெரிவு செய்து கொள்வதற்கு ஆணுக்கு விழிப்புணர்வு ஊட்டுவதாக அமைந்த சாஸ்திரியாரின் மாந்தர் பற்றிய மதிப்பீட்டு நோக்கு இக்கட்டுரையின் வழி தெளிவுபடுகிறது.

குறிப்புகள்

1. சண்முகம்பிள்ளை, மு., *சிற்றிலக்கிய வளர்ச்சி*, ப.3.
2. *வாழ்வியற் களஞ்சியம்*, தொகுதி பத்து, பக். 714- 715.
3. ஈசுவரப்பிள்ளை, தா., *தூது இலக்கிய ஒப்பீடு*, ப.22.
4. *வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி பத்து*, பக், 714- 715.
5. *தொல்காப்பியம்*, அகத்திணையியல், நூ. 25.

STRUCTURE AND USE OF DEMONSTRATIVE AND INTERROGATIVE BASES IN TAMIL

PAWATHY A/P NALLIANNAN, K. KARUNAKARAN

ABSTRACT

In Dravidian languages demonstrative and interrogative bases are used to form pronouns as well as adjectives and adverbs. The demonstratives are classified as distant demonstrative and proximate demonstrative. Similarly, there are interrogative bases to which certain suffixes are added to form interrogative pronouns, interrogative adjectives and interrogative adverbs.

In Tamil the demonstrative bases begin with /i-/ and /a-/ while, the interrogative bases begin with /e-/, /e:-/ and /ya:-/. /e-/ is the widely used interrogative base in Tamil.

These demonstrative and interrogative adjectives, adverbs and pronouns form set of three sub-classes, differing only in the initial vowel. If the vowel is /i/, the meaning is 'proximate'; if the vowel is /a/ the meaning is 'distant'and if the vowel is /e/, the meaning is wh-interrogative. The closest thing to this in English is the alternation between /th/ and /wh/ in sets like 'that /what' ore 'then/when'. The aim of this paper is to show the functional importance of the demonstrative and interrogative bases used to form pronouns as well as adjectives and adverbs in Tamil. Secondly, the paper tries to point out the interrogative forms which turn to be demonstrative expressions when suffixes are added to them. /e-/ interrogative can combine with various suffixes such as / -um/, /-oo/, /a:vatu/, and with negatives and conditionals . The semantic links between the interrogative forms with suffixes in a pragmatic context differ and bring out various interesting semantic results.

1. BACKGROUND OF THE STUDY

In Dravidian languages demonstrative and interrogative bases are used to form pronouns as well as adjectives and adverbs. The demonstratives are classified as distant demonstratives and proximate demonstratives. The interrogative bases are those which begin with e-; e:- and ya:-. So there are demonstrative pronouns, demonstrative adjectives and demonstrative adverbs in Tamil with i- and a- as bases. Similarly there are interrogative bases to which certain suffixes are added to form interrogative pronouns, interrogative adjectives and interrogative adverbs. The suffixes added to these bases can be referred to as bound particles or clitics (Arokianathan, S. 1989). There are two sets of pronoun forms which are formed by adding masculine singular –van, feminine singular –vaḷ, honorific singular -var, epicene plural -varkaḷ, non-human singular –tu and non-human plural –vai(kaḷ). It is also possible add

gender number suffixes to interrogative bases, e- and ya:-. (evan 'who-he', eval 'who-she', ya:r 'who' etc.).

2. OBJECTIVES OF THIS STUDY

Three main objectives

1. To find out the demonstrative and interrogative bases in Tamil in the formation of pronouns, adjectives and adverbs and the conditionings for their occurrence.
2. The occurrence of interrogative pronouns, adjectives and adverbs with particles in different contexts including affirmative versus negative forms.
3. The occurrence of particles with demonstrative and interrogative base forms.

The following are the research questions raised.

i) What are the demonstrative and interrogative base forms with which different particles as well as other forms occur in modern Tami?

ii) What are the different interrogative forms with which bound particles occur to form different affirmative and negative categories?

iii) What are the different types of demonstrative and interrogative particles formed in Tamil?

In Tamil there exists a distinction between demonstrative pronouns and demonstrative adjectives: itu, inta, atu and anta. Interrogative pronoun and adjective forms like etu, enta also behave in the same way.

e.g. avar oru maruttuvar (1)
he (hon.) a doctor.
'he (hon.) is a doctor.

anta maruttuvar mikac ciRantavar (2)
that doctor very excellent person (hon.)
'that doctor is an excellent person'

In the first sentence *avar* is pronoun which occurrs as subject of the sentence. Whereas in sentence 2 *anta* the demonstrative adjective occurs before the subject *maruttuvar*. So it is not possible to replace one by the other. In languages like English it is possible to replace *it* by *that* or *this* as subject.

e.g. It is a house
That is a house / This is a house
However, in English also the forms *this/ that* can function as adjectives

e.g. That house is a big one
This book is mine

In Tamil the demonstrative and interrogative bases occur not only with a set of particles but also with nouns to form compounds. So, there is a need to differentiate the formation and use of demonstrative and interrogative forms in Modern Tamil in order to form appropriate sentences and use them in different contexts as well as to expand and transform them.

3. Structure and use of Demonstrative and Interrogative Bases

Tamil has demonstrative adjectives, adverbs and pronouns which form a set of three, differing only in the initial vowel. If the vowel is /i/, the meaning is 'proximate'; if the vowel is /a/ the meaning is 'distant' and if the vowel is /e/, the meaning is wh-interrogative. Examples: /itu/ 'this thing'; /atu/ 'that thing'; /etu / ' which thing?'. The closest thing to this in English is the alternation between /th/ and /wh/ in sets like 'that /what' or 'then/when'.

Examples;

Distant		**Proximate**		**Wh- Interrogative**	
/atu/	that thing	/itu/	this thing	/etu/	which thing
/avan/	that -he	/ivan/	this -he	/evan/	who-he
/aṅkē/	there	/iṅkē /	here	/eṅkē/	where

Structure and use

Demonstrative Bases

a- / i- ~ av- / iv-

Interogative bases

e- , ē -

3.1 Pronoun Forms

3.1.1 With Distant Demonstrative

Demonstrative Base + PGN Suf.

{ a-}

1. " a-

"a- occurs before PGN Suf.

a-van	> avan	'that – he'
a-vaḷ	> avaḷ	'that –she'
a-var	> avar	'that – he/hon.)
a-varkaḷ	> avarkaḷ	'those – they /hum.)
a-tu	> atu	'that – it'
a-vai	> avai	'those- they/n.hum.)

3.1.2 With Proximate Demonstrative

(1) Demonstrative Base + PGN Suf.

{ i-}

1. " i-

i- Occurs before PGN Suf.

i- van > ivan 'this-he'
i- vaḷ > ivaḷ ' this- she'
i- tu > itu 'it'
i-vai > ivai 'they (non honorific)' etc.

3.2 Interrogative Pronoun

Inter. Base + PGN Suf.

{ e-}

1. " e- and 2. " yā- occur before PGN suffixes and are in free variation with one another.

e-van	> evan	'who (mas.)'
e-vaḷ	> evaḷ	'who (fem.)'
e-tu	> etu	'which'
e-vai	> evai	'which-pl.'
yā-tu	> yātu	'what / which'
yā-r	> yār	'who'
yā-vai	> yāvai	'what-pl.'

4. Use of Demonstrative and interrogative Bases with (other) derivative suffixes

4.1 Adjective forms

4.1.1 Adjective Formation

Dem. Base + Adj. Suf.

Inter. a-n̠ta > an̠ta 'that' (adj.)
i-n̠ta > in̠ta 'this' (adj.)
e-n̠ta > en̠ta 'which' (adj.)

inta vi:du 'this house'
anta paiyan ' that boy'
enta maram ? ' which tree'

4.1.2 Adverb Formation

4.1.2.1 Formation of Place Adverbs

Dem. Base + Adv. Suf.

Inter. a-ṅkē / - ṅku > aṅkē / aṅku 'there'
i- ṅkē / - ṅku > iṅkē / iṅku 'here'
e-ṅkē / - ṅku > eṅkē / eṅku'where'

4.1.2.2 Formation of Manner Adverbs

Dem. B + Adv. Suf.

Inter. a-paṭi > appaṭi 'in that manner'
i-paṭi > i ppaṭi 'in this manner'
e-paṭi > e ppaṭi 'how'

There are variants - va: Ru and -EEanam (a-Ekanam) to denote manner of adverbs.

av – vāRu > avvāRu 'in that manner'
iv – vāRu > ivvāRu 'in this manner'
ev – vāRu > evvāRu 'how'

a - ṅkanam > aṅkanam 'in that manner'
i - ṅkanam > iṅkanam 'in this manner'
e - ṅkanam > eṅkanam 'how'

e.g. ciRu piḷḷaiyai appaṭi tiṭṭa kūtātu
small child-acc. that manner scold do not
(do not scold small child in that manner)

ciRu piḷḷaiyai avvāRu tiṭṭa kūṭātu
small child-acc. that manner scold do not
(do not scold small child in that manner)

ciRu piḷḷaiyai aṅṅanam tiṭṭa kūtātu
small child-acc. that manner scold do not
(do not scold small child in that manner)

4.1.2.3 Time Denoting Adverb Forms

Dem. B + Adv. Suf.

Inter. a-po̱lutu / pōtu > appo̱lutu / appōtu 'at that time'/ 'then'
i–po̱lutu / pōtu > ippo̱lutu / ippōtu 'at this time'/ 'now'
e-po̱lutu / pōtu > eppo̱lutu / eppōtu 'when'

There are variants like - pōtu, - camayam, - taruṇam, - kaṇam, -nēram, - nā̱li occurring with this bases. Of these –pōtu is a time particle whereas all others are nouns denoting time. All these time adverbs are interchangeable in any context.

a-pōtu > appōtu 'then / at that time'
a-camayam > accamayam 'then / at that time'
a-samayattil > accamayattile
a-taruṇam > attaruṇam
a-taruṇattil > attaruṇattile
a-kaṇam > akkaṇam
a-kaṇattil > akkaṇattile
a-nēram > annēram
a-nērattil > annērattile
a-nā̱li> annā̱li

i-pōtu > ippōtu 'then / at that time'
i-camayam > iccamayam 'then / at this time'
i-samayattil > iccamayattile

i-taruṇam > ittaruṇam
i-taruṇattil > ittaruṇattile
i-ka<u>n</u>am > ikka<u>n</u>am
i-ka<u>n</u>attil > ikka<u>n</u>attile
i-nēram > innēram
i-nērattil > innērattile

e-pōtu > eppōtu 'when'
e-camayam > eccamayam 'when'
e-camayattil > eccamayattile
e-taruṇam > ettaruṇam
e-taruṇattil > ettaruṇattile
e-ka<u>n</u>am > ekka<u>n</u>am
e-ka<u>n</u>attil > ekka<u>n</u>attile
e-nēram > ennēram
e-nērattil > ennērattile

4.1.3 Quantitative Forms

There are quantifiers in Tamil which are formed by adding suffixes to the demonstrative and interrogative bases.

1. Quantifier $_1$

Dem. B + Quan $_1$. Suf.
Inter. {-ttanai}
~ - ttanai
a-ttanai 'that many'
i-ttanai 'this many'
e-ttanai 'how many'

2. Quantifier $_2$

Dem. B + Quan $_2$. Suf.
Inter. {-aḷavu}
~ - aḷavu
a-aḷavu > avvaḷavu 'that much'
i-aḷavu > ivvaḷavu 'this much'
e-aḷavu > evvaḷavu 'how much'

3. Quantifier $_3$

Dem. B + Quan $_3$. Suf.
Inter. {- tuṇai}
~ - tuṇai
a-tuṇai > attuṇai (that much)
i-tuṇai > ittuṇai (this much)
e-tuṇai > ettuṇai (how much)

4. Quantifier $_4$

Dem. B + Quan$_4$. Suf.

Inter. {-mpuṭṭu}

~ -mpuṭṭu

ampuṭṭu	(that much)
impuṭṭu	(this much)
empuṭṭu	(how much)

ampuṭṭu tūram solliyum avan kēṭkavillai
that much far told-even that-he did not listen
(though told that much he did not listen).

avan impuṭṭu keṭṭavan enṟu teriyāmal pōyviṭṭatu.
that- he this much bad-he about not known gone
(did not know that he was this much bad)

/ impuṭṭu/ / ampuṭṭu/ are demonstrative quantifiers.

The sentences below are interrogatives. /impuṭṭu/ / ampuṭṭu/ sentences turned to be questions by adding question marker at the end of the sentences. Question marker is a grammatical structure in which a declarative statement or a complex sentence is made into a question by adding an interrogative suffix /-a:.

avan ampuṭṭu keṭṭavanā?
That-he that much bad-he-inter.
(he such a bad person?)

ni campātitta paṇam impuṭṭutānā
you earned money this much only?
(have you earned this much money only?)

e- bases do not always occur in the interrogative meaning. Given below is an example which shows otherwise.

eg. āhā, empuṭṭu aḻaku !
wow! how much beautiful it is
(wow, it is so beautiful!)

/eṃpummu/ in the above sentence denotes 'so much' instead of how much.

Quantifier $_5$

Dem. B + Quan$_5$. Suf.

Inter. {- mmām}

~ -mmām

i m-ām	> immām	(this much)
a m-ām	> ammām	(that much)
e m-ām	> emmām	(how much)

In Modern Tamil, there is free variation between:

i) Interrogative form of quantifier $_1$ and quantifier $_2$. Quantifier $_4$ too can be used in free variation, in this context.

evvalavu / ettanai / emputṭu
'how much / how many/ how much'

eg. 1. tirumaṇattirku evvalavu pēr varuvārkaḷ?
wedding-dat how much person will attend
(How many people will attend the wedding?)

2. tir̲umaṇattir̲ku ettanai pēr varuvārkaḷ?
wedding-dat. how many persons will attend
(How many people will attend the wedding?)

3. tirumaṇattir̲ku emputṭu pēr varuvārkaḷ?
wedding-dat. how much person will attend
(How big crowd will attend the wedding?)

/emputṭu/ sounds more colloquial when compared to the forms / evvaḷavu/ and /ettanai/.

ii) There is free variation between quantifier$_1$, quantifier$_2$, quantifier$_3$, quantifier$_4$ and quantifier$_5$ as identified below:

1. cir̲iya vicayattir̲ku ettanai ārppāṭṭam?
small matter-dat. how many hassle
(How much hassle for this small matter?)

2. cir̲iya vicayattir̲ku evvaḷavu ārppāṭṭam?
small matter-dat. how much hassle
(How much hassle for this small matter?)

3. cir̲iya vicayattir̲ku ettuṇai ārppāṭṭam?
small matter-dat. how much hassle
(How much of hassle for this small matter?)

4. cir̲iya vicayattir̲ku emputṭu ārppāṭṭam?
small matter-dat. how much hassle
(how much of hassle for this small matter ?)

5. cir̲iya vicayattir̲ku emām ārppāṭṭam?
small matter-dat. how much hassle
(how much of hassle for this small matter ?)

iii) Free variation between quantifier $_2$, quantifier $_4$ and quantifier $_5$ forms are also noticed.

e- basically used for interrogative formations.

But in this context, e- is used in a declarative sentence.

eg.1. evvaḷavu periya paṇakkārarā iruṉtālum paṇivu vēṇum.
how big rich man be even humble should
(even if one is very rich he should be humble)
(how → very)

2. ettuṇai āḻamāna ciṉtanai avarukku.
How deep thought he-hon.- dat.
(his thoughts are very deep)
(how → very)

3. empuṭṭu tūram naṭaṉtālum enakku kāl valikkātu
how much far walk-even me leg pain – will not
(even if walk very far I won't feel painful)

4.2. Demonstrative Bases

4.2.1 Distant Demonstrative

{a-} a-, av-, at-, ap- , am-

4.2.2 Proximate Demonstrative

{i-} i-, iv-, it-, ip-, im-

4.3 Interrogative Bases

{e-} e- , ev-, et-, ep-, en- , em-, eḷ-
{ya-}
yā-
yār (who), yāvar (who/pl.) , yātu (what), yāvai (what/pl.),
{ē-}
ē-
ē- n > ēn (why), e:tu (what)

4.4 Particles : Their formation and types

Distant Demonstrative a-Proximate Demonstrative i-Interrogative base e-

Pronouns

a van (he /that)	i van (he /this)	e van (who /he)
a vaḷ (she / that)	i vaḷ (she / this)	e vaḷ (who / she)
a tu (that)	i tu (this)	e tu (which)

Place

a ṅku / aṅke (there)	i ṅku / iṅke (here)	e ṅku / aṅke (where)

Time

a nṟu/ anṟaikku (that day)	i nṟu/ inṟaikku (to day)	e nṟu/ enṟaikku (when)
a ppo:tu (that time/ then)	i ppo:tu (now)	e ppo:tu (when)

Adjective

a ṉta (that)	i ṉta (this)	e ṉta (which)
	i nna / innatu	e nna / ennatu (what)

Manner

i)Adjective

at tanai (that many)	it tanai (this many)	et tanai (how many)
at tuṇai (that much)	it tuṇai (this much)	et tuṇai (how much)
av vaḷavu (that much)	iv vaḷavu (this much)	ev vaḷavu (how much)
ampuṭṭu (that much)	impuṭṭu (this much)	empuṭṭu (how much)
am mām (That much)	im mām (this much)	em mām (how much)

ii)Adverb

a ṅkanam (like that)	i ṅkanam (like this)	e ṅkanam (how)
a ppaṭi (like that)	i ppaṭi (like this)	e ppaṭi (how)
av vāṟRu (like that)	iv vāṟu (like this)	ev vāṟu (how)
av vaṇṇam (like that)	iv vaṇṇam (like this)	ev vaṇṇam (how)
Reason		e:n (why)

4.5 The Interrogative Base /e/ and suffixes which occur with it

The interrogative base /e/in Tamil is similar to that of 'wh-' question marker in English. /e-/ interrogatives can combine with various suffixes such as /-um/, /- ō/, /-āvatu/, and with negatives and conditionals . The semantic link between interrogative forms and suffixes in a pragmatic context differ and bring various interesting semantic results.

/e/ interrogatives + /-um/.

Examples: /eppa/

The following are some of the examples in the use of interrogative bases in different contexts, which signify statements instead of questions.

4.5.1 Interrogative bases with suffix /-um/

a) evar- um > evarum (anybody)
who-pl.hum. too
evarum / yārum ennaip pārkka varavillai
(no one came to see me)

iṅkē evanum nallavan illai
here who-he too good-he no
(none of them is a good person here)

b) etu – um > etuvum (anything)
enakku etuvum vēṇṭām .
I-dat anything need-not
(I need nothing)

enakku etuvum teriyātu
I-dat anything do not know
(I know nothing)

c) eṅku - um > eṅkum / eṅkē -um > eṅkēyum (every where)
eṅkum orē maḷai
everywhere only rain
(it is raining everywhere)

d) en̲r̲u –um > en̲r̲um (always)
en̲r̲um avan cur̲ucur̲uppāka vēlai ceypavan
always he hard working do
(He is always hard working)

e) en̲r̲aikkum nān iṅku varuvēn
anyday I here come
(I will come here always)

f) eppaṭiyum oru kārai vāṅki viṭalām
somehow one car-acc. buy can
(some how one can buy a car)

g) evvār̲ēnum paṇattai koṇṭu vara pār
some how money-acc bring come see
(some how try to bring money)

Occurrence of particle -um

-um basically denotes the affirmative meaning . But when added as a suffix to an interrogative base it functions differently. Mostly it denotes negative meaning as showed in sentences above.

eg. eṅkēyum - everywhere (Affirmative - literal meaning)
- nowhere (Negative – contextual meaning)

4.5.2 Interrogative bases with suffix /-a:vatu/

a) evar – āvatu > evarāvatu (somebody –hon.)
evarāvatu nallavar van̲tāl utavi ceyvār
any one-hon good-hon come if help do- hon.
(if any good person comes he/ she will help)

b) eṅku – āvatu > eṅkāvatu (somewhere)
avan eṅkāvatu veḷiyūr pōyiruppān
he somewhere out station gone-he
(he might have gone somewhere out station)

c) enru – āvatu > enrāvatu (someday)
enRāvatu oru nāl avan tāyai tēṭi varuvān
sometime one day he mother seek will come-he
(one day he will come to see the mother)

d) eppaṭi – āvatu > eppaṭiyāvatu (some how)
eppaṭiyāvatụ enakku utavi cey
some how I-dat. help do
(somehow or other please try to help me)

4.5.3 Interrogative bases with suffix /-o:/

a) evvaḷavō colliyāccu avan kēṭkavillai
so much- emph. told that-he listen- never
(have told him so much, he never listens)

b) ennavō nī tān talaivan mātiri pēcure
what-as you only leader like talking
(you are talking as though you are the leader)

c) eṅko tūrattule iruntu kural kēkkutu.
where far away place from voice hear
(can hear a voice from far)

d) ettanaiyō pēr vilaikku kēṭṭālum ivar tān vāṅkinār.
how many people prize-dat. ask even he-hon. only bought
(even though many have asked the prize only he bought)

e) paṇam illāmalē eppaṭiyō Singapore vantu cēntuṭṭān.
money no – emph. somehow Singapore came reached-he)
(somehow he reached Singapore though no money with him)

f) ētō solla vantuṭṭu collāmalē pōRōn
something to tell came without telling he is going
(he wanted to tell something, but is leaving without telling anything)

4.5.4 Interrogative bases with particle /-ta:n/

a) ennatān iruntālum avar un appāvāccē.
what ever be that-he father –emph.
(let it be anything . He is your father)

b) evvaḷavu tān connālum kēkkamāṭṭenkirān
how much told even if does not listening he
(even have told so much he doesn't want to listen.)

c) eṅkutān pōnārō. innum vīṭu varavillai
where- emph. went-hon. not yet house did not come
I don't know. Where did he go? He has not back home yet

d) paṭikkāmal eṅkanam munnēṟuvānō teriyavillai
not study how progress-he-emph. do not know
(I Do not know how he going to progress without learning)

4.5.5 Interrogative bases with suffix /-a:vatu/

a) evvāṟāvatu avanaip pārttuviṭa vēṇṭum
somehow he-acc. see should
(somehow I should see him)

b) eppaṭiyāvatu iṉta vēlaiyai muṭittu viṭu
somehow this work-acc. finish done
(somehow get this work done)

c) eṅkāvatu pōyt tolai!
somewhere go lose
(get lost somewhere)

d) enṟāvatu unnaip pārkka varuvēn
someday you-acc. see will come-I
(one day or other I will come to see you)

e) aṉta ceṭiyil eppoḻutāvatu oru pū pūkkum
that plant sometime one flower will bloom
(once a while a flower will bloom in that plant)

4.6 Interrogative Base /e/ and suffixes which occur with Negative

eṅkē- y-um ille 'nowhere'
yār –um- ille 'nobody'

a) ellaa iṭamum tēṭiyāccu. eṅkēyum ille
(have searched everywhere. Nowhere to be found)

b) yārum varavillai
(nobody came)

4.7 The Interrogative Base /e/ and suffixes with Conditional and Negative Conditional forms

a) eṅke pōnalum, nānum varuvēn
(wherever you go, I will follow you)

b) yār vaṉtālum cari
(whoever comes, it's okay)

c) yār varāviṭṭālum nī varavēṇṭum
(even if no one comes, you must come)

5. CONCLUSION

Demonstrative and interrogative bases are used to form pronouns as well as adjectives and adverbs in Tamil. These terms particularly interrogatives help to form different expressions when suffixes are added to them./e-/ interrogative can combine with various suffixes such as /-um/,/-ō/,/āvatu/, and with negatives and conditionals. The semantic link between interrogative forms with suffixes in a pragmatic context differ and bring out various interesting semantic results.

REFERENCES

1. Arokianathan,S. (1989). Clitics in Tamil, PILC: Pondicherry.
2. Johnlazarus, (1985). A Tamil Grammar. Pioneer Book Service, Madras
3. Karunakaran, K. (1983). Sociolinguistic Patterns of Language use. Annamalainagar . AITLA.
4. Kothamdaraman, Pon. (1997). *A Grammar of Contemporary Literary Tamil.* Pavai Printers: Chennai
5. Kriyavin Tarkalat Tamil Akarati.(2001). *Dictionary of Contemporary Tamil – Tamil – English.* Cre- A : Chennai
6. Nida, Eugene A. (1982). *Morphology.* The Descriptive Analysis of words (2nd ed.) The University of Michigan Press: Ann Arbor.
7. Schiffman, H. 1979.*AGrammar of Spoken Tamil.* Diocesan Press, Madras.

DATIVE REPRESENTATION IN TAMIL

R. KOTHANDARAMAN

1. Dative is considered as the fourth case in Tamil. Tolkāppiyar, the earliest extant Tamil grammarian identifies this case as *-ku* (*Col.*Cēṉā.75) traditionally such dative constructions as *makaṟku* 'to the son', *makaṭku* 'to the daughter', *ataṟku* 'to that', and *ulakiṟku* 'to the world' are analyzed into *makaṉ+ku, makaḷ+ku, at-aṉ+ku* and *ulak-iṉ+ku* respectively. However, modern descriptive linguists identify *-ukku, -akku, -kku,* and *-ku* as morphologically conditioned variants of dative case as evidenced in such constructions as *makaṉ-ukku* 'to the son', *eṉ-akku* 'to me', *tāy-kku* 'to the mother', and *ataṟku* (< at-aṉ+ku) 'to that'. Both in the traditional and modern treatments it is not recognized that every instance of long version, dative construction i.e. has a short version, i.e. as its counterpart, and no attempt has been made to integrate these long and short versions.

2. The study of formal representation of the long and short versions of dative constructions in Tamil marked with the dative suffix *-ku* needs an integrated approach. Consider below the dual constructions of dative system without semantic and structural difference:

(1) *ataṉukku/ataṟku* (*Kali.* 115.15) 'to that'

(2) *makaṉukku/makaṟku* (*Kuṟaḷ* 67) 'to the son'

(3) *ulakiṉukku/ulakiṟku* (*Naṟṟ.* 139.1) 'to the world'

(4) *kaṇṇukku/kaṭku* (*Puṟam.*167.7, 4) 'to the eye'

(5) *makaḷukku/makaṭku* (*Akam.* 95.13) 'to the daughter'

(6) *nūlukku/nūṟku* (*Kuṟaḷ* 543) 'to the text'

(7) *ūrukku/ūrkku* (*Kuṟu.* 28.5) 'to the village'

The first member being the long version of the foregoing pairs has not been dealt with in *Tolkappiyam* (henceforth, Tol.). There are two sutras in Tol. (*Eḻuttu.*Iḷam.115, 124) dealing with such dative constructions as *uyirkku* and *ulakiṟku.* Tol. observes that the plosive-initial case marker (namely, dative *-ku*) shall be preceded by the homorganic plosive wherever necessary (*Eḻuttu.*Iḷam.115). Accordingly, the input **uyir+ku* will be realized into *uyir-k+ku* in the surface

system. The alveolar nasal of the complementizers (shortly, complers) *iṉ* and *aṉ* will assimilate to alveolar plosive before the dative suffix. Consequently, the inputs of the dative constructions *ulakiṟku* and *ataṟku* will derive from **ulak-iṉ+ku* and **at-aṉ+ku* in terms of Tol.'s analysis (*Eḻuttu.*Iḷam. 124). There is no explicit reference in Tol. to the underlying representation of the dative constructions *makaṟku, makaṭku, nūṟku, eṟku* (*Pari.* 20.81, *Puṟam.* 303.9) (< *eṉakku* 'to me'), and *niṟku* (KP.8588, 9102) (< *niṉakku* 'to you(sg.)') and *kaṭku.* It is likely that within the framework of Tol., the inputs of the constructions under reference will be *makaṉ-ku, makaḷ-ku, nūl-ku,* and *kaṇ-ku* respectively where the word final alveolar/retroflex nasal and lateral will assimilate to homorganic plosive.

3. The traditional analysis of the dative constructions is based on external adequacy which is very much particular about the goal without regard to means. This is not the case with respect to the analysis based on internal adequacy which is very much concerned not only with both means and goals, but also with the hidden deep-seated regularities that the linguistic system preserves meticulously. Further, the approach based on internal adequacy seeks to provide integrated analysis deriving the semantically identical and structurally related constructions from a single underlying system. Taking this factor into consideration, the pairs of dative constructions referred to in (1) - (7) will be subjected to the integrated analysis as illustrated below.

(8) ataṉukku > *ataṉkku > *ataṟkku > ataṟku 'to that'

(9) makaṉukku > *makaṉkku > *makaṟkku > makaṟku 'to the son'

(10) ulakiṉukku > *ulakiṉkku > *ulakiṟkku > ulakiṟku 'to the world'

(11) *kaṇukku > kaṇkku > kaṭkku > kaṭku 'to the eye'

(12) makaḷukku>*makaḷkku>*makaṭkku>makaṭku 'to the daughter'

(13) nūlukku > *nūlkku > *nūṟkku > nūṟku 'to the text'

(14) ūrukku > ūrkku 'to the crop'

4. In Tamil, the three liquid consonants *y, r* and *ḻ* have such phonetic properties that enable them to accommodate two identical plosives after them without suffering assimilation to plosive. Consequently, the three-consonant cluster sequences yPP, rPP and ḻPP in Tamil as evidenced in such dative constructions as *tāykku* (<**tāyukku*) 'to the mother', *ūrkku* (<*ūrukku*) 'to the village', and *yāḻkku* (<*yāḻukku*) 'to the lyre' are admissible. After nasals, laterals, and alveolar/retroflex plosives the occurrence of two identical plosives resulting in NPP, LPP, ṟPP, and ṭPP is not permissible in the surface system. However, such cluster sequences with alveolar/retroflex laterals, nasals, and plosives as first member followed by two identical plosives are inevitable in the intermediate stage of derivation of the

surface system. This is what is noticed in the second and third stages of the derivation cited above except (14).

5. It is maintained in Kumaraswamy Raja (1969, 1980) that the three consonant cluster sequences of NPP (Nasal-Plosive-Plosive) and LPP (Lateral-Plosive-Plosive) types provide the source for the PP system in Tamil. This implies that ṭP and ṟP are the end products of NPP and LPP. This is partially true since the expressions *naṭpu* 'friendship', and *niṟku* 'to stand' are derivable from **naṇppu* and **nilkku* respectively. However, these forms cannot be treated as the ultimate source of *naṭpu* and *niṟku*. They are only intermediate versions, and from which *naṭpu* and *niṟku* are obtained by applying appropriate phonological rules. We therefore consider that the PP sequence has two sources namely NP and NPP/LPP of which the former (i.e. NP>PP) is traceable to pre-sandhi stage, and the latter represents the intermediate version constituting the pre-final stage of the derivation. In early Tamil, there are such dative constructions as *ukarakku* (*Tol.Eḻuttu.*Iḷam.168) 'to the vowel *u*', *nilakku* (*Kuṟaḷ*. 570, 572, 1003) 'to the land/earth' and *vaiyakku* (*Kuṟaḷ*. 701) 'to the world'. The underlying representation of these constructions are traceable to *ukaram+ku, nilam+ku,* and *vaiyam+ku,* and not to **ukaram+kku, *nilam+kku,* and **vaiyam+kku.* The phonological rule NP>PP operates here deriving *ukarakku, nilakku,* and *vaiyakku.* Within the framework of Tol.'s phonology, the word final nasal will be deleted and the homorganic voiceless plosive of the following will be incorporated therein (*Eḻuttu.*Iḷam. 261, 302, 311, 341, 355). This may be illustrated thus: *nilam+ku > nilaɸ+ku > nilak-ku.* This implies that the word final nasal assimilates to single homorganic voiceless plosive.

6. What prompted Tolkāppiyar to resort to such analysis of installing a voiceless plosive in the place of nasal? In Tamil sandhi, the nasal will not assimilate to the voiceless plosive, since the post nasal voiceless plosive will be realized into voiced plosive phonetically. However, there are constructions such as *nilakku* (< nilam+ku) 'to the land', *marak+kiḷai* (< maram+kiḷai) 'branch of the tree', *ceruv-ak+kaḷam* (< ceruv-am+kaḷam) 'war field', *aḻak+kuṭam* (< aḻaṉ+kuṭam) 'funeral pot', etc., in classical Tamil where the nasal assimilates to voiceless plosive. However, this process of assimilation belongs to pre-sandhi stage, and retained in the synchronic system where this process is dispensed with. Tolkāppiyar is fully aware of not only this development but also the pre-sandhi phonological phenomenon cannot be dealt with in synchronic phonology. In the circumstances, he devised a strategy to resolve this problem by deleting pre-plosive nasal and allowing the voiceless plosive to geminate in the place where the nasal flourished earlier. This can be symbolically represented thus: (1) NP > ɸP, where N and P or nasal and plosive respectively, (2) ɸP > PP.

7. In early Tamil, both *eṉakku* (*Akam.*100.4, *Kuṟu.*27.3, *Naṟṟ.*128.3, *Puṟam.*154.3) and *eṟku* (*Pari.*20.81, *Puṟam.*303.9) with the meaning 'to me' are attested, and of which *eṟku* is derived from *eṉakku* thus: *eṉakku* > **eṉkku* > **eṟkku* > *eṟku.* In Chettinadu and Vilavangodu (Nadar) dialects of Tamil, the forms *ekku* (< eṟku) and *okku* (< oṟku) 'to you' (sg)) have been retained. Notice both **eṟku* and **oṟku* are traceable to *eṉakku* and *oṉakku* respectively and derived by applying vowel contraction and assimilatory rules followed by cluster reduction rule (i.e. ṟkk>ṟk).

8. The vocalic case markers *ai, āl, ōṭu,* and *il* in modern Tamil may or may not be preceded by the complers *iṉ* or *aṉ.* However, as for the dative suffix *-ku,* it must be preceded by the complers which have not been identified in the traditional grammatical works. In modern linguistics, the dative constructions *avaṉukku* 'to him', *eṉakku* 'to me', and *pulikku* 'to the tiger', for instance, are analyzed into *avaṉ+ukku, eṉ+akku,* and *puli-kku* respectively treating *-ukku, -akku,* and *-kku* as dative variants. There is no reference to the dative suffix *-ku* in this analysis. It is therefore proposed here to induct the complers *-am, -um,* and *-m* occurring in the dative constructions. As a result, the constructions *avaṉukku, eṉakku,* and *pulikku* will be analyzed into *avaṉ-um+ku, eṉ-am+ku,* and *puli-m+ku* respectively, and by applying relevant phonological rules not only the dative constructions under reference but *avaṟku* 'to him', and *eṟku* 'to me' as well will be achieved. Notice that the dative suffix *-ku* is explicitly identified in the revised analysis having reference to internal adequacy.

9. As for the dative system in Dravidian, Krishnamurti (2003:230-233) observes: "A geminate velar consonant **-kk* is the core of the dative suffix. A preceding nasal is needed to account for the developments in some of the languages, of **-nkk.* The geminate may be weakened to *-k-[g]* in some languages"[12]. Krishnamurti's observation with respect to the reconstruction of the dative into **-nkk* is problematic in several respects. There is no such dative entity as *-kk* in the underlying representation. The phonological sequences NPP (i.e. *ṅkk*)/LPP (i.e.ṭkk) have the pre-final source in NVPP/LVPP (i.e. *e[ṉakk]u, ava[ṉukk]u, maka[ḷukk]u, nū[lukk]u*) from which PP (i.e. ṟk/ṭk) develop through NVPP > NPP > PPP > PP and LVPP > LPP > PPP > PP. The ultimate sources of NVPP and LVPP are NVNP (i.e. **e[ṉaṅk]u, *ava[ṉuṅk]u*) and LVNP (i.e. **maka[ḷuṅk]u, *nū[luṅk]u*). Krishnamurti's proposal that the dative *-kk* derives from **-nkk* is based on Kumaraswamy Raja's NPP theory. He rules that the dative *-k-[g]* is due to the weakening of the *-kk-* geminate. He seems to maintain that *-kk-* develops into *-k-* in the first instance in certain languages, and this single *-k-* evolves into *-g-* in certain other languages. This may be abstracted thus: PP > P > B. The development of PP > P is a possible proposition under certain phonological contexts. Consider: *eṉakku* (Ta.) > *nāku* (Te.) 'to me', *āṭṭam* (Ta.)

> *āṭa* (Te.) 'play, dance'. However, the phonological rule P > B is highly improbable and on the other hand (NP >) NB > B is possible in the present analysis. Hence, we find it difficult to reconcile with Krishnamurti's hypothesis in this respect. Before proceeding further, consider below the dative variants in South and Central Dravidian languages drawn from Krishnamurti (2003:230-233):

Language		**Dative System**
Tamil	-	*kku*[1]
Malayalam	-	*kku, inu*
Kota	-	*k*
Irula	-	*(u)kku, kku*
Kurumba (Alu)	-	*gu*
Kodagu	-	*gï, kï*
Kannada (old)/modern	-	*(k)ke, ge/ge, ige, kke*
Badaga	-	*ga*
Tulu	-	*ku, kï, gï*
Telugu	-	*ki(n), ku(n)*
Gondi	-	*k*
Koya dialect	-	*ku, ki, iki*
Konda	-	*ṅ, ṅi*
Kui	-	*gi, ki*
Kuvi	-	*ki*
Pengo	-	*aṅ, iṅ*
Kolami	-	*ṅ, uṅ*
Naiki (Chanda)	-	*un* (not considered here)
Parji	-	*g, ug* (northern dialect)
	-	*ṅ, uṅ* (southern dialect)
Ollari	-	*ṅ, iṅ, uṅ*
Gadaba	-	*n, un, in* (not considered here)

From the data furnished above, Krishnamurti (2003: 232), reconstructs **ng* (< PDr **-nk*) for Central Dravidian. He considers that the source for SDr-I and II is **-kkV* which is supposed to weaken to *-kV* [*-gV*] "in some members, Koḍagu, Kannaḍa, Baḍaga, and Tuḷu in South Dravidian-I and Kui in South Dravidian-II". He (2003: 232, 233) concludes that PDr dative is traceable to **nk* "alternating with **nkk* with the loss of nasal in many of the languages of South Dravidian-I

and II". Krishnamurti's approach to dative in Dravidian remains to be reconsidered in the context of the present deliberation.

10. The dative system marked by velar nasal in Koṇḍa, Pengo, Parji (southern dialect), Kolami, and Ollari is traceable to *-ṅg. Without velar voiced plosive the presence of velar nasal is not possible, and hence the velar nasal is reconstructed into *-ṅg. Referring to Parji dative markers *-g/-ug* (Northern Dialect) and *-ṅ/-uṅ* (Southern Dialect), Burrow and Bhattacharya (1953: 22) consider that "The original of the two forms is *-ṅg* (*-uṅg*)", and "The termination is identical with Kolami-Naik[i *-ṅ*, *-uṅ*, which is likewise out of *-ṅg*, *-uṅg*".

11. The velar voiced plosive noticed in such languages as Alu Kurumba, Koḍagu, Kannaḍa, Baḍaga, Tuḷu, Kui, and Parji (northern dialect) is due to the influence of velar nasal. Consequently, it will be traced to *-ṅg. It is significant that the velar nasal in certain languages, and velar voiced plosive in certain other languages figuring in dative system are reconstructible into *-ṅg. The loss of velar nasal leaving intact the velar voiced plosive and the loss of the velar voiced plosive leaving velar nasal of *-ṅg are noticed in different languages. The dative system traceable to *-Vṅk/*-ṅk* derives from PDr *-Vmk/*-mk*. We differ from Krishnamurti (2003:232) in this respect. We will now consider specific instances from Kannaḍa, Kolami and Telugu.

12. In most cases, the Kannaḍa dative is *-ge*, and in select cases, *-kke* and *-akke*. These variants are morphologically conditioned. After nouns ending in *-a*, the dative variant *-kke* occurs, and after *adu* the variant is *-akke*. Elsewhere *-ge* occurs. Consider the examples *mara-kke* 'to the tree', *ad-akke* 'to that', *nina-ge* 'to you', and *mane-ge* 'to the house'. In many cases the dative variant *-ge* is preceded by the increment *-i* (?<*i<u>n</u>*). E.g. *avan-i+ge* 'to him', *avaḻ-i+ge* 'to her', *kāḍ-i+ge* 'to the forest', *yār-i+ge* 'to whom', etc. Notice the velar plosive of the dative variant *-ge* is voiced in character. Kannaḍa has a tendency of doing away with the pre-consonantal nasal, particularly the consonant being voiced plosive. The voicing feature of the plosive cannot be explained without reference to the preceding nasal. In Tamil, the pre- consonantal nasal assimilates to plosive, provided the post-nasal plosive is voiceless. Consequently, both *ninage* (Ka.) (<*nin-a+ge*) and *ni<u>n</u>akku* (Ta.) will be derived from the underlying system **nin-am+ku/ke* as follows.

9 (1)	(a)	*ni<u>n</u>-am+ku > ni<u>n</u>aṅ[k]u	(m > ṅ / -k)
	(b)	ni<u>n</u>aṅ[k]u > ni<u>n</u>akku (Ta)	(ṅk > kk)
		(*Akam*.2.10) 'to you (sg)'	
(2)	(a)	*ni<u>n</u>-am+ke > ni<u>n</u>aṅ[k]e	(m > ṅ / -k)
	(b)	ni<u>n</u>aṅ[k]e > ninaṅge	(k > g / ṅ-)

(c) ninaṅge > ninage (Ka) 'to you (sg)' (ṅ > ɸ / -g)

As for such dative constructions as *marakke* 'to the tree', *adakke* 'to that', *manege* 'to the house', and *kāḍige* 'to the forest', their pre- Kannada versions are identifiable as **maraṅ+ke* (<**maram+ke*), **ad-aṟ+kke, mane-ṅ+ge* (<**maṉe-m+ge*), and *kāḍ-iṉ+ge* respectively.

13.The dative suffixes in Kolami are *-uṅ* and *-ṅ*. They are phonologically conditioned variants, the former occurring after nouns ending in vowel, and the latter after nouns ending in consonant (M.B. Emeneau 1961: 61). E.g. *an-uṅ* (p.120) 'to me' *im-uṅ* (p.120) 'to you (pl)', *avr-uṅ* (p.119) 'to them', *ella-ṅ* (p.61) 'to the house', *gāli-ṅ* (p.61) 'to the wind'. The velar nasal figuring in the dative variants provides evidence to trace it to **-ṅg* (<**ṅk*). The dative variant *-uṅ* of Kolami consequently will be reconstructed into **-uṅg* (<**-um-k*).

14. In Tamil, the dative suffix *-ku* has a variant *-ka* occurring in scholastic usage i.e. *ceyyuḷ vaḻakku* (*Tol. Col.* Cēṉā. 108). E.g. *āciriyar+k-ka* (*Tol. Eḻuttu.* Iḷam. 316, 390) 'to the scholars'. The high back rounded vowel *-u* noticed in *-ku* is non- morphemic in character (traceable in all probability to **-uṉ*< **-um*), and that is why it suffers deletion before vocalic morphemes. The presence of the vowel *-a, -i,* and *-e* in many Dravidian languages after the dative consonant *-k* leads to reconstruct the complex dative into **-kay,* generally rendered in conventional writing as *-kai,* and analyzable into *k+ai.* It is significant that in Sri Lankan dialects of Tamil *-kai* performs locative function (K. Daniel 2008). E.g. *ūr-uk+kai vīṇ karaiccal-ākak kiṭakku* 'there is unnecessary trouble in the village' (p.53), *neñc-uk+kai kutt-eṇṭu paṭuttirukkutu* (p.45) 'he is lying with pain in the heart'.

15. The observation of Mahadeva Sastri, henceforth Sastri (1969: 167) with respect to **-kai* is worth considering. He maintains that "Dat. *kai* (*ku+ayi*), *ayi* is the past part. of *agu* 'to become' added to a form ending in the dative *-ku.* The sound complex *k-ayi* in course of time came to be regarded as the case ending". He traces the development of *kai* thus: *rāmunik-ayi* > *rāmuni-kayi/ rāmuni-kai* 'lit. for the sake of Rama'. Sastri's observation needs refinement. The *ai* (=*ay*) of *kai* refers to the meaning Be/Become attested in *maḷḷar kaiyat-ai kūrvāḷ* (*Akam.* 144.14, 15) 'the sharp swords in the hands of the warriers'.[2] It is to be noted that *-ka* (Ta.), *-ke/-ge* (Ka.), *-ga* (Bad.), *-ki* (Te.), *-gi/-ki* (Kui) and *-ki* (Koya) are all reflexes of **kai* where *-ai* is a *Be* verb in origin. However, the dative proper is *-k* followed by the non morphemic *–u* (<**um*).

16. In Telugu, *-kun* and *-kin* are dative variants besides *-ku* and *–ki* with the loss of final *-n.* As for *kun* (<**kum*), it is reported in Sastri (1969: 165) that "the Telugu form ends in (druta) nasal which is not found in any other languages".[3] It is further pointed out in Sastri (ibid) that "Ketana in the 13th c. gives *kun* as the dat.-gen. suffix, but subsequent grammarians including Peddana assigned it to the

genitive...". Tol. (Col. Cēṉā. 99, 109) observes that *-ku* has a possessive reference, the possessed NP being non-human. E.g. *nākar-kku viruntu* 'the feast to Nagas'. In Kanyakumari (Tamilnadu) dialect of Tamil, the dative functions as genitive with possessed NP being human class. E.g. *eṉ-akku makaṉ* 'my son' The dative variants *akku* (<*am+ku*) is reduced to *-aku*(*n*) in Telugu (Sastri 1969:157). E.g. *kārttikēyun-aku* 'to Karthikeyan', *kāmpul-aku* 'to the farmers', *bhīmarājun-akun* 'to Bhimarajan', *īśvarun-akun* 'to Iswaran'. This is our analysis as against the one proposed in Sastri (ibid). The suffix *-un* occurring before *-aku*(*n*) derives from the masculine suffix **-aṉ* due to vowel harmony. However, Sastri (ibid: 166) reanalyzes *rāmunaku* 'to Raman' into *rāmu-na-ku* treating *-na-* therein as an instance of 'augment'. We consider, however, that *rāmunaku* is analyzable into *rāmun-aku* where *-un* is a reference to masculine, and *-aku* is to be treated as the contraction of *-akku* (<*am+ku*).[4] The dative variant *-ki* in Telugu is a contraction of *-kki,* and the vowel *-i* that precedes *-ki* is a consequence of vowel harmony of the rule *u* > *i/-ki.* This implies that **kāluki* turns into *kāliki* 'to the leg'. Alternatively, if *kāliki* is original, then it may be derived thus: *kāl-i-kki* > *kāliki.* In Telugu the word final nasal is retained if it is followed by a nonmorphemic vowel *-u*; otherwise, it suffers deletion. E.g. *pāḍutun-u/pāḍutun* > *pāḍutuɸ* 'I will sing' (author's dialect), *pāḍun-u/pāḍun* > *pāḍuɸ* 'it/she will sing' (author's dialect). This provides the basis to identify *kāl-u/kāl-i* (<**kāl-un/*kāl-in*) as the inflectional/oblique base. This issue is left for further deliberation.

17. We have reason now to maintain that the Tamil dative variants *-akku, -ukku, -kku* occurring in *eṉakku* 'to me', *avaṉ-ukku* 'to him', and *puli-kku* 'to the tiger'/*yāṉay-kku* 'to the elephant' derive from *-am+ku, -um+ku,* and *-m+ku* respectively, of which the nasal increment occurring in *-m+ku* is a simplified version of either *-am* or *-um.* As for *ṟku* (as in *makaṟku* 'to the son', *vayaṟku* 'to the field') and *ṭku* (as in *makaṭku* 'to the daughter', *maṭku* 'to the soil'), they are traceable to *ṟkku* (<*ṉkku/lkku*) and *ṭkku* (*ṇkku/ḷkku*).

18. Reconstructing **-nk* and **-nkk* as PDr dative variants, Krishnamurti (2003: 233) considers that the occurrence of *-kk* in many Dravidian languages is a consequence of the loss of the nasal from **-nkk.* However, the analysis which we proposed in the present work is not in compliance with Krishnamurti's observation. Significantly, he (ibid) makes an observation that there is possible influence of NIA dative "which is predominantly represented by a velar consonant". Elsewhere, Krishnamurti (2003: 6) observes that the Ṛgvedic text, representing the earliest form of Sanskrit datable to c 1500 B.C. has over a dozen lexical items drawn from Dravidian. He (2003: 41) proceeds further speculating that the "Middle Indo-Aryan and New Indo-Aryan have been built on Dravidian substratum". This being the case how is it then possible to maintain that the Dravidian dative system has been influenced by NIA dative system with velar plosive.[5] It should be noted

that the dative system obtained in Dravidian with velar plosive is reconstructible to PDr stage which is earlier than the NIA. Hence, Krishnamurti's proposal remains nebulous.

Foot Notes

1. There is a dative variant *-ka* in early Tamil which has not been included in Krishnamurti's deliberations. For details, see paragraphs 14 and 15 of this paper.

2. This *ai* (=*ay*) syntactically performs different functions namely adverbial participle (*āka/āy*), adjectival participle (*ākiya*), cleft predicate (*ānatu*), etc. Notice *amarntat-ai* (Pari.21.12) 'stationed' occurring in the restructured sentence (*murukaI*) *amarṉtat-ai taṉ-paraṅkuṉṟam* is a cleft predicate interpretable into *amarntat-āṉatu.*

3. The dative *-ku* in Tamil has a phonologically definable variant *-kuP*, where P is plosive refering to *k,c,t* and *p*. Consider the examples: *avaṉ-uk-kuk koṭu* 'give (it) to him', *vayal-uk-kuc cel* 'go to the field', *eṉ-ak-kut tā* 'give (it) to me', and *avaṉ-uk-kup pāl koṭu* 'give milk to him'. The dative variant -*kuP* is traceable to *-*kum* which develops into *-*kun* in Telugu. It is to be noted that without *P* in *-kuP,* the presence of the plosives *k,c,t* and *p* occurring before the imperative predicate in the examples under reference cannot be explained.

4. Sastri (1969: 163) argues that *-ni* (<*n+i*) occurring in *rāmuni* 'Raman (acc)' "is a complex of two suffixes, the old masc. ending *n+i* as *rāma-n+i*", which develops into *rāmun-i* due to analogical pressure (**rāmaṉṟu* > *râmuṉṟu*) and the accusative *-i* is a reflex of *-ay*. After the dative NP *kāpunaku* 'to the farmer', it is analyzable into *kāp-un-aku,* where *-un* is an instance of increment.

5. It should be considered that whether the dative system obtained in OIA and MIA is different from the one attested in NIA or the same. In case, the OIA and MIA dative system is not different from NIA system then it is likely that the Dravidian system either might have influenced the Indo Aryan or *vice versa*. Further, significantly both in Indo Aryan (Hindi, Bengali, etc.) and Dravidian (Tamil, Malayalam, Telugu, Kannada, etc.) fourth case performs different case functions including dative, accusative, locative, genitive, etc. It has to be examined whether this is a case of typological resemblance or possibly due to the impact of Dravidian on Indo Aryan.

ABBREVIATION

Akam.	-	*Akanāṉūṟu*
Ceṉā.	-	*Ceṉāvaraiyam*
Col.	-	*Collatikāram*

Eluttu.	-	*Eluttatikāram* (M. Shanmugam Pillai Edition)
Ilam.	-	*Ilampūraṇam*
Kali.	-	*Kalittokai*
Ka.	-	*Kannaḍa*
Kuraḷ	-	*Tirukkuraḷ*
Kuru	-	*Kuruntokai*
Ma	-	*Malayalam*
Comp.	-	*Complementizer*
Narr	-	*Narriṇai*
Pari	-	*Paripāṭal*
pl	-	*Plural*
Puram	-	*Purananūru*
Ta	-	*Tamil*
Te	-	*Telugu*
Tol	-	*Tolkāppiyam*

REFERENCE

Burrow, T. and Bhattacharya, S. 1953. *The Parji Language – A Dravidian Language of Bastar,* Hertford, Stephen Austin and Sons.

Daniel, K. 2008. *Pañjamar,* Puthanatham, Adaiyalam.

Emeneau, M.B. 1961. *Kolami-A Dravidian Language,* Annamalai Nagar, Annamalai University.

Krishnamurti, Bhadriraju.2003. *The Dravidian Language,.* United Kingdom (Cambridge), Cambridge University Press.

Kumaraswamy Raja, N. 1969. *Post Nasal Voiceless Plosives in Dravidian.* Annamalai Nagar, Annamalai University.

___________________. 1980. *Three Consonant Clusters in Tamil. In A Festschrift for Prof. M. Shanmugam Pillai,* Madurai, Madurai Kamaraj University.

Mahadeva Sastri, Korada. 1969. *Historical Grammar of Telugu With Special Reference to Old Telugu c 200 B.C. – 1000 A.D.*, Anantapur (A.P), Sri Venkateswara University Post-Graduate Centre.

Shanmugam Pillai, M. (Ed.) 2005 (First Edition - 1997) *Tolkāppiyam -Eluttatikāram* (Ilampūraṇam), Chennai, Mullai Nilayam.

TAMIL DIALECTS THROUGH AGES

S. MANOHARAN

Tamil language and culture have got a unique place in the linguistic and cultural history of the Indian subcontinent. The antiquity of Tamil language and the Tamils may be traced to the periods of the great epics viz., the Ramayana and the Mahabharata as both the epics have got several references about the Tamil language and Tamil people. The well known recorded Tamil tradition starts with the grammar for Tamil language named *Tolkāppiyam* written by *Tolkāppiyar*. The period of this work is assigned between 3rd century B. C. and 6th century B. C. by various scholars. The literary tradition too is assigned to 3rd century B. C. We have got enough evidences through the quotes of later grammarians and literarians to prove that the history of Tamil language does not start with *Tolkāppiyam* as one comes across a Tamil grammar written by the great saint Agasthiar. The following observation made by Rev. Dr. Winslow is worth mentionable.

> In the sixth or seventh century before Christ, at the head of a colony of holy ascetics, we find the celebrated Agasthya called the Father of Tamil. He is said to have learned it from Skanda, the second son of Siva. We are not to suppose that he formed the Tamil alphabet. The words எழுத்து letter, and சுவடி book, are original Tamil; and shew that such existed before there were any innovations from Sanskrit, which Agastya himself commenced. He formed the first Tamil grammar. It contained 12,000 sutras" (Winslow – Quoted by Bavanandam Pillai, 1925: iii).

In the history of the Indian subcontinent, there are references of two Agastyas. The first one is the husband of Lopamudra, a princess of Vidarbha who lived four centuries before the time of Rama, the hero of the epic Ramayana, thus making the earliest reference of Agastya from *pañcāvaṭi* on the bank of the river Godavari. But, the Agastya legend in the Tamil country starts from his hermitage in the place of origin of the great river Kaveri in the present Coorg district in Karnataka State and continues to his hermitage in the Pothiyai hills in the southern part of Tamil Nadu (Iragavaiyangar, 1941: 205). The Agastya cult is an example for the Aryan – Dravidian religious syncretism as it is told that Lord Siva taught Sanskrit to Panini, the first Sanskrit grammarian and Tamil to Agastya the first Tamil grammarian (Manoharan, 2002). According to Tamil grammatical tradition Agastya is considered to be the teacher of Tolkāppiyar. If it is so, one will have to assume that the Agastya (*Akattiyar*)

who wrote the Tamil grammar must be the one who had his hermitages at the places of origin of the Kaveri river in Coorg and at the Pothiyai hills. But if the epic tradition is reinterpreted, the Agastya who wrote the Tamil grammar may be the Agastya who lived four centuries before Rama. The king Vidarbha and *Ṛṣi Agastya* are considered to be the first to cross the Vindhyas with their followers.

Rāvaṇan was the great king of that part of Tamil land which included the present day Tamil Nadu and Sri Lanka. Sten Know is of the view that the name Rāvaṇan is the Sanskriticed form of the Tamil word *iṟaivan* 'king, leader' (Iyengar, 1929: 52). According to P. T. Srinivasa Iyengar (ibid: 50) the three ancient kingdoms viz., Cheṟa, Chola and Pandya emerged after the victory of Rām over *Rāvaṇan*. Rām's victory over Rāvaṇan is supposed to have put an end to *Rāvaṇa's* power in South India.

> "The epic *Rāmāyaṇa* shows that progressive penetration of the Āryans into the South had already begun. It is true that *Rāma* did not make any conquest in the south nor lead emigrant batches of the *Āryans*. The role played by *Rāma* as can be seen from the *Rāmāyaṇa* was to destroy the forces that stood against the progressive *Āryan* colonization of the south, and to secure the safety of the *Āryans* who had already settled down in the south" (Nambudiri, 1992: 51)

and

> "Agastya may be considered as the pioneer advocate of the concept of co-existence of different people and ideologists and the give and take policy of differing cultures of India" (Nambudiri, ibid: 50).

It may be noted here that we do not have evidences for the Aryan language speaking people or community inhabiting Tamil Nadu during the Sangam Age or before that. Certainely Sanskrit language was accepted by a section of the Tamils, the Antaṇar whose mother tongue was also Tamil, Sanskrit language and Sanskritic culture were borrowed and used only in certain domains like religion and rituals. So, if at all some people migrated into ancient Tamil land, they too might have been observed into the larger society of the Tamils. So, we observe two kinds of learned people of Sangam Age – Cāṉṟōr or Aṟivar who followed the native Tamil tradition and the Antaṇar who followed Sanskritic tradition. But, even after the adaptation of certain Sanskritic traditions some of the customs like eating in the company of an uninitiated person, eating in the company of women, eating stale food and indulging in love by a man and the daughter of his maternal uncle or of his father's sister have been considered as the customs peculiar to Daksinatyas or the Dasyus (Iyengar, 1929: 118).

The Rock Edict II of Aśoka (middle of 3rd century B. C) gives an account of the independent countries which did not form part of the Asokan Empire. They were the Chōḍas (Chōḷas), the Pāṇḍyas, the Satiyaputras (Kōsars of Tuḷunāṭu), the Kēraḷaputras (Chēras) and the Tāmraparni (Ceylon) (Subramanian, 1966). But,

now the Satiyaputras are interpreted as the Atiyamāṉ of Takaṭūr, one of the twelve chieftains of Tamil Nadu (Nambudiri, 1992: 55). Tamiḻakam 'Tamil land' was ruled by the three monarchs[1]: the Cherar, the Cholar and the Pandiyar during the Sangam Age. Apart from the three monarchs there were twelve different chieftains who were either under the control of one of the monarchs or sometimes they were independent rulers also. Both Tolkāppiyar and Pavaṇantiyār confirms the twelve divisions. Chēṉāvaraiyar one of the commentators of Tolkāppiyam lists the twelve divisions:[2] Teṉpāṇṭi, Kuṭṭam, Kuṭam, Kaṟkā, Vēṇ, Pūḻi, Paṉṟi, Aruvā, Aruvā vaṭatalai, Cītam, Malāṭu or Malaināṭu, Puṉal nāṭu. The Vēṇ and Puṉal nāṭu were also known as Poṅkar nāṭu and Oḷināṭu.

Beyond the northern boundary of tamiḻakam 'Tamil land' were the Vaṭukar 'northerner' and northwest were the Karu nāṭar 'people of black cotton soil' or Erumai nāṭu 'buffalo country', present Mysore. The western most boundary beyond Erumai nāṭu were the Tuḷuvar or Toḷuvar Kōsar, Tuḷu language speaking area of present South Canara district of Karnataka State. People of Erumai nāṭu also have been referred to as Vaṭukar apart from the Telugu speaking people of present Andhra Pradesh. The Telugu speaking people called the Tamils Aruvāḷar and called the Tamil language Aravam as the Aruvā and the Aruvā Vaṭatalai regions of Tamil land were adjacent to the Andhra region. For the people of Mysore region, the Tamils are Koṅkar as the Koṅku region of Tamil Nadu is adjacent to it. At this point the two appellations viz., the Erumai nāṭu and Karu nāṭar have to be looked into. Though, present Mysore region is considered to be the Erumai nāṭu, it is worth to point out that the buffalo (erumai) centered culture is observed among the Toda tribes of the Nilagiri bio – sphere. Further Karu nāṭar is though, in general viewed as the people of Karnataka, this appellation is considered to be meant for the northern Karnataka region only.

> This appellation originated from its central position, lying between the rivers Malaprabhā and Krishnā in the north, the Ghats in the west and the river Vedāvati in the east. This roughly included the present districts of Bellari, Chitradurga, Dhārwār and Mudgal. The other districts had their own names in the beginning but in the course of time, the name Karnāṭakā came to be applied to all Kannada speaking tracts in general (Sharma, 1978:1)

and the different names of the different regions were as follows:

> Tumkur was called Noḷampāvaṭi, Bangalore and Kōlār was called Moracunāṭu, Mysore and Hassan was called Caṅkanāṭu, Shimogā and Kaṭūr was called as Nagarakhanda, South Kanara was called Tuḷuva, North Kanara was called Haiva and Dhārwār or Gangawā ḍi and Belagām was called Belvonāḍu (Sharma, ibid:3).

So, the appellations coming for the Mysore and South Kanara regions have to be viewed accordingly. Further the appellation Gangawāḍi for Dhārwār region also have to be viewed accordingly for the references found in Tamil literature.

The twelve different regions of the Sangam Age may be equated to the following regions or districts of modern Tamil Nadu:

1. Pūḻi	-	'the sandy tract'. Present Kanniyakumari district
2. Kuṭam	-	'the western land'. North Malabar coast and the Coorg district of Karnataka
3. Kuṭṭam	-	'the land of lakes'. Calicut and Kottayam districts of Kerala
4. Vēṇ - nāṭau/Poṅkar Nāṭu	-	'the bamboo land'. *iruṅkō vēṇmāṉ* was its chief. Southern part of Travancore district of Kerala
5. Kaṟka or Kalkār	-	'the rocky region'. Northwestern portion of the Travancore state even now is knows as Kakkanadu.
6. Paṉṟi nāṭu	-	'the land of pigs'. country of the Veduvar or Vedar, capital was Nagappattinam.
7. Puṉal Nāṭu/Oḷi Nāṭu	-	'the land of floods'. The people were called as Oli Nagas
8. Cītam	-	'the cold region'. West of Malanadu. It included northern half of the modern Coimbatore district and southern portion of Nilgiri district.
9. Malādu/Malayanāṭu	-	'the hill country'. It was on the bank of the river Peṇṇār and the Muḷḷūr hills. Its capital was Kōvalūr, present Thirukkōvilūr in the Conjeepuram district.
10. Aruvā	-	The Coastal regions of the present Viluppuram and Cuddalore districts.
11. Aruvā-Vaṭatalai	-	A region dominated by the nomadic tribe named Aruvāḷar or Kuṟumpar. Conjeepuram was its capital. The rulers had the title Toṇṭaimāṉ after the ātoṇṭai creeper which was abundant in the region. The regions comprising of the Aruvā and Aruvā-Vaṭatalai regions was known as Māvilaṅkai 'the great Lanka'. Tirayañ, Pal-vēr Tirayañ and Toṇḍaimāñ were the titles of chieftain.
12. Tenpāṇṭi	-	'south Pandya country'. Mohoor was the capital and Palayan Maran was the chieftain and he was the head of the Marar.

(Kanakasabhai, 1904; Srinivasa Iyengar, 1929; Nilakanta Sastri, 1972 and Sundararajan, 1991)

According to Tolkāppiyar, all the words used in a language are meaningful words (Tol. Col. – 640).[3] The words used in a language though have independent meaning of their own, the selection of words in the literary and spoken usages varies (Tol. Poruḷ – 999)[4]. Such well marked differences between the written and spoken forms is considered by the linguists as 'diglossia'. In the diglossic languages

"two dialects are used in one speech community of which one is high and the other is low, these two are exclusive in their domain of functions and the high variety is not the mother tongue of any group (Ramaswami, 1997:4). As far as Tamil language is concerned the high variety is the literary variety which is acquired through proper education and so it is not the mother tongue of any group. The low variety may be divided into two as the 'Standard Spoken Tamil' followed by all the Tamil speakers irrespective of their regions, social status and the traditional occupations and the spoken or colloquial Tamil which is ordinarily used and is regional, social and occupational specific. So, "colloquial Tamil as a national language should be distinguished from Tamil dialects" (Andronov, 1969:2). The differences between the literary and colloquial varieties are to such an extent that

> it is a common experience for the foreigner learning Tamil to discover to his dismay that after months of study with grammar and reader and munshi, he is able to understand scarcely anything of the language spoken around him. In the village and in the fields, in the bazaars and the highroads, he hears a language spoken which he finds it hard to believe is the language of his study" (Mathew, 1942:992).

Here Gordon Mathew is referring to the regional, social and occupational dialects and not the Standard Spoken Tamil.

Many Christian missionaries have studied the spoken Tamil by directly approaching the common people. Constantius Joseph Beschi is one among them. As long back as in 1728 he wrote a book in his mother tongue Italy titled A Grammar of the Common Dialect of the Tamul Language called கொடுந்தமிழ், composed for the use of the Missionaries of the Society of Jesus. This was first published in 1739 from Tranquebar and later in 1831, the English translation by Christopher Henry Horst was published by the Christian Knowledge Society, Veperi (Chennai). Beschi termed the two varieties high and common. Poetical dialect used in earlier centuries is not in use currently and it has become obsolete. So, according to him (1728:2) the high dialect should not be called as poetical dialect and the distinctions are between *centamil* (pure Tamil) and *koṭuntamil* (spoken or colloquial Tamil). The written language according to Bavanandam Pillai (1925:viii) is also of three types:

i. **Sentamil** –"Sentamil" is highly literary and often ordinary people cannot read and understand the meaning of it easily. Only pure Tamil words in proper form are ordinarily used, and the rules of "Sandhi" and grammars are strictly followed".

ii. **Writing of English Educated Person** –In this class of Tamil writing mostly by "English Educated" men, there is a free admixture of English, Sanskrit, and other foreign and colloquial words. The rules of "Sandhi" are not strictly observed, but the rules of grammar are not violated".

iii. Writing of Ordinary Village - folk -In the writing of the ordinary village- folk, "there is no spelling, no grammar, and the language used approximates to the spoken form which varies somewhat from district to district and according to the caste, education and social position of the writer".

So, in the writings of the Beschi (1728), we understand the existence of diglossia explained by him as high and low varieties of Tamil and in the classification of written Tamil given by Bavanandam Pillai (1925) we understand the existence of the regional and social dialects in Tamil. Andronov (1969:1) classifies the written Tamil into of two varieties:

i. Modern Literary Tamil: "the language of newspapers, journals, correspondence, the most part of fiction, etc."

ii. Classical Tamil: "the language of the old, mainly poetical, literature, the language which passed through several stages in the course of more than 1500 – year history of its development".

Tolkāppiyar classifies Tamil words into of the following four types (Tol.Col. – 880):[5]

1. *Iyarcol* – simple, common words (Tol.Col. – 881)[6]
2. *Tiricol* – literary words (It includes homonyms and synonyms) (Tol. Col. 882)[7]
3. *Ticai–c–col* – words borrowed from the twelve countries bordering the ancient Cen – Tamil land (Tol. Col. 883)[8]
4. *Vaṭa–col* – literally northern words. Loan – words in Sanskritic and Prakritic (Tol. Col. – 884)[9] (Sethu Pillai, 1974:32).

The foreign words which are borrowed mainly from Sanskrit and Prakrit are used only after Tamilizing such words in accordance with the Tamil phonetic rules. According to Vellaivarananar (1987:182) *ticai-c-col* 'regional words' are defined as the words commonly used in a particular region, but are borrowed and used by others also who inhabit other region or regions. So, according to him there are some correlations between what is called *ticai-c-col*, words coming from different *ticai* 'direction' and the *vaṭṭāra vaḻakku* 'regional words'. Tamil is not only a diglossic language having two different varieties written and spoken which are mutually exclusive but also is having different regional dialects, social dialects and occupational dialects. So, which would have been the standard Tamil variety and from which area such variety might have emerged? Different scholars have stated differently. The colloquial or spoken Tamil which has become the national language of the Tamils, according to Andronov (1969:2) has been formed

> on the base of the eastern dialect and on that of the northern one which is very close to the eastern district. The base of the literary language was the ancient dialect of the eastern districts known as sendamiẓ. This is roughly the area covered by present Thanjavur, Thiruchirappalli, Cuddalore, Thiruvarur, Nagappattinam and Pudukkottai districts. Vellaivarananar (1987:180)

also quoting Chenavaraiyar, the commentator of Tolkāppiyam has stated that the region between the northern part of Vaigai river, the southern part of Marutham river, region to the east of Karuvur and west of Maruvur which formed the Punalnad 'country of flooding water' is the region where pure Tamil *(sentamil)* was spoken and the other regions or countries found around this area is considered to be the exterior boundaries of the pure Tamil region. According to Vellaivarananar (ibid), the commentator of the Yāpparuṇgkalakkārikai, a Tamil grammatical treatise, Chola country is considered to be the region where pure Tamil is spoken. Out of the Tamil spoken in the three political divisions of the three monarchs and the twelve divisions of the regions ruled by the twelve different chieftains "the language which commanded the acceptance of the Academy came in due course to be regarded as the standard language (Centamil)" (Sethu Pillai, 1974:1) and among the various political divisions, "authoritative opinion has declared in unambiguous terms that the Pandya country was regarded as the Centamil Nadu" (Sethu Pillai, ibid:2). It is significant to note that, "most of the twelve countries compendiously described as Koduntamil Nadu are separated from the Pandya country by sections of the eastern and western ghats" (Sethu Pillai, ibid:2).

The Tamil land or the region where Tamil is spoken according to *Paṉampāraṉār* who wrote the *pāyiram* 'poem' for Tolkāppiyam is between the *vēṅkaṭam* hills in the north and the *kumari* 'Cape Comerin' in the south and the east and the west were the two seas: Bay of Bengal and the Arabian sea respectively.[10] The boundaries for the regions where Tamil is spoken is of two types *akattanavum* 'interior places' and *puṟttaṉavum* 'exterior places'. The regions ruled by the three monarchs and the regions ruled by the 12 different chieftains are considered to be the places found within the interior boundary, the Tamil land proper. The external places are the places where Tamil was spoken but which were found outside the main Tamil land. These exterior places, according to the commentators were seventeen (Ragavaiyangar, 1941:16):[11]

Ciṅkaḷam	:	Present Ceylon or Sri Lanka. The Arabs called this as *Cēramtīvu*
Cōṉakam	:	The country of the Greeks who are known as the Yavanar. Later the Arabs also came to be known as Cōṉār in the meaning of 'gold merchant' (Sanskrit sōna 'gold')
Cāvakam	:	The country mentioned in the Tamil epic Maṇimēkalai (Cāvaka nāṭu). Nākapuram is the capital of this country
Ciṇam	:	Present China
Tuḷu	:	This is known as Kōcar Tuḷu also. This is at the western coast beyond the Kannada speaking region. Present South Canara district of Karnataka.
Kuṭakam	:	Present Coorg district in Karnataka State

Koṅkaṇam, Koṅkāṉam	:	A country in the western coast (Kongan coast)
Kaṉṉaṭam	:	Country of the Karunāṭar
Kollam	:	The remaining part of the country after the destruction of the sea around Cape Comerin
Teluṅkam	:	Present Andhra Pradesh
Kaliṅkam	:	Also known as Ēḻkaliṅkam found in the present Orissa state. Kaṭakam is its capital

Kaṅkam, Kaṅkapāṭi, Eḻaraiyilakkam :
Its capital is Talaikkāṭu or Talavaṉapuram. Place near Mysore

Makatanāṭu	:	A country on the bank of the river Ganga
Kaṭāram	:	Capital of the Ramaṇam or Aramaṇam, present Burma
Kavuṭam	:	Part of present Bengal. Also known as Vaṅkam and Kaṅkai nāṭu
Vaṭuku	:	The country adjacent to the northern boundary of Tamil Nadu Vēṅkaṭam

Kaṉṉit teṉkaraikkaṭ paḻantivam: Present Lakshadweep Islands.

Apart from the 17 countries mentioned above, we have got references for the following three countries also:

Kāmpōti	:	Present Cambodia
Kūvakam	:	The country beyond Cape Comerin destroyed by the sea
Pallavam	:	Also known as Paḵlava is the present Persia

Apart from the political divisions, based on the available natural resources and geography, the Tamils classified the land into of five types: Kuṟiñci 'the hilly land', Mullai 'the wooded land', Marutam 'the lower courses of rivers', Neytal 'littoral tract' and Pālai 'the dry waterless land or desert.[12] Tolkāppiyar did not refer Pālai directly. It is Iḷaṅkōvaṭikaḷ, the author of the Tamil epic Cilappatikāram who first gave the precious definition for Pālai (Subramaniyan, 2008:257).[13] It has been further classified as suram 'desert proper' and vārpuḷam 'sterile and uncultivable land'. The people who inhabited these five different regions were Kuṟavar (Kuṟiñci), Iṭaiyar or Āyar (Mullai), Vēḷḷālar (Marutam), Paratavar (Neytal) and Maṟavar or Eyiṉar (Pālai). Their headmen had different titles: in the hilly tract they had the titles vēṟpaṉ, cilampaṉ and poruppaṉ, koṭicci; in the forest tract they had the titles aṇṇal, tōṉṟal, kuṟumpoṟai, nāṭan and manaivi; in the water-courses they had the titles makiḻnaṉ, ūran, and maṉaiyōḷ; in the littoral tract they had the titles koṅkaṉ, tuṟaivaṉ, cērppaṉ and mallampulampaṉ and in the desert region they had the titles mīḷi, viṭalai and kāḷai. For the people inhabiting these five different geographical divisions, their social customs were defined on the karupporuḷ 'the core elements', the conventional classification of which was eightfold: god, staple food, fauna, flora, birds, folk-habits, occupation and musical instrument played

(Sastri, 1972:28).[14] So, the people inhabiting different geographical regions must have developed and are expected to have different regional dialects. According to P. T. Srinivasa Iyengar (1929:72) endogamy prevailed among the social groups inhabiting the five different geographical regions.

During Sangam Age, the Tamil society has been divided as the persons of higher status, the persons of equal status and the persons of lower status. Tolkāppiyar explains it with the example of the verbs *ī*, *tā* and *koṭu* all means 'give' but the word is selected according to the status of the person (Tol. Col. 927 – 930).[15] Among these three verbs having the same meaning, the verb *ī* is used for the person of lower status, the verb *tā* is used for the person of equal status and the verb *koṭu* is used for the person of higher status. It is evident from the above example that the Tamils of the Sangam Age had accepted the three way classification of the societies as high, equal and low. But, the accepted norms of the society are the *vaḻakku* 'the customary practices followed' by the people of higher status.[16]

Aryan varna system did not penetrate into the Tamil country during Sangam period, but, "in much later times, the Brahmans induced these kings to claim descent from the Sun and the Moon who originated the various dynasties of Aryan kings" (Iyengar, 1929:139). During the Sangam Age, the king and the chieftains who were Vēḷir or Veḷḷāḷa could intermarry (Sundarajan, 1991:79). Among the Tamils, the people who were most honoured and respected were the Aṟivar or Cāṉṟōr 'sages and wisemen' who lead a retired and religious life (Kanakasabhai, 1904:113). When the Brahman were presiding over the marriages conducted with Vedic rites, "among the power classes residing in towns and among the hill tribes, who had not come under the Brahmanic influence, the marriage ceremony was performed by the Aṟivar or Cāṉṟōr Tamil priests" (Kanakasabhai, Ibid: 124). But, the Tamils had hierarchically arranged societies and the hierarchy was of a six tier system: the highest in the order were the Aṟivar or Cāṉṟōr the most honoured people; next to them were the agriculturalists and the land lords who formed the nobility; below them were the Āyar 'shepherds' and Vēṭṭuvar 'hunters'; next to them were the artisans such as goldsmith, blacksmith, carpenter and potter; next to them were the military class, the Paṭai-āṭci-yar 'the armedmen' and the last in the hierarchy were the Valaiyar 'a fisher folk' and the Pulaiyar "scavenger' (Kanakasabhai, ibid:114). Modern studies of Tamil social dialects have established the three way broader classification as high, middle and low. But, if one goes deep into such studies even among the communities who have been classified as high or middle or low, further classification is possible (Manoharan, 1976). It has been proved through empherical data that among the Brahman who are considered as high, the Ayyar (Saivites) and Ayyangar (Vaishnavites) communities show differences in their speech behaviour (Srinivasa Varma, 1977).

Based on the fieldwork conducted during 1958 and 1959 among the speakers of various dialect regions, Andronov (1969:2) has classified the Tamil dialect areas into of five zones including the Sri Lankan Tamil dialect area:

1.East or Eastern Dialect: Thanjavur and Thiruchirappalli districts and the northeastern part of Madurai district

2. North or Northern Dialect: Chennai, Chingleput, North Arcot and South Arcot districts

3.South or Southern Dialect: Tirunelveli and Ramanathapuram districts and the southwestern part of Madurai district

4.West or Western Dialect: Nilagiri, Coimbatore, Salem districts

5. Sri Lankan Tamil Dialect

Kamil Zvelebil who conducted series of fieldworks in different districts of Tamil Nadu in 1960s has classified the Tamil dialect areas including Sri Lankan Tamil dialect into of five major dialect areas and further classified each major dialect area into different subareas or minor dialect areas found within each major dialect area (Zvelebil, 1964:239):

North	*1. Northeastern :* Chennai and Chingleput districts
	2. Northwestern : Velur, Chittoor and Krishnagiri
	3. South Arcot : Some parts
East	*1. Kaveri delta region :* Thiruchi and Thanjavur districts and Karur region
	2. Pudukkottai
South	*1. Madurai*
	2. Southwestern: Tirunelveli and Nagercoil regions
	3. Southeastern : Ramanathapuram and Tuticorin regions
West	*1. West – North direction:* Salem, Erode regions and (Bangalore?)
	2. West – South direction: Coimbatore and Dindigul regions
Sri Lanka	*1. North*
	2. Colombo (?)
	3. Northeastern: Trincomalee
	4. Southeastern: Batticaloa

Both Andronov (1969) and Kamil Zvelebil (1964) treat the Tamil spoken in Sri Lanka as a separate Tamil dialect area of its own within the broader classification of the Tamil dialect areas of the Tamil speaking regions or Tamil land. Further, Zvelebil (1964:239) observes that, "Tamil proper that is continental Tamilnad and Tamil Ceylon will always remain the *tamiḻkūṟunallulakam* par excellence and therefore it should be of primary importance for any investigation of Tamil dialects". The Tamil linguistic situation and continuum explained by Kamil Zvelebil have supporting historical, ethnic and mythical evidences. Sri Lanka was called *Īḻam* by the Tamils. Poets form *Īḻam* has participated in the academic debates held at Madurai in the Pandya country and the name of the poets like *Īḻattup Pūtaṉ Tēvaṉār (Pūtaṉ Tēvaṉ of Iḻam)* is only an example of such poets. The colloquial Tamil dialect prevalent at present in north Ceylon (Jaffna Tamil Dialect) is considered to be a continuation of the speech spoken during the Sangam Age period under discussion (Pillai, 1958:220). The

ethnic history of the communities like the Maṟavar and the Nāṭār inhabiting Tamil Nadu and Sri Lanka also are the indigenous population of that Island Nation and they have been separated politically and not ethnically. Further, the Veḍḍās, the indigenous tribes of Sri Lanka are having a myth of their own in which it is narrated that Vaḷḷi is the girl who was picked up in the forest and was brought up by a Veḍḍā king. Lord Murugan in the disguise of a Buddhist monk came and married her. This myth is a reduplicated version of the Vaḷḷi -Murugan myth told in Tamil Nadu except for the scene that in Tamil Nadu Murugan appeared in the form an old man, but in the myth narrated by the Veḍḍās of Sri Lanka, he came in the disguise of a Buddhist monk (Zvelebil, 1977). So, it is observed that a modification of the story has been made by the Veḍḍās after their conversion to Buddhism at a later period. The Vaḷḷi – Murugan myth found from Tiruttaṇi in Tamil Nadu to Kataragrama in Ceylon confirms the ethnic history of the communities distributed over Tamil Nadu and Sri Lanka in the historical past. Even now, the *Veḍḍās* of the coastal areas of Batticaloa are of both Tamil and Singhalese speakers. The toddy drawers of Kerala even today are called the *Īlavaṉ* in the meaning of one who came from *Īlam*. The Nadar another toddy drawers of Tamil Nadu believe that Ravana's Prime Minister Mahodara belongs to their caste (Hardgrave, 1969:38). The Nagas who were distributed over Tamil Nadu and Sri Lanka are considered to be the native people of Sri Lanka who were influenced by the Tamils and Tamil language during the earlier part of the history of Sri Lanka. The Aryan who migrated later completely changed the social, cultural and linguistic sceneries of Sri Lanka through Buddhism. The Buddhists failed to establish their religion in Tamil Nadu and hence they might have decided to replace the entire social, cultural and linguistic factors with that of their own as the only mean to establish Buddhism firmly. "It is only in Sri Lanka, we find the dominance of the religion over the language to such an extent that it replaced the language (or languages) of the indigenous people" (Manoharan, 2009:109). Singhalese is an Indo-Aryan language developed from the Maharashtri Prakrit and a large scale migration of the Aryan language speakers into Sri Lanka has not occurred at any period of history of Sri Lanka. The regional classification of the Tamil dialects spoken in Sri Lanka is as follows:

*1. **Jaffna Dialect:*** (a) Vanni (Vavunia) subdialect, (b) Mannar subdialect

2. *Batticaloa* : Trincomalee subdialect

3.Malaiyat Tamil (Hill Tamil Dialect)

The social dialects like Hindu Tamil dialect, Christian Tamil dialect, Muslim Tamil Dialect, Fishermen Tamil Dialect (Western Coast) and Veddas Tamil Dialect (Coastal areas of Batticaloa) and occupational dialects like agriculture, fishing and plantation also exist in Sri Lanka.

Tamil dialect area classifications given by scholars like Karunakaran (1970), Srinivasa Varma (1976 and 1977), Sakthivel (1981), Shanmugam Pillai (1987) and Mahalingam (1987) coincides with the classification given by Andronov and Kamil Zvelebil. But Prof. V.I. Subramoniam (1973) has classified the Tamil dialect areas excluding of Sri Lanka into of the following seven areas:

1. ***Nāñjilnāṭu Dialect***	: Kanniyakumari district
2. ***Southern Districts Dialect***	: Tirunelveli and Ramanathapuram districts
3. ***Central Country Dialect***	: Madurai and Thiruchi
4. ***Western District Dialect***	: Coimbatore district
5. ***Eastern Districts Dialect***	: Thanjavur and South Arcot districts
6. ***Chennai Dialect***	: Chennai and Chingleput districts
7. ***Northern District Dialect***	: North Arcot district

Of course, the earlier district names mentioned in the earlier Tamil dialect studies as dialect areas or zones will not coincide with the modern district boundaries as the district boundaries have been changed and new districts have been created at different points of the history of Tamil Nadu. Another important point worth notable is that all such studies are not based on a uniform structured questionnaire. So, all the studies mentioned above have got their own limitations.

The total number of poems written during Sangam Age is 2,381. These poems have been written by 473 poets including 31 poetresses. These poets are from different Tamil regions and were living in cities, outskirts of the cities called *cēri* and in villages of different sizes. Further, they belonged to different social groups and occupational groups, among whom were kings, ministers, chieftains, army generals, doctors, bards and merchants doing different businesses (Varadarajan, 1972:48). According to Bavanandan Pillai (1925:vi), "the reason why Tamil is more independent of Sanskrit than the Northern language, and even than other Dravidian tongues, is that it has not been left, like those, principally to the cultivation of the Brahmans". Since Tamil was nurtured and nourished by people from different social strata, occupations and regions, it could enrich its vocabulary of its own independently. On the other hand, since it was nurtured and nourished by poets and poetresses from different regions, societies having different social status and occupations, it is expected that their regional, social and occupational vocabulary would have made certain impacts on the poems written by them. So, a study of the kind in the regional and social backround of the respective poets and poetresses may reveal their regional, social and occupational identity which may form examples of the regional, social and occupational dialects of Sangam Age. Similar studies can be undertaken on the various literature written during the medieval and modern periods including the Bhakti literature and literature like *Paḷḷu, Kuṟavañci, Piḷḷaittamiḻ* and *Kalampakam*. So far, such studies have not been undertaken. Based on the examples given by the commentators of *Tolkāppiyam*, Professor T. P. Meenakshisundaran (1965:196) has listed such regional words found in Sangam literature. Adiyarkku Nallar one of the commentators of *Cilappatikāram*, one of the twin epics has observed that words like *ciṟumiyar* 'young girls', *teḷittal* 'separating' and *pañittu* 'with the *pañi*' as the regional words of the *Kuṭanāṭu* and *putaittal* in the meaning of covering is the word used in the *Malaināṭu*. Some of the words which have been treated by the commentators as regional words have been listed below (Sethu Pillai, 1974:32):

pe<u>rr</u>am (cow)	-	Tenpantinadu
taḷḷai (mother)	-	Kuttanadu
ñeḷḷai (dog)	-	Kuttanadu
acca<u>n</u> (father)	-	Kuttanadu
kaiyar (cheat(n))	-	Karkanadu
eluva<u>n</u> (friend)	-	Sitanadu
iruḷai (believable person by a women)	-	Sitanadu
ta<u>n</u>tuvai (mother's brother's wife)	-	Sitanadu
pā<u>l</u>i (pond, small tank)	-	Pulinadu
ñamali (dog)	-	Pulinadu
ce<u>r</u>u (field)	-	Aruvanadu
kēṇi (pond, small tank)	-	Aruvanadu
kuṭṭai (ku<u>r</u>uṇi 'a grain measurement')	-	Aruva vatatalai nadu

Of the above mentioned words, words like *taḷḷai* 'mother' and *acca<u>n</u>* 'father' are still in use in the Kanniyakumari (*Nāñcilnāṭu*) dialect and the word like *kēṇi* is still in use in the northern and central dialects.

The Tamil land or the Tamil speaking area have got different regions at different historical periods. During Sangam Age, the divisions were of three countries ruled by the three monarchs and were of the 12 different regions ruled by 12 different chieftains. At a later period new regions like Koṅku and Pallavanāṭu or Toṇṭaimaṇṭalam have emerged. Puttamittirar (11 A.D), the author of the grammatical work Vīracō<u>l</u>iyam mentions of the following three regions: Koṅku (Koṅku nāṭu), Kāvēri (Cō<u>l</u>anāṭu) and Pālā<u>r</u>u (Pallavanāṭu) (Meenakshisundaran, 1965:194). The Pallava rule emerged during 5th or 6th century A.D., having Kāñci as its capital. This region from Kāñci to present Putuccēri, which formed the Aruvā and Aruvā Vaṭatalai nāṭu of the Sangam Age came to be known as Toṇṭaimaṇṭalam at a later period after the establishment of the Pallava rule. Apart from the regional concept like Toṇṭaimaṇṭalam and Koṅku nāṭu, regional concepts like Ceṭṭināṭu and Nāñcilnāṭu also emerged and such concepts not only changed or altered the regional boundaries but also introduced new regional names. During the British rule the district boundaries were the administrative and revenue divisions. So, such districts, were formed by merging different linguistic regions and in some cases different districts may be included in one linguistic divisions. For example, present Kanniyakumari district comprises of the following three nāṭu 'country': Pu<u>r</u>attāya nāṭu (Kanniyakumari and the places around it), Nāñcil Kuṭiyaracu (part of Agastheeswaram and Thovalai taluks) and Vēṇāṭu (Vilavankodu and Kalkulam taluks) (Stephan Sam, 1994). What is presently called Koṅku nāṭu comprises of the following areas: all the region of Coimbatore district, Omalur, Thiruchenkodu, Salem and Namakkal taluks of Salem district, Karur and Kulithalai taluks of Thiruchirappalli district and the Palani and Dindigul taluks of Madurai district (Ramanathan Chettiar, 1987; Quoted by Perumal Murugan, 2000:14). What is called

as Naṭunāṭu or Naṭuttiṭṭu comprises of the Cuddalore, Panrutti, Thirukkovilur and Viruthachalam regions (Kanmani Gunasekharan, 2007:8). Presently, Tamil Nadu is divided into of 32 districts and 206 taluks as administrative and revenue divisions. So, it is evident that the administrative divisions cannot be treated as linguistic regions or dialect regions or zones.

Linguistic Survey of India is the only source, even today, which gives an account of the languages and dialects of a language spoken in a region or State. Unfortunately the said project did not cover the former provinces of Madras and the states of Hyderabad and Mysore (Grierson, Vol I:17). So, the Linguistic Survey of India could not give the details of the number of Tamil dialects spoken in Tamil Nadu. In 1971 and 1981 Censuses, two entries namely Kaikadi and Yerukala were considered as the 'Regional Variants' of Tamil language. From 1991 Census onwards these Regional Variants are considered to be the mother tongues of Tamil. According to the Tamil Nadu Volume of the People of India Project, 209 communities speak Tamil language as their mother tongue (Singh, 1997: xxiv). The social hierarchy has resulted in the creation of the kind of dialects termed as social dialects based on which the Tamil society is vertically divided into of three groups as high, middle and low. Many social groups may be equated with the respective occupational groups having separate occupational dialects as the traditional occupation underlines the social position of a community. Apart from the caste groups many tribal groups inhabiting Tamil Nadu, Kerala, Karnataka and Andhra Pradesh speak Tamil language. The details are given in the Appendix. In Tamil Nadu, out of the 36 communities whom have been declared by the President of India as Scheduled Tribes, as many as 32 communities speak Tamil as their mother tongue either by all of them or by a section among them.

The European missionaries and administrators were the first to give importance for the spoken Tamil. For them spoken Tamil only formed the medium in approaching the common people. So in order to train the Christian missionaries and the administrators in Tamil language, they studied the spoken Tamil and wrote grammars and dictionaries. But, their dialect studies are very sporadic.

> Not many native scholars took interest in the spoken form of Tamil till the sixties. Tamil scholarship was identified with the mastery of ancient and medieval classical literature and grammar and it is these scholars who also were interested in language study – philology, as it was then called, and for them spoken Tamil was untouchable, impure, and polluting, with all its implications, though they live with it all the time (Shanmugam Pillai, 1987:7).

The introduction of 'linguistics' as a subject made a breakthrough and several dialect studies have been undertaken by different institutions. Still, a proper 'Tamil Dialect Survey' canvassing a uniform structured questionnaire have yet to be implemented.

Modern Tamil whether written or spoken is the continuum of the Tamil written or spoken during Sangam Ages. So, it should be possible to trace the modern

spoken Tamil and the different regional, social and occupational dialects to the Tamil spoken or written during the Sangam Ages. This has to be revealed at two levels, common spoken Tamil words attested in the classical literature and spoken Tamil words belonging to a particular region attested in a particular classical literature, which may be considered as the regional words of the classical period also. For example the word *kaṭaivāykkāl* has been used by *Iḷampūraṇar* (11.A.D) one of the commentators of Tolkappiyam. The same word is used now in the Kaveri delta region for the small watercourse in the field deviated from the main watercourse coming from the tank or pond. This example is considered to be a valid example to prove that the commentator *Iḷampūraṇar* belonged to the same region, i.e. the Chola country (Subramaniyam, 2008:18). Similarly, the word *kummāyam* 'a game played with very young children' found in the present Kongu dialect is found in the works of the commentator of *Patiṟṟuppattu;* the word *kūḻai* 'short person' is found in the *Akanāṉūṟu* in the meaning of small, the word *cuḷuku* 'winnowing instrument' is found in the same meaning in *Puranāṉūṟu* (Lourdusami, 1949:457-459). The word *viṭalai* used in southern districts in the meaning of 'a lad' is found in *Akanāṉūṟu* in the meaning of an unmarried person leaving the place with his love and the word *nāttanār* 'husband's younger sister' is found in the same meaning in *Cilappatikāram*. The following words found in various modern Tamil dialects are found in classical literature:

akam 'mind, house'	:	*akattukkārar* 'husband' (Brahman dialect); *akañcēranum* 'should reach the house' (Kongu dialect)
aññai 'mother'	:	*āñā* 'father' (Pudukkottai dialect)
aṭicil 'cooked rice'	:	*akkāra aṭicil* 'a rice preparation' (Brahman dialect)
āṇṭai 'there'	:	*antāṇṭa* 'there' (northern Tamil Nadu)
umakku (numakku) 'to you'	:	*umakku* 'to you' (Southern Tamil Nadu)
kaṭuvaṉ 'male-monkey'	:	*kaṭuvaṉ* 'male-cat' (Nanjilnad dialect)
kamuku 'arecanut tree'	:	*kamuku* 'arecanut-tree' (Nanjilnad dialect)
kāyal 'salt-pan'	:	*kāyalpaṭṭaṉam* 'a sea-shore village' (Tuticorin dialect)
teṅku 'coconut-tree'	:	*teṅku* 'coconut tree' (Nanjilnad dialect)
paṭṭiṉam 'coastal village'	:	*paṭṭiṉam* 'fishermen hamlet' (northern Tamil Nadu)
paṉampōntai 'sprout of palmyra tree'	:	*pōntai* 'a kind of palm tree' (Kongu dialect)
mōtakam 'a tiffin variety'	:	*mōtakam* 'a tiffin variety' (Nanjilnad dialect)

The words given here are only examples and not an exhausted list of words. From the aforesaid examples, one can infer that a comparative study of the modern Tamil dialects with that of the words used in classical literature can certainly point out the possible region of the origin of such words and the dialect areas which existed during Sangam Age.

APPENDIX

TAMIL LANGUAGE SPEAKING TRIBAL COMMUNITIES – 1981 CENSUS

Sl.No	Name of the Tribe	All Languages Speakers	Tamil Speakers Speakers
Tamil Nadu			
1	Adiyan	913	672 (73.60%)
2	Aranadan	141	137 (97.16%)
3	Eravallan	1,109	1,106 (99.73%)
4	Irular	105,757	95,024 (89.85%)
5	Kadar	762	620 (81.36%)
6	Kammara	524	313 (59.73%)
7	Kanikaran, Kanikkar	3,698	2,329 (62.98%)
8	Kaniyan, Kanyan	1,038	545 (52.50%)
9	Kattunayakkan	26,383	13,245 (50.20%)
10	Kochu Velan	43	17 (39.53%)
11	Konda Kapus	1,624	319 (19.64%)
12	Konda Reddis	31,525	11,838 (37.55%)
13	Koraga	421	166 (39.43%)
14	Kudiya, Malakudi	91	84 (92.31%)
15	Kurumbas (in Nilgiri Dist.)	4,354	800 (18.37%)
16	Kurumans	14,932	3,917 (26.23%)
17	Maha Malasar	239	229 (95.82%)
18	Malai Arayan	470	317 (67.45%)
19	Malai Pandaram	1,026	780 (76.02%)
20	Malai Vedan	7,098	6,900 (97.21%)
21	Malakkuravan	7,079	4,673 (66.01%)
22	Malasar	4,162	4,126 (99.13%)
23	Malayali (in Dharmapuri Dist.)	209,039	208,495 (99.74%)
24	Malayekandi	70	59 (84.29%)
25	Mannan	40	26 (65%)
26	Muthuvan	310	268 (86.45%)
27	Mudugar, Muduvan	696	681 (97.84%)
28	Palleyan	19	19 (100%)
29	Palliyan	1,818	1,776 (97.69%)

30	Palliyar	1,615	1,612 (99.81%)
31	Sholaga	4,827	1,362 (28.22%)
32	Urali	9,225	6,016 (65.21%)
Kerala			
1	Eravallan	2,071	1,869 (90.25%)
2	Hill Pulaya	3,091	1,474 (47.69%)
3	Irular, Irulan	18,697	16,483 (88.16%)
4	Konda Kapus	11	6 (54.54%)
5	Kurumbas	1,283	793 (61.81%)
6	Malai Pandaram	2,121	302 (14.24%)
7	Malasar	967	878 (90.80%)
8	Malayan	2,394	1,117 (46.66%)
9	Muthuvan, Mudugar	11,213	3,722 (33.19%)
10	Palleyan	30	26 (86.67%)
11	Palliyan	793	724 (91.30%)
12	Palliyar	420	389 (92.62%)
Karnataka			
1	Adiyan	368	150 (40.76%)
2	Gamti,Gamta, Gavit, Mavchi	34	11(32.35%)
3	Gond, Naikpod, Raj Gond	60,730	1,579 (2.60%)
4	Godalu	6,223	883 (14.20%)
5	Irular	313	172 (54.95%)
6	Iruliga	5,534	186 (3.36%)
7	Kattunayakkan	107	67 (62.62%)
8	Maleru	966	31 (3.21%)
9	Palliyan	738	549 (74.39%)
10	Paniyan	482	54 (11.20%)
11	Rathva	10	8 (80%)
12	Sholaga	1,942	131 (6.75%)
13	Soligaru	16,390	404 (2.46%)
14	Toda	131	57 (43.51%)
Andhra Pradesh			
1	Yerukulas	300,557	85,249 (28.36%)

FOOT NOTES

1. vanpukal mūvar tanpolil varaippu – Tol. Poruḷ –1336
2. koṭuntamil nilam panniranṭāvana
tenpāṇṭi kuṭṭam kuṭam karkāvēṇpūli
panriaruvā atan vaṭakku – nanrāya
cīta malāṭu punalnāṭu centamilcēr
ētamil pannirunāṭ ṭeṇ - Cenavaraiyar
3. ellāc corkaḷum poruḷ kurittanavē - Tol. Col. –640
4. nāṭaka valakkinum ulakiyal valakkinum
pāṭal cānra pulaneri valakkam
kaliyē paripāṭṭu āyiru pāṅkinum
uriya tākum enmanār pulavar – Tol. Poruḷ –999
5. iyarcol tiricol ticaiccol vaṭacol enru
anaittē ceyyuḷ īṭṭac collē –Tol. Col. –880
6. avarruḷ
iyarcol tāmē
centamil nilattu valakkoṭu civaṇit
tamporuḷ valāmai icaikkum collē – Tol. Col. –881
7. oruporuḷ kuritta vēru collākiyum
vēruporuḷ kuritta oru collākiyum
irupārru enpa tiricol kiḷavi – Tol. Col. –882
8. centamil cērnta panniru nilattum
tam kurippinavē ticaiccol kiḷavi – Tol. Col. –883
9. vaṭacol kiḷavi vaṭaeluttu orīi
eluttoṭu puṇarnta collākumē – Tol.Col. –884
10. vaṭavēṅkaṭan tenkumari āyiṭait
tamilkūru nallulakam - Panamparanar, Poem of Tolkāppiyam
11. ciṅkaḷañ cōnakañ cāvakañ cīnat tuḷukkuṭakam
koṅkaṇaṅ kannaṭaṅ kollan teluṅkam kaliṅkam vaṅkam
kaṅka makataṅ kaṭāraṅ kaṭavuṅ kaṭuṅkucalam
taṅkum pukalttamil cūlpati nēlnilan tāmivaiyē - *Mailainathar*

kannit tenkarai kaṭarpalan tīvaṅ
kollaṅ kūvakañ ciṅkaḷa mennum
ellaiyin purattavum īlam pallavaṅ
kannaṭam vaṭuku kaliṅkan teluṅkam
koṅkaṇan tuḷuvaṅ kuṭakaṅ kunran

enpana kuṭapā lirupurac caiyat
tuṭanuraipu paḷakun tamiltiri nilaṅkaḷum
muṭiyuṭai mūvaru miṭunila vāṭci
yaracu mēmpaṭṭa kurunilak kuṭikaḷ
patinmarum uṭanirup pinvarum paṭaitta
pa<u>nn</u>iru ticaiyir connaya muṭaiyavum - Agattiyar (Ragavaiyangar, 1941:16-17)

12. māyōn mēya kāṭurai ulakamum
cēyōn mēya maivarai ulakamum
vēntan mēya tīmpunal ulakamum
varuṇan mēya perumaṇal ulakamum
mullai kuriñci marutam neytal enac
colliya muraiyāl collavum paṭumē - Tol. Poruḷ. - 964

13. mullaiyum kuriñciyum muraimaiyil tirintu
naliyalpu iḻantu naṭuṅku tuyarurru
pālai enpatōr paṭivam koḷḷum - Cilappathikaram

14. teyvam uṇāvē mā maram puḷ parai
ceyti yāḻin pakutiyoṭu tokaii
avvakai piravum karuvena moḻipa -Tol. Porul. – 951

15. ītā koṭuvenak kiḷakku mūnru
miravin kiḷavi yākiṭanuṭaiya -Tol. Col. – 927

16. avarruḷ
īyen kiḷavi yiḻintōn kūrrē -Tol. Col. – 928
tāven kiḷavi yoppōn kūrrē -Tol. Col. – 929
koṭuven kiḷavi yuyarntōn kūrrē - Tol. Col. – 930

17. vaḻakku enappaṭuvatu uyarntōr mērrē
nikalcci avarkaṭṭu āka lāna - Tol. Poruḷ. – 1592

REFERENCES

Aiyangar, Srinivasa M., 1914, Tamil Studies - *Essays on the History of the Tamil People, Language, Religion and Literatures*, Reprint 1986, New Delhi: Asian Educational Services.

Andronov, M., 1962, *Razgovornyj tamiljskij jazyk I ego dialekty* (Colloquial Tamil and its Dialects), Moscow.

Andronov, M., 1969, *A Standard Grammar of Modern and Classical Tamil*, Madras: New Century Book House Pvt. Ltd.

Bavanandam Pillai, S., 1925, *Tar̲kāla Tamil̲c Collakarāti* (Modern Tamil Dictionary), Chennai: McMillan.

Beschi, Constantius Joseph, 1728, *A Grammar of the Tamul Language called கொடுந்தமிழ், composed for the use of the Missionaries of the Society of Jesus,* Translated from Latin to English by George William Mahon, 1848, Vepery: Christian Knowledge Society's Press.

Grierson, G.A., 1927, *Linguistic Survey of India*, Vol.I, Part I, Introductory, Reprint 1968, Delhi: Motilal Banarsidass.

Hardgrave, Robert L. Jr., 1969, *The Nadars of Tamil Nad-The Political Culture of a Community in Change*, Berkeley: University of California Press.

Iyengar, Srinivasa, P. T., 1929, *History of Tamils*, Reprint, 1989, New Delhi: Asian Educational Services.

Kanakasabhai, V., 1904, *The Tamils Eighteen Hundred Years Ago*, Reprint 1979, New Delhi: Asian Educational Services.

Kanapathi Pillai, K., 1958, *'The Jaffna Dialect of Tamil', Indian Linguistics, Turner Jubilee Volume I,* pp. 211 – 227.

Kanmani Gunasekharan, 2007, *Naṭunāṭṭuc Collakarāti* (Dictionary of Central Country), Chennai: Tamizhini.

Karunakaran, K., 1970, 'Tamil Dialects: A Classification', *Proceedings of the Second All India University Tamil Teachers' Conference*, Thiruchirappalli, pp.1-8.

Lourdusamy, P., 1949, 'Cila peccu val̲akkukaḷ' (some spoken varieties), *Cilampu* – 24, pp. 457 - 461.

Mahalingam, K., 1987, 'Camutāya vaṭṭārat tamil̲kkiḷaimol̲ikaḷ āyvin̲ aṇkumur̲aikaḷum piraccan̲aikaḷum (Social and regional Tamil Dialects-Approaches and Problems)', in S. Arokianathan (ed.), *Seminar Papers on Dialectology, Thanjavur: Tamil University*, pp. 165-178.

Manoharan, S., 1976, 'Social Hierarchy and Verbal Behaviour – A Case Study of Tirunelveli District (Tamil Nadu)', *Indian Journal of Linguistics*, Vol.3:1, pp. 31 – 37.

Manoharan, S., 2002, 'Linguistic Diversity and Integrated India', Paper presented in the *National Seminar on Nation Building : Anthropological Perspectives and Contributions*, Department of Studies in Anthropology, Mysore : University of Mysore.

Manoharan, S., 2008, 'Tamiḻakam – The Land and the People: An Ethnic Account', *Journal of Tamil Studies*, No. 73, pp. 86 - 120.

Manoharan, S., 2009, 'Tamiḻakam 'Tamil Land' and Īḻam 'Sri Lanka', - Linguistic and Cultural Linkages and Continuum', *Journal of Tamil Studies*, No. 75, pp. 89 - 112.

Mathew, Gordon, 1942, 'The Vulgar Pronunciation of Tamil', *Bulletin of the School of Oriental Studies*, Vol. 10, pp. 992 – 997.

Meenakshisundaran, T.P., 1965, *History of Tamil Language*, Poona: Deccan College Postgraduate Research Institute.

Nambudiri, Narayan P.P., 1992, *Aryans in South India*, New Delhi: Inter – India Publications.

Padmanabha, P., 1991, *Census of India* 1981, Series, India, Part IX 0ii), Special Tables for Scheduled Tribes on Mother Tongue and Bilingualism (Tables ST-8 and ST-9), Delhi: The controller of Publications.

Perumal Murugan, 2000, *Koṅku Vaṭṭārac Collakarāti* (Kongu Regional Dictionary), Gopichettippalayam: Kuruthu Publication.

Ragavaiyangar, R. 1941, Tamiḻ Varalāṟu (History of Tamil), Reprint 1979, Annamalainagar: Annamalai University.

Rajam, S., 1958, *Pāṭṭum Tokaiyum* (in Tamil), Chennai: Marre & Company.

Ramaswami, N., 1997, *Diglossia: Formal and Informal Tamil*, Mysore: Central Institute of Indian Languages.

Sakthivel, S., 1981, 'A Survey of Tamil Dialects', In M.S. Sunkapur and Jayavant S. Kulli (eds.), *Papers in Linguistics, R.C. Hiremat Felicitation Volume*, Mysore: Sharat Prakashan, pp.284-301.

Sastri, Nilakanta, K.A., 1972, *Sangam (Age) Literature: Its Cults and Cultures*, Madras: Swathi Publishers.

Sethu Pillai, R. P., 1943 - 44, 'Tamil - Literary and Colloquial', Annuals of Oriental Research, Vol. 2:2 and Vol. 3:1 - 2.

Sethu Pillai, R.P., 1974, *Words and their Significant & Tamil – Literary and Colloquial,* Madras: University of Madras.

Shanmugam Pillai, M., 1987, 'Tamil dialectology – A Survey', in S. Arokianathan (ed.), *Seminar Papers on Dialectology,* Thanjavur: Tamil University, pp. 3 – 64.

Sharma, Rama M.H., 1978, *The History of the Vijayanagar Empire Beginnings and Expansion*, Bombay: Popular Prakshan.

Singh, K.S. (ch.ed.), 1997, *People of India,* Vol. XL, Tamil Nadu (Three Parts), New Delhi: Affiliated East – West Press Pvt. Ltd.

Srinivasa Varma, G., 1976, 'Tamiḻiṉ Kiḷaimoḻikaḷ (Tamil Dialects)', *Pulamai, Vol.*2: 4, pp. 338-360.

Srinivasa Varma, G., 1977, *Kiḷaimoḷiyiyal* (Dialectology), *Reprint* 1986, Annamalainagar: All India Tamil Linguists Association.

Stephen Sam, N., 1994, *Kaṉṉiyākumari māvaṭṭa mīṉavarkaḷiṉ vāḻviyal - ōr āyvu* (Ethnography of the Fishermen of Kanniyakumari District-A Research), Kallukkuttam, Kanniyakumari: Thangam Publishers.

Subramanian, N., 1966, *Sangam Polity*, Madras: Asia Publishing House.

Subramanian, S. V., 2008, *Tolkāppiyam,* Chidambaram: Meyyappan Publishers.

Subramoniam, V.I., (ed.) 1973, *Seminar on dialectology: Papers and Discussions*, Trivandrum: Dravidian Linguistics Association.

Sundarajan, S., 1991, *Ancient Tamil Country – Its Social and Economic Structure,* New Delhi: Navrang.

Vaiyapuri Pillai, S. (ed.), 1926-1934, *Tamil Lexicon,* Vol. I-VI and Supplementary, Madras: University of Madras.

Varadarajan, M., 1972, *Tamiḻ ilakkiya varalāṟu* (History of Tamil Literature), New Delhi: Sahitya Academy.

Vellaivarananar, K., 1987, 'Ticai moḻiyum vaṭṭāra vaḻakkum (Regional language and regional usages)', in S. Arokianathan (ed.), *Seminar Papers on Dialectology,* Thanjavur: Tamil University, pp. 179 - 185.

Zvelebil, Kamil V., 1964, 'Spoken Languages of Tamil Nadu', *Archiv Orientalni*, Vol.32:2, pp.237-264.

Zvelebil, Kamil V., 1977, 'Vaḷḷi and Murugan – A Dravidian Myth', *Indo - Iranian Journal*, Vol. 19, pp. 227 – 246.

THE RIVER CINTU (INDUS) AND TAMIL

N. RAMASWAMI

INTRODUCTION

The word for the river Indus is *Cintu* in Tamil; in Kannada, in Telugu, in Malayalam, and in Sanskrit it is *Sindhu*. The river Indus is popularly known as *Sindhu* in India and the name Indus is given by the Germans to the river Cintu. The name *Cintu* is available in *Tamil Lexicon* for the river *Indus*.The Sanskrit word *Sindhu* is accepted as a conventional spelling for the river *Indus* and the word *Cintu* is not known for the river Indus not only in India but also at the International level.

The great Indus Valley Civilization[1] which flourished during third millennium BCE was closely connected with the river *Cintu* like the river *Nile*, which is closely connected with the Egyptian civilization and Tigris and Euphrates are connected with the Sumerian and Mesopotamian civilizations.The river *Cintu* is also connected with the Vedic Aryans[2] who came and settled , first, in the areas of the Saptacintu which is the geographical area where the river *Cintu* and its seven rivers were in the Punjab region during the Vedic times and this area is called as Saptasindhu in the Rig veda. The Vedas were composed in the Saptacintu area , particularly the Rig veda, which is considered to be a liturgical compositions which formed the basis for the development of Hinduism later in India.

The word *Cintu* is not only represents the river but also the city *Sindhu* and the Sindh province. From this point of view it may be stated that the term *Cintu* might have been the earlier name as there was a well established civilization called Indus Valley Civilization before the Aryans (Indo-Aryans)came and settled in the *Cintu* region. As per the available information the Indus Valley Civilization existed between 2600- 1900 BCE in the Indus River basin.

The river *Cintu* was praised by the Rig vedic poets (Rishis) as they thought that the river *Cintu* inspired them to compose the Rig veda when they settled on the banks of the river. They highly revered and elevated it to the position of goddess of learning and eloqution and named the river *Cintu* as Goddess Saraswati. All these things show that the river *Cintu* was an Indo-Aryan word and also the name of the language *Sindhi* which is one of the languages of Indo-Aryan sub-group of languages and it gives additional support to accept the word *Sindhu* as an Indo-Aryan word.

1.PROTO-DRAVIDIAN AND CINTU

If we go to the Proto-Dravidian stage which is considered to be around 3000 BC, the word *Cintu* has different history as stated below. The Indus Valley

was covered with date palms and the Proto-Dravidian word **kiintu/ciintu* 'date' which claims that the *Cintu* region was known for the fruit and further this evidence claims that the region was closely connected with early Dravidians and the period is around 3000-2500 BC. As the word *Sindhu* of Old –Indo Aryan does not have any other plausible etymology, the word *Cintu* may be connected with Dravidian for date palm[3] (Southworth 1999).

If the word * *kiintu* is accepted as a base form, then the derivations of the words *Cintu* and *Sindhu* may be shown as this:

* *Kiintu* > [ciintu] where [k] > [c] ; [*ciintu*] >[*cintu*] where [ii] >[i]. To derive the Tamil word it needs only two rules but to derive the word [*Sindhu*], an Indo-Aryan word, from the Proto-form, it needs more than two rules as shown below:

[cintu] > [sintu] where [c] > [s] ; [sintu] > [sindu] where [t] > [d] / [n]-;

[sindu] > [sindhu] where [d] > [dh] ; to derive the word [sindhu] from the Proto-Dravidian word **Kiintu* it needs five rules in total as shown above.

The phonological changes from the proto-form **Kiintu* to the form *Sindhu* may be shown like this :

[* k] > [c] > [s]

[t] >[d] >[dh]

[ii] > [i]

From the point of view of phonological changes, the stops change to affricates and in turn affricates change to fricatives which may be seen in the above shown changes such as [k]>[c]>[s]; in another set of changes, voiceless stop changes to voiced stop and then voiced stop changes to fricatives such as [t]>[d]>[r] / [d]; the other ways of changes are also possible which are not common or frequent. In the present case [d] changed to [dh] instead of fricative .

There are intermediate forms such as *Sinduka* 'a small tree' and *Sindi* 'wild date tree' in Kannada (Kittle ,1982 p.1557) which show the gradual changes of the word * *Kiintu* to the latest word *Sindhu*. The phonological changes from the Proto form **Kiintu* to *Sindhu* may be shown here as this:

*[*kiintu*]

|

|

1.	[k] > [c] [ciintu]	
2.	[ii]> [i] [cintu]	[cintu] (Tamil)
3.	[c] > [s] [sindu]	
4.	[d] > [dh] [sindhu]	(Kannada, Telugu, Malayalam, Sanskrit).

These derivations claim that the word *Cintu* is an earlier word and *Sindhu* is a highly derived word which comes very late historically. It may be further stated that the word *Cintu* is a Dravidian word and so the region was occupied by the Proto - Dravidians approximately around four million years ago before the occupation of the *Cintu* region by the Indo-Aryans. This, further, claims that the word *Cintu* is a Dravidian word and not an Indo-Aryan word though one of the languages namely *Sindhi* belongs to Indo- Aryan sub-group of languages.

The schematic representation of the various changes of the Proto-Dravidian word * *kiintu/Ciintu* in the literary Dravidian languages namely Tamil, Kannada, Telugu, and Malayalam is shown here:

PDR. **Kiintu/Ciintu*

Tamil	Kannada	Telugu	Malayalam
[ii] — [i]	[c]—[s]	[c]—[s]	[c]—[s]
	*[sintu]	*[sintu]	*[sintu]
	[t] > [d]	[t] >[d]	[t] > [d]
	[sindu]	[sindu]	[sindu]
	[d]—[dh]	[d]—[dh]	[d] -- [dh]
[*Cintu*]	[*Sindhu*]	[*Sindhu*]	[*Sindhu*]

2. SANSKRIT AND CINTU

The following are various meanings available in Sanskrit dictionary for the word *Sindhu.*

Sindhu 'a river, stream, the Indus, the country around the Indus, the inhabitants of Sindh, a particular raga'(Sir Monier Monier Williams (2006).

It is reported that the original name for the river Indus is *Sindhu* and the word *Indus* is derived from the Sanskrit word *Sindhu.* It is also stated that the name Indus is given by the Germans to the river *Sindhu.*This may be interpreted that the word is originally an Indo-Aryan word and it is borrowed by Tamil from Sanskrit. Even Tamil Lexicon showed the derivation as though it is derived from Sanskrit (*cintu* < Skt.*Sindhu*). As already stated that the word *Cintu* originally a Dravidian word and the question of borrowing from Sanskrit to Tamil does not arise.

3. TAMIL AND CINDU

The use of the word *cintu* in the literatures of Sanskrit,Tamil and other Dravidian languages supports the stand that the word *cintu* in Tamil has wider meanings including certain popular folk cultural themes which are not available in Sanskrit and also in other Dravidian literary languages as shown below :

The following are the meanings for the word *cintu* in *Tamil Lexicon*:

> 'sea , river, the river Indus, the languageof Sindh , a kind of musical note, a kind of musical composition (*Cilampu*:6,35, commentary),a masquerade dance, (*Cilampu* :3,13 commentary) Sind as the country'p.1557) (*Tamil Lexicon:* Vol.3.p.1420).

The meanings namely ' a kind of musical note, a kind of musical composition, a masquearade dance' which may be interpreted that they are closely connected with the Dravidian folk cultural tradition rather than Sanskrit folk cultural tradition. In this context, it may be stated that the all the musical cultural developments are borrowed from pre-Aryan races.

> All the developments that are taking place in the Aryan musical culture were not their own discovery....The early Aryan race was eagar to learn and appreciate the cultural achievements of the [4]pre-Aryan people, some of whom were the architects of a fairly high order of civilization which time had made presumably obsolescent (Gosvami ; 1957: p.11).

The presence of dancing figurines found in the Indus Valley sites may be connected with the meanings for the word *Cintu* particularly the dance and music.

> A number of gold , terra-cotta and stone figurines of girls in dancing poses reveal the presence of some dance form *(Wikipedia,the free encyclopedia)*. *Akanaanuuru* one of the earliest classical Tamil literatures has the information regarding masquerade dance (*Tamil Lexicon*:Vol. 4 p.2448).

This may be supported by bringing in more information from Tamil classical literatures as given in the Tamil Lexicon. A group of words connected with the word *cintu* claims wider usage of the word in Tamil literatures in connection with the folk cultural themes particularly music and dance. Further, it may be stated that there are many terms which are connected with dance and music which are used in various Classical Tamil literatures .

3.1.CINTU AND FOLK CULTURAL THEMES

Those words which were used in various classical Tamil literatures either separately with different but connected meanings of dance and music or used as compounds having meanings in connection with dance and music as shown below :

1.	*Cintu*	'a kind of musical composition, a masquerade dance,musical note'
2.	*Cintuppilukkai*	'a masquerade dance'
3.	*Cintuuram*	'a kind of drum'
4.	*Cintaṭi<(cintu+aṭi)*	'metrical line of three feet' (*Tholkappiyam*, porul.1419)
5.	*Cintiyal veṇpā < (cintu+ iyal)*	'venpa verse of three lines (*Kaarikai*,cey,5,urai)

In the above shown words, it may be seen that different words having different concepts of musical compositions and dances which are formed taking the basic word *Cintu*. This shows that the word *cintu* not only closely connected with folk cultural themes but also connected with the literary compositions. In otherwords, the above shown terms claim that Tamil had developed not only folk cultural themes related to dance and music but also developed metrical compositions and poetical compositions.

There are also words which are related to dance and music and these words are formed from the basic word *paṇ* 'melody'. According to the Tamil tradition, there are four major *paṇ* or melody types and one of them is *cintu pan*. The words which are formed with the word *paṇ,* give various kinds of meanings related to dance and music and these words are used in Tamil classical literatures as shown below:

1. ***paṇ***

'melody type, primary melody type, heptatonic , music, a stringed 5 instrument, a masquerade dance(one of the dance varieties –kuuttu).(*Akanaanuuru*).

2. ***paṇṇal < paṇṇu* (music)**

'at tuning the lute strings according to required melody, one of the eight kalai-t-toḻil'(*Ciivakacintamaṇi* 365, commentary)

3. ***paṇṇumai < paṇ***

'quality of melody'

4. ***paṇṇumai muḻavu***

'a kind of drum' (*Cilambu*,3,27, commentary)

5. ***paṇṇiyaltiṟm < pan.* (music)**

Secondary melody type, hexachord in ancient Dravidian music

6. ***paaṇi< paṇ***

'a secondary melody type of the mullai class, dramatic entertainment with dancing'

7. ***paaṇ < paṇ***

'song,vocal music, melody' (Ciivakacintaamaṇi:2040)

8. ***paanṭikai < paaṇ***

'a kind of drum'

9. ***paanṭippilukkai***

'a kind of masquerade dance'

There are also words which were used to convey the meanings related to dance and music and these constructions are part of Tamil folk cultural themes as shown below:

1. ***varikkuuttu***

'a kind of masquerade dance'(*Cilappatikaaram* : 3,24,Commentary)

2. ***vaḷḷaippaaṭṭu***

'song in praise of a hero sung by women when husking or hulling grain'(*Cilappatikaaram*, 29).

3. ***kantuka vari***

'song sung by girls while playing with balls, (*Cilappatikaaram*, 29)

4. ***kuuttu***

'dance, dancing, divine dances eleven in number (*alliyam, koṭṭi, Kuṭai, Kuṭam, pāṇṭaraṅkam, mal, tuṭi, kaṭaiyam, peeṭu, marakkaal, paavai* (*Cilappatikaaram*, commentary.3,14) ***kuuttu*** which is a treatise of the last Caṅkam on the art of dancing, (*Iṟaiyaṉār kaḷaviyal* -1, p.5).

5. ***kuuttuṭ paḷuvooṉ***

'one who teaches dancing' (*Cilappatikaaram*.26,125).

6. ***ammaaṉai***

'girls game of keeping a number of balls in the air some rising while others are falling'

7. ***uucal vari***

'song accompany swinging' (*Cilappatikaaram*, 29).

These words are mostly used in some of the classical literatures .

3.2. FIVE LANDSCAPES AND FOLK CULTURAL THEMES

The following terms which convey the sense of dance and music are closely connected with the ancient five landscaps namely *Kuṟiñci* 'hilly tract, *Mullai* 'pastrol tract', *Marutam* 'agricultural tract', *Neytal* 'maritime tract', and *Paalai* 'desert tract'. These cultural terms convey the specific folk cultural themes of the five fold ancient Tamil landscaps.[6]

A . The following folk cultural themes convey different melody types consisting of primary and secondary melody types of *Kuṟiñci*.

1. *Kuṟiñci*	'a specific melody type, a poem'
2. *meekakkuṟiñci*	'a musical mode'

3. *meekaranci /meekaviranci* 'a specific melody type'.

4. *antaali* 'an ancient secondary melody-type of the Kuriñji class'.

5. *meekaraakakkurinci* 'a secondary melody type of Kuriñji class' (*Pinkalantai*).

B. MULLAI

1. *mullaippar* 'primary melody type of the forest tract.(*Tivaakaram*).

2. *mullaikkulal* 'a flute or pipe with mouth –piece made of mullai creeper'(*Cilampu.*17, song 3. Commentary).

3. *mullai yaal* 'primary melody- type of the forest tract'.

4. *mullai yaaltiram* 'secondary melody type of the *cevval* class.'

C. MARUTAM

1. *marutam* 'a morning melody-type peculiar to agricultural tracts (*Puranaanuuru* 149).

2. *maruta yaal* 'a lute peculiar to agricultural tract' (*Irai* p-18).

3. *marutayaalttiram* 'a secondary melody-type of the *marutappan* of four kinds, viz., navir, vaṭuku,vañci, ceytiram; (*Pinkalantai*) *marutanilapparai* 'drum of agricultural tract (*Irai.*18 commentary).

D. NEYTAL

1. *neytal yaal* 'a primary melody type of Neytal tract'

2. *neytal yaalttiram* 'a secondary melody type of the Neytal class', (*Tivaakaram*).

3. *neytal parai* 'drum peculiar to maritime tracts'

E. PAALAI

1. *paalai* 'a specific melody type'(*Cilampu*, 14,167,commentary) 'a kind of lute, a group of melodies of which there are seven classes ,viz., *Cempaalai, patumalaippaalai, cevvalippaalai. arumpaalai, koṭippaalai, meercempaalai, viḷarippaalai.* (*Ciivakacintāmaṇi*, 619, commentary).

2. *paalaippan* 'a primary melody'

3. *paalaittiram / paalaiyaalttiram* 'a group of secondary melody types of *Paalai* class'

4. *antaali patai* 'an ancient secondary melody-type of *Paalai* class'

No.82

5. *meekaraakam* 'a secondary melody type of the *Paalai* class'.

6. *mullai* 'a melody – type of the forest tracts, a secondary melody type (*Piṇkalantai*).

7. *cemmalaippaalai* 'a secondary melody type of the *paalai class*'(Akam.)

These are some of the terms which are related to ancient folk cultural themes pertaining to dance and music including some musical instruments peculiar to the five-fold landscaps of the ancient Tamil country.These words convey at least fifteen types of melody-types which include both primary and secondary melody –types and some sub-divisions. There is an anthology called *Paripaatal* [7] which had about seventy poems (now only twenty two are available) used to be sung with the accompaniment of instruments as the compositions have a special kind of mellifluous metre (Varadarajan : 1988, 31).

4. CLASSICAL TAMIL LITERATURES AND FOLK CULTURAL THEMES

The following are some of the terms which are closely connected with music, dance, and drama and these terms are used in some of the ancient Classical Tamil literatures like *Tolkaappiyam*, *Cilappatikaaram*, *Maṇimeekalai* and *Piṅkalantai.*

A . MUSIC

Here, one could see words for different kinds of melody types including primary melody types, secondary melody types, morning melody types,musical compositions, musical instruments etc., and also for a class of female songsters which are used in some of the classical literatures as shown beolw :

1. *vari* 'music, tune, and melody'
2. *varicai makalir* 'class of female songsters'(*Patiṟṟuppattu* 18,6, commentary).
3. *marutam* 'a morning melody- type peculiar to agricultural tracts' (*Puṟanaanuuṟu*).
4. *maruḷintaṉam* 'melody type' (*Tivaakaram*).
5. *maruḷintaṉam / maruḷintaraakam* 'melody type'
6. *akanilai marutam* 'a primary melody type (*Cilampu*.8, 39,).
7. *akanaaṭaka vuru* 'various kinds of musical compositions used in Akanaatakam'
8. *naaṭakappaṇ* 'a tune sung on the stage'
8. *taṇṇumai* 'a large drum, one-headed drum'
9. *akamuḷavu* 'superior kind of drum'(*Cilampu*. 3,27, commentary)
10. *yaalcey –tal* to sing, to make music'*(Ciivaka.1012)*

11. *tiram* 'a secondary melody type, a pentatonic (*Cilampu.* 4,106 (commentary)

12. *yaalttiram* 'a secondary melody type ,primary melody type (*Pinka-*).

B. DANCE

Here, one could see words for various kinds of dance such as masquerade dance, masquerade dance of hill tract,dance of hill women , measured dance etc., words for different types of dancers like dancing girl, which are used in some of the classical literatures as shown below :

1.*naataka caalaiyar* 'dancers (*Tol.* Porul 168)

2.*naatakamakal* 'dancing girl' (*Manimeekalai* 2,30)

3.*nellicci* 'a masquerade dance' (*Cilampu.* 3,13-commentary)

4. *valli* 'a kind of dance of hill women' (*Tol.* Porul 60 commentary)

5. *vallikkuuttu* 'a masquerade dance among the people of the hilly tracts' (*Perumpaan* 370 commentary).

6. *nakattiraiccuvai* 'comic dancing' (*Cilampu.* 3,12.commentary)

7.*naatakam* 'measured dance'(*Pinkalantai*)

8.*akakkuuttu* 'exposition by gesture and dancing of the three gunas,viz., satva, rajas, tamas (*Cilampu.* 3,12 commentary).

9 *akanaatakam* 'dance accompanied by gesture expressing love'

C. DRAMA

Here, one could see words which are related to drama such as writer, styles of dramatic arts, dramatic usages, kind of Tamil used in drama etc., which are used in various classical literatures as shown below:

1. *naataka nuulaar* ' writer on dramaturgy' (*Cilampu.* 8, 25,commentary).

2. *naataka virutti* 'the style of dramatic art of four kinds ,viz . *caattavati, aarapati, kaicaki* and *paarati.*

3. *naataka valakku* 'a dramatic usage, idealism in poetry (*Tol.* Porul. 53.).

4. *naatakakkaappiyam* 'dramatic work, drama (*Manimekalai* 19,80) .

5. *naatakattamil* 'the class of Tamil literature which pertains to dance or to dramatic performances' (*Cilampu.* 6, 35, commentary).

6. *naatakaccanti* 'juncture of division of a drama reckoned to be five in number, viz., mukam, pratimukam, karuppam, vilaivu and tuyttal'.

7. *nakaiveelampar* 'professional buffoons, clowns' (*Cilampu.*5,53).

8. *antarakkottu* 'a kind of dance at the commencement of a play'.

D. MUSICAL INSTRUMENTS

There are words used to refer different kinds of musical instruments like various kinds of drums, stringed instruments shaped like coconut-shell like ladle (it seems there is a figurine like this is available in the Indus Valley site), various kinds of lutes which are available in classical Tamil literatures as shown below:

1. *taṇṇumai*	'a large drum , the hour-glass drum , one headed drum'
2. *akamuḷavu*	'superior kind of drum'varieties of which are mattalam, kuṭamuḷa (Cilampu.3,27commentary)
3. *akappaikkṉṉ*ari	'inferior stringed musical instrument shaped like coconut shell like ladle'
4. *neytal paṟai*	'drum peculiar to maritime tract'
5. *aṇaicu*	'metallic mouth piece of a wind instrument' (Cilampu. 3,26 commentary)
6. *paalai*	'a kind of lute'
7. *yaaḻ*	'stringed musical instrument, of which there are four kinds ,viz., peeri-yaaḻ, cakooṭa-yaaḻ, makara- yaaḻ, ceṅkooṭṭi-yaaḻ (*Cilampu.*3,26), melody type'
8. *peeri-yaaḻ*	'a lute of 21 strings' (*Cilampu.*3,26, commentary).
9. *cakooṭa-yaaḻ/cakooṭam*	'a lute with 16 strings' (*Cilampu.*3,26 commentary).
10. *makara-yaaḻ*	'fish shaped lute of 19 strings' (*Piṅk,*Ciivakam)
11.*ceṅkootti-yaaḻ*	'a kind of stringed musical instrument'(*Peruṅkatai*)
12.*yaaḻkkaraṇam*	'movement of the hands in playing the lute' (*Maṟi*, 2,20).
13. *yaalttaṇṭu*	'neck of lute'

These words pertaining to dance, music, drama, and musical instruments found in classical Tamil literatures claim the richness of folk cultural themes in ancient Tamil land. Folk songs and folk music formed as basis for the development of literatures in Tamil. The terms such as *Meekaraakakkuriñci*, *meekaraakam*, *maruḷ*, *mullaippaṇ*, *mullaiyaaḻ*, *mullaiyaaḻttiṟam*, *neytal yaaḻ*, *neytalyaaḻttiṟam* etc., claim that Tamil speakers developed these folk cultural themes which are closely connected with the respective tracts such as *kuṟiñci*, *mullaimarutam*, *neytal*, and *paalai*. For the development of such a vast amount of folk cultural themes, it would have taken a very long time not less than five hundred to one thousand years as it was needed first to settle down, separate the lands according to their geographical nature and to create these cultural themes.

5. DRAVIDIAN LITERARY LANGUAGES AND CINTU

The word *Cintu* is also available in other Dravidian languages such as Kannada, Malayalam and Telugu but the meanings for the word is somewhat different from the meanings found in Tamil which may be seen here .

Kannada

Sindhu	'a river or stream of water, the river Indus, the ocean, sea, the country around the Indus, Sind and its inhabitants.
Sindi	'wild date tree, the spirituous exudation of it , date-toddy'.
Sinduka	the small tree or shrub vitex negundo Lin (Kittel 1982 p.1557)

Telugu

Sindu-raaramu [Skt.]	'a kind of tree-vitex negundo'
Sindhuru [Skt.]	'the ocean, a river, the river Indus, the country on it banks'
Sindhuramu	'an elephant'(Charles Philip Brown 1979 p.1337). Malayalam
Sindhu	'the Indus, sindh,a sindh horse, the ocean, a river' (Gundert 1982 p.1056)

Here , it may be seen that the Dravidian literary languages namely Kannada, Malayalam and Telugu do not have menings related to dance and music as seen in the case of Tamil for the word *Cintu*. But these languages have meanings such as 'a wild date tree, date-toddy , the ocean, horse, etc., which could be related to the proto - Dravidian stage. Only Tamil has the meanings related to dance and music for the word *Cintu*.

If the folk cultural themes related to the *Cintu* region were part of proto-Dravidian they would have been retained by other Dravidian languages. It seems, only Tamil was in the *Cintu* region for quite some time to develop its own folk cultural themes.

6. DISCUSSION

The word *Cintu* has not only the general meanings available in Sanskrit, in addition to that it has the meanings such as 'musical composition' and 'masquerade dance' which may be considered to an age old cultural tradition of Dravidian and not of the Sanskrit or Indo-Aryan cultural tradition. Therefore, it may be stated that the word *Cintu* belongs to Dravidian/Tamil from the points of view of historical phonological changes as explained earlier and folk cultural themes. In this connection it may be further stated that the use of the word *Cintu* in Dravidian/Tamil may go to the period prior to the period of the settlement of the Indo-Aryans / Vedic people in the *Cintu* region. In the absence of different meanings related to dance and music for the word Cintu in Vedic it supports the stand that the word *Cintu* was in use in Dravidian / Tamil before it was borrowed

by Sanskrit. As there are well developed folk cultural themes related to dance and music are connected with the word *Cintu*, it may be stated that Dravidian / Tamil must have been a well developed language even before the arrival of Vedic people in the *Cintu* region.

There are many folk songs related to folk cultural themes such as ammānaai, *kantuka vari, uucal vari*, and vaḷḷaippaaṭṭu (Varadarajan 1988,p.88).These terms are closely connected with dance and music. Caṇkam classics have terms such as 'paaṇar 'musicians', *viṟaliyar, kuuttar* 'dancers'claim the popularity of music and musicians in ancient Tamil literatures (Varadarajan 1988, p.255). As the Tamils developed folk cultural themes which are closely connected to the five fold landscapes as shown above, the Tamils when they were in the *Cintu* region they developed all the folk cultural themes which are connected to the *Cintu* region. In otherwords, the folk cultural themes developed in the *Cintu* region stood as precursor for the development of folk cultural themes developed in the five fold landscapes when they came and settled in the Southern most part of India. These folk cultural themes developed in the *Cintu* region and in the five fold landscapes became part of Classical Tamil literatures in course of time. as it is shown in the various examples show above .

The word *cintu/centu* also means 'a primary melody type' called *cintuppaṇ*. This melody type called *cintuppaṇ* is one of the four major melody types of music; it also means 'a stringed musical instrument'. The word Cintu also means not only 'a masquerade dance' but also 'a kind of musical composition'.The word *cintaṭi* > (*cintu +aṭi*) 'metrical line of three feet'and it is available in the earliest Tamil grammar *Tolkāppiyam* (*Tholkappiyam* : porul 349); and the word *cintiyalveṇpa* > (*cintu +iyal*) 'veṇpa verse of three lines' *(Tamil Lexicon)*. All these evidences claim that the wider use of the word *Cintu* in Tamil in connection with the folk cultural themes namely dance and music.

The word for dance in Tamil is [*kuuttu*].It also means 'dramatic performance, action'and the term [*kuuttu*]also refers to a treatise of the last *Caṅkam* on the art of dancing. If the evidence for the presence of Lord Shiva is acceptable as part of Indus Valley civilization then it may be stated that the folk cultural themes related to dance and music goes back to the period of Shiva's worship as Lord Shiva is considered to be dancing god.

There is a seal made of stone found at Mohenjodero which depicts *jallikkaṭṭu* 'bull-baiting'or 'bull-fighting' during the period of Indus Valley civilization (The Hindu dated January 1,2008). There are words such as *eeṟukooḷ* 'capture of the bull at large as a proof of bravery by a man seeking in marriage the hand of a woman, a custom among the herdsmen in ancient times' 'and *eeṟu tauvu* 'to capture a bull at large as proof of bravery in *eeṟukooḷ* contest, a custom among herdsmen in ancient times'(Tol. Poruḷ 53, commentary) depicting the concept of *jallikkattu*. The word *eerukool parai* 'drum used in *eerukool* tournaments in

forest-pasture tracts'(Irail commentary, p.18).These words are found in Classical Tamil literatures which claim the antiquity of their usages .' Further, it may be stated that connecting the figurines available in the Indus Valley sites with the similar concepts available in the Classical Tamil literatures may help to establish two things: 1.it establishes the close connection between Indus Valley civilization and 2.helps to establish the antiquity of Tamil .

7 . CONCLUSION.

I have shown that the word *Cintu* historically a Dravidian word and it has many meanings which are closely related to Tamil folk cultural themes as per the available evidences in Tamil classical literatures. I have listed some of the terms which are related to dance, music, drama, and musical instruments to show the richness of folk cultural themes in Tamil. This list is very small compared to those terms available actually in Tamil. I have shown this small list to show such terms are available in Tamil as part of folk cultural themes though they became part of classical Tamil literatures at present. I have given some words which are formed with the *paṇ* 'melody' and the melody *Cintu paṇ* which is one of the four basic melody types. I have also shown such folk cultural themes in connection with the word *Cintu* are not available in other Dravidian literary languages and also in Sanskrit. The two words namely *Cintaṭi* and *Cintiyal veṇpā* claim the possibility of having poetical compositions even during the time of Indus Valley civilization.

With the available little evidence I have proposed a hypothesis that Tamil originally developed in the *Cintu* region before the Vedic Aryans came and settled in the *Cintu* region.This has to be further explored bringing in more evidences from Tamil classical literatures relating them with the available figurines in the Indus Valley sites. It has to be shown, further, that such evidences are available or not available in other Dravidian literary languages.

At present , based on some limited evidences (examples) I have shown that the folk cultural themes related to *Cintu* are not available in other Dravidian literary languages and also shown that the Tamil word *Cintu* is very close to the proto-Dravidian word **Kiintu/Ciintu* and the word *Sindhu* is a highly derived word and it comes very late historically on the basis of historical phonological changes.

I have shown that the word *Cintu* is not only closely connected to the Tamil folk cultural themes such as *Cintu* 'a kind of musical composition, a masquerade dance, musical note'; *Cintuppilikkai* 'a masquerade dance'; *Cintuuram* 'a kind of drum' but also connected with literary compositions such as *Cintaṭi* 'metrical line of three feet'and *Cintiyal veṇpa* '*veṇpa* verse of three lines'.All these evidences establish the connection between the *Cintu* region and Tamil. It may be further, stated that the presence of these terms namely *Cintu, Cintaṭi, Cintiyal veṇpā* claim that Tamil had not only metrical compositions but also poetical *compositions* when it was in the *Cintu* region.Further, the Indus script is considered to be linguistically Dravidian and the script is closer to old Tamil polity (The Hindu

dated October 10,2009).Considering all these evidences, though it is small in number, I propose the hypothesis that Tamil must have been well developed literary language in the Cintu region (Indus Valley) .

8. FOOT NOTES

1. Harappans are not Aryans. As the discovery of extensive non-ceramic occupations along with the domestication of animals at Mehrgarh, Baluchistan which is dated before 6000 B.C., establishes the antiquity of the indigenously developed human civilization of the Indus Valley region (James Shaffer, 1984b, in Kennedy,1997).

   "The Indus Valley Cultural Tradition emerges around 6500 B.C.and continues until as late as 1500 B.C.or beyond. During the Integration Era of this tradition, the Harappan Phase, datable from approximately 2600B.C. to 1900 B.C., features what can be considered the ealiest state level socio-political organization in South Asia (Jakobson 1986; Kenoyer 1991b)".

   "The Indus Valley Cultural Tradition is a general concept (formulated most explicitly in Shaffer 1991:442) which refers to the total phenomenon of human adaptations that resulted in the integration of diverse communities throughout the Greater Indus Valley and adjacent regions, the latter including Afghanistan to the Northwest, the Southern Ganga Yamuna Doab to the east and regions of modern Gujarat to the southwest (Kenoyer 1991b)"

   Burrow proposes a two-way movements of proto- Indo Aryans who moved from Central Asia and (Indo-Iranians) reached the present day Iran around 2000 B.C. the presence of their language was available in the documents of Mitanni around 1500 B.C.-1300 B.C.which have names such as Indara, Mitras, Nasatianna and Uruvanassi which may be identified as Indra, Mitra, Nasatya and Varuna.The other group namely Indo-Aryans moved eastwards and began to enter into India.The probable date of the movement of Iranians may be around 1400 B.C. (Burrow 1973 :140).

2. Indus Valley Civilization was believed to be an early form of a Vedic and Sanskrit civilization. In the absence of horses and chariots, as these are considered to be important cultural factors as per the Vedas, and the detailed bone analysis claims the introduction of horses began at the beginning of second millennium B.C., and also the Indus Valley civilization dominates urban life and the Vedas describe more rural life, it may be stated that the Indus Valley civilization cannot be considered an early form of a Vedic and Sanskrit civilization *(Wikipedia, the free encyclopedia)*

3. "Dates were known in the Indus Valley (Vats 1940:467;Marshall 1931:27,587), and the region of Sindh is well known for this fruit .Once again , this

evidence suggests a link between early Dravidian and the Indus Valley. (See further discussion in Ratnagar 1980:80)."

"I have suggested elsewhere that the very name for the region of Sindh, and the original name of the Indus River (OIA Sindhu, which lacks any other plausible etymology), may be connected with this Dravidian word for "date" (Southworth forthcoming b)." (Sourthworth 1997).

4. "Urbanity, irrigation, and building of dams are the three basic factors in the Indus Valley civilization which are not available even in the earliest books of the Aryan languages including Sanskrit and also old Iranian" (Ahamad Hassan Dani, *Wikipedia, the free encyclopedia*).

5. " The folk songs of one region was different from that of the other as the regions had different scenic and life-style variations. These folk songs, later, transformed into five-fold regional poetry, namely the montane, the arid, the pastrol, the agricultural and the littoral regional poetry. These folk songs are not available in full now". (Varadharajan : 1988, p.29).

6. "Even the verse forms of *Kali* and *Paripaaṭal* are modeled on folk songs. Further the poetical form called as *pannatti* is from folk music". (Varadharajan:1988, p.22).

7. "As there was little impact of other linguistic groups or literatures on the Tamil country, the earliest Tamil poetical forms were derived from folk songs" (Varadharajan :1988, p.18).

" One famous zeal shows a figure seated in a posture reminiscent of the lotus position and surrounded by animals was named after Pashupati (lord of cattle), an epithet of Shiva and Rudra *(Wikipedia, the free encyclopedia)*.

REFERENCES

1. Gundert, Rev.1982, *Malayalam – English dictionary,* Asian Educational Services (Reprint).

2. Charles, Philip Brown 1979. *Dictionary : Telugu – English.* New Edition. Thoroughly Revised and Brought upto Date by M.Venkataratnam W.H.Campbell and Rao Bahadur K.Veeresaingam. Asian Educational Service,C-2/15,SDA, -110016, New Delhi, (Second Edition).

3. Iravatham Mahadevan, 2006. A note on the Muruku Sign of the Indus Script in light of the Mayladuthurai Stone Axe Discovery", *Wikipedia, free encyclopedia.*

4. Kittle, F. 1982. *Kannada-English dictionary.* Asian Educational Services. C-2/15,SDA .P.B.No.4534.New Delhi - 110016 (Reprint).

5. Sir Monier Williams with the collaborations of E.Leuman C.Cappeller and other scholars. *Sanskrit –English dictionary* . Manohar Publishlisher & distributors.4753/23 Ansari Road , Daryaganj, New Delhi -110 002.

6. Southworth C.Franklin .1997. *South Asia Regional Studies ., in The Indo-Aryans of Ancient South Asia: Language, Material Culture and Ethnicity* (ed.) George Erdosy. Munshiram Manoharlal Publishers Pvt.Ltd.Post Box 5715,54,Rani Jhansi Road,New Delhi. 110 0055.

7. Varadharajan, M. 1988. A history of Tamil literature . Sahitya Akademi, 26 Panchasheel Garden, Naveen Shahdeara ,Delhi 110 0032.

8. Tamil lexicon (Vol.1-6) .1982. University of Madras .

R. No. 30339/72

Books for Review and typed Articles for Publication should be sent in triplicate, making use of the systems of transliteration indicated on the reverse page, addressed to :

The Editor-in Chief,
Journal of Tamil Studies,
C.I.T. Campus,
T.T.T.I. Post, Chennai - 600 113,
Tamil Nadu, India.

CHANGE OF SUBSCRIPTION

	Within India		Outside India			
Life Membership	Rs.	3000.00	U.S.$ 100	or	Rs.	6000
Institutional Membership	Rs.	4000.00	U.S.$ 125	or	Rs.	7500
Annual	Rs.	200.00	U.S.$ 12	or	Rs.	700
single copy	Rs.	120.00	U.S.$ 7	or	Rs.	400

மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ள சந்தா விவரம்

	உள்நாடு		வெளிநாடு				
ஆயுள்சந்தா உறுப்பினர்	ரூ	3000.00	U.S.$	100	(அ)	Rs.	6000
நிறுவன சந்தா உறுப்பினர்	ரூ	4000.00	U.S.$	125	(அ)	Rs.	7500
ஆண்டு சந்தா	ரூ	200.00	U.S.$	12	(அ)	Rs.	700
ஒரு படி	ரூ	120.00	U.S.$	7	(அ)	Rs.	400

Edited & Published by the Director of International Institute of Tamil Studies, Chennai - 600 113 and Printed by Lakshmi Agencies, Chennai - 600 014. Ph.: 2848 3745